MARIE RUTKOSKI

LEDA EDGE

BLESTEMUL CÂȘTIGĂTORULUI

MARIE RUTKOSKI

BLESTEMUL CÂȘTIGĂTORULUI

Titlu original: *The Winner's Curse*

Traducere din limba engleză de Oana Chițu

Editura LEDA

2016

1

N-ar fi trebuit să se lase tentată.

Aşa se gândea Kestrel pe când mătura cu palma arginţii marinarilor, de pe masa de joc improvizată într-un colţ al pieţei.

— Nu pleca, a zis un marinar.

— Rămâi, a spus un altul, dar Kestrel şi-a strâns punguţa de catifea de la încheietura mâinii.

Soarele coborâse şi carameliza totul în jur, ceea ce însemna că fata jucase cărţi suficient timp cât să fie observată de cineva care i-ar fi putut spune tatălui ei.

Cărţile nici măcar nu erau jocul ei preferat. Arginţii nu îi ajungeau nici pe jumătate pentru plata rochiei din mătase, pe care deja o agăţase în lada plină de aşchii folosită drept scaun. Dar marinarii erau adversari mult mai redutabili decât aristocraţii de duzină. Mânuiau cărţile cu mişcări meşteşugite, înjurau când pierdeau, înjurau când câştigau şi storceau şi ultimul argint de la vreun prieten. Şi trişau. Lui Kestrel îi plăcea în mod deosebit când trişau pentru că astfel erau mai greu de învins.

Fata a zâmbit şi a plecat. Apoi surâsul i-a pierit de pe buze. Ora palpitantă avea să o coste scump. Nu jocul de cărţi sau compania în care-şi petrecuse timpul avea să-l înfurie pe tatăl ei. Nu, generalul Trajan ar fi vrut să ştie de ce fata lui se afla singură în piaţa oraşului.

Şi alţi oameni se întrebau acelaşi lucru. Kestrel le citea mirarea destul de limpede în priviri pe când păşea printre tarabele pe care se lăfăiau deschise săculeţe cu mirodenii al căror miros se împletea cu aerul sărat ce răzbătea în brize dinspre portul din apropiere. Kestrel nu putea decât

ghici cuvintele pe care oamenii nu îndrăzneau nici să le şoptească în timp ce ea trecea. Bineînţeles că nu vorbeau. Cu toţii ştiau cine este Kestrel, iar fata ştia la rândul său ce aveau ei de zis.

Unde era însoţitorul lui Lady Kestrel?

Iar dacă nu avea un membru al familiei ori prieten dispus să îi ţină companie, atunci unde îi era sclavul?

Ei bine, sclavii erau la vilă, fata nu avea nevoie de ei.

Cât priveşte treburile însoţitoarei sale, Kestrel îşi punea aceeaşi problemă.

Jess plecase să studieze mărfurile. Kestrel o văzuse ultima dată plutind ca o albină îmbătată de polen printre tarabe, cu părul ei blond aproape alb în soarele verii. Practic, Jess putea să intre în necazuri la fel de mari precum Kestrel. Nu era permis ca o tânără valoriană care nu era membră a castei militare să umble de una singură. Însă părinţii lui Jess îşi iubeau fiica nebuneşte şi noţiunea lor despre disciplină nici nu se apropia de cea a unui general din cele mai înalte rânduri ale armatei valoriene.

Kestrel şi-a căutat din priviri prietena printre mesele negustorilor şi, în cele din urmă, a zărit lucirea cozilor blonde împletite după ultima modă. Jess vorbea cu o vânzătoare de bijuterii care-i legăna prin faţa ochilor o pereche de cercei. Soarele a licărit în picăturile aurii translucide. Kestrel s-a apropiat.

— Topaz, îi zicea femeia mai în vârstă lui Jess. Ca să-ţi lumineze ochii căprui frumoşi. Doar zece chei.

Gura vânzătoarei părea cumva fermă. Kestrel şi-a încrucişat privirea cu ochii cenuşii ai femeii şi a observat că pielea ei ridată era bronzată din cauza tuturor anilor munciţi în aer liber. Negustoreasa era o herrani, dar un semn de pe încheietura mâinii ei arăta că e un cetăţean liber. Kestrel se întreba cum îşi dobândise bătrâna libertatea. Sclavii eliberaţi de stăpâni erau destul de rari.

Jess a ridicat privirea.

— Oh, Kestrel, a zis ea, încântată, nu-i aşa că cerceii ăştia sunt perfecţi?

Poate că dacă arginţii din punguţa lui Kestrel nu ar fi

atârnat greu la încheietura mâinii ei, n-ar fi spus nimic. Poate că dacă acea greutate nu i-ar fi încărcat inima de groază, Kestrel s-ar fi gândit mai bine înainte de a vorbi. În schimb, a rostit ceea ce era evident adevărat:

— Nu sunt din topaz. Sunt din sticlă.

În jurul lor s-a lăsat o cortină de liniște ce părea să se mărească și să se subțieze. Oamenii din jur ascultau. Cerceii se zgâlțâiau, agățați în degetele noduroase și tremurătoare ale vânzătoarei.

Căci Kestrel tocmai o acuzase că încercase să înșele un cetățean valorian.

Ce-avea să se întâmple mai departe? Ce i s-ar fi întâmplat oricărui herrani aflat în locul femeii? La ce avea să fie mulțimea martoră?

Avea să fie chemat un ofițer din garda orașului, după care urmau o serie de justificări ignorate, iar mâinile îmbătrânite aveau să fie legate de stâlpul pentru biciuit. Loviturile picau până ce colbul din piață se înnegrea de sânge.

— Dă-mi să văd, a zis Kestrel, poruncitor, căci fata se pricepea să dea comenzi. A întins mâna spre cercei și s-a prefăcut că-l studiază. Ah. Se pare că m-am înșelat. Sunt, cu adevărat, topaze.

— Ia-i, a șoptit negustoreasa.

— Nu suntem sărace. Nu avem trebuință de cadouri de la cineva ca tine.

Kestrel a așezat monedele pe masa femeii. Cortina de liniște se ridicase și cumpărătorii se întorseseră la discuțiile lor despre mărfurile care le atrăseseră atenția.

Kestrel i-a dat bijuteriile lui Jess și a condus-o mai departe.

Pe când mergeau, Jess a privit mai de aproape un cercel, lăsându-l să se legene ca un clopoțel.

— Deci, *sunt* adevărați?

— Nu.

— Cum îți poți da seama?

— Sunt complet netezi, a zis Kestrel. Nu au niciun defect. Zece chei sunt mult prea puțin pentru topazul de o

asemenea calitate.

Jess ar fi comentat că zece chei erau probabil prea mult pentru nişte cercei din sticlă, dar nu a răspuns decât:

— Herranii ar spune că zeul minciunilor te are în graţiile lui de vezi lucrurile aşa de limpede.

Kestrel şi-a amintit de ochii şocaţi, cenuşii ai femeii.

— Herranii spun multe poveşti.

Oamenii aceştia fuseseră întotdeauna nişte visători. Tatăl lui Kestrel susţinuse mereu că de aceea fuseseră aşa de uşor de cucerit.

— Tuturor le plac poveştile, a replicat Jess.

Kestrel s-a oprit să ia cerceii din mâna prietenei sale şi i-a strecurat în urechile fetei.

— Atunci poartă-i pe ăştia la următoarea cină în societate. Spune-le tuturor că ai plătit o sumă nebunească pe ei şi toată lumea va crede că sunt nestemate adevărate. Nu aşa merg poveştile, nu fac din lucruri adevărate falsuri şi din falsuri, lucruri adevărate?

Jess a zâmbit, întorcându-şi capul într-o parte şi într-alta, făcând cerceii să scânteieze.

— Ei? Sunt frumoasă?

— Prostuţo. Ştii bine că eşti.

Jess o luase acum înainte, lunecând pe lângă o masă cu boluri din aramă în care se afla vopsea pudră.

— E rândul meu să-ţi cumpăr ceva, a zis ea.

— Am tot ce-mi trebuie.

— Parcă ai fi o babă! Ai zice că ai şaptezeci de ani, nu şaptesprezece.

Mulţimea era mai densă acum. Piaţa era plină de chipurile aurii ale valorienilor, cu păr, piele şi ochi de la nuanţe de miere până la cafeniu. Capetele negre răsfirate ici şi colo aparţineau sclavilor bine îmbrăcaţi care-şi însoţiseră stăpânii şi se ţineau aproape de ei.

— Nu mai fi aşa de îngrijorată, a zis Jess. Haide, o să-ţi găsesc ceva care să te facă fericită. Vrei o brăţară?

Dar asta i-a adus aminte lui Kestrel de vânzătoarea de bijuterii.

— Ar trebui să mergem acasă.

— Partituri?

Kestrel a ezitat.

— Aha, a făcut Jess şi a luat-o de mână pe Kestrel. Nu-mi da drumul.

Ăsta era un joc vechi. Kestrel a închis ochii şi s-a lăsat trasă, pe orbeşte, de Jess, care râdea. Apoi Kestrel a început şi ea să râdă, la fel ca în urmă cu mulţi ani, când se întâlniseră prima oară.

Generalul îşi pierduse răbdarea pentru doliul fiicei lui după mama ei.

— Maică-ta e moartă de o jumătate de an, îi zisese el. E prea mult.

În cele din urmă, convinsese un senator care locuia într-o vilă învecinată să-şi aducă în vizită fiica, tot în vârstă de opt ani. Cei doi bărbaţi intraseră în casa lui Kestrel, în timp ce fetiţelor li se spusese să rămână afară.

— Jucaţi-vă, le ordonase generalul.

Jess începuse să sporovăiască, dar Kestrel o ignorase. În cele din urmă, Jess se oprise.

— Închide ochii, zisese ea.

Curioasă, Kestrel a ascultat. Jess a prins-o de mână.

— Nu-mi da drumul!

Fetele au luat-o la fugă pe terenurile înverzite ale generalului, tot alunecând, împiedicându-se şi râzând.

Acum, în piaţă, cele două prietene jucau acelaşi joc, doar că oamenii le înghesuiau din toate părţile.

Jess a încetinit, apoi s-a oprit şi a zis:

— Oh!

Kestrel a deschis ochii. Ajunseseră în dreptul unei bariere din lemn, înaltă până la brâu, sub care se afla o groapă mare.

— M-ai adus *aici?*

— N-am vrut, a zis Jess. Am fost distrasă de pălăria unei femei – *ştii* că pălăriile sunt la modă? – şi m-am luat după ea ca să o văd mai bine şi…

— Şi am ajuns la piaţa de sclavi.

Gloata se închegase în spatele lor, zumzăind nerăbdătoare. În curând avea să fie o licitaţie.

Kestrel s-a dat înapoi. În spatele ei a auzit o înjurătură înăbuşită când a călcat pe piciorul cuiva.

— N-o să mai ieşim de aici, a zis Jess. Putem rămâne până se termină licitaţia.

Sute de valorieni se strânseseră în faţa barierei ce se arcuia într-un semicerc larg. Toţi cei din mulţime purtau mătăsuri şi fiecare avea câte un pumnal la şold, deşi unii dintre ei – cum era şi Jess – purtau arma pe post de ornament.

Groapa de dedesubt era pustie, cu excepţia unei estrade mari din lemn, pentru licitaţie.

— Cel puţin putem vedea bine, a zis Jess, ridicând din umeri.

Kestrel ştia că Jess înţelesese de ce prietena ei susţinuse cu voce tare că cerceii de sticlă erau din topaz. Jess înţelegea de ce Kestrel îi cumpărase. Dar gestul nepăsător de acum al fetei îi reamintea lui Kestrel că erau lucruri pe care ele două nu le puteau discuta.

— Ah, a făcut o femeie cu bărbia ascuţită de lângă Kestrel. În sfârşit.

Femeia a mijit ochii, privind spre arenă şi spre bărbatul îndesat ce păşea în centrul ei. Omul era herrani. Avea părul negru, deşi pielea lui era palidă, rezultat al unei vieţi de huzur care, fără îndoială, îi oferise şi slujba aceasta. Bărbatul era una dintre acele persoane care învăţaseră cum să-i mulţumească pe cuceritorii valorieni.

Adjudecătorul s-a oprit la mijlocul estradei.

— Arată-ne mai întâi o fată, a strigat femeia de lângă Kestrel, cu vocea-i deopotrivă răsunătoare şi indiferentă.

De acum se ridicaseră multe glasuri, cerând fiecare câte ceva. Lui Kestrel îi era greu să respire.

— O fată! a ţipat femeia cu bărbia ascuţită, şi mai tare de data asta.

Adjudecătorul, care-şi mişcase mâinile ca şi cum ar fi vrut să adune la el toate urletele şi entuziasmul, s-a oprit când glasul femeii a răzbătut prin larmă. Bărbatul i-a aruncat o privire, apoi lui Kestrel. O undă de surprindere a părut să-i traverseze faţa. Fata a crezut că şi-a imaginat

doar, căci apoi ochii omului au trecut la Jess şi au dat ocol întregului semicerc format din valorieni strânşi la bariera de deasupra şi din jurul lui.

Bărbatul a ridicat mâna şi s-a aşternut liniştea.

— Am ceva foarte special pentru Domniile Voastre.

Acustica permitea ca şi cea mai mică şoaptă să poată fi auzită, iar adjudecătorul îşi cunoştea bine meseria. Vocea lui molcomă i-a făcut pe toţi să se aplece mai mult spre el. Omul a arătat spre structura deschisă, dar acoperită şi umbrită, mică şi scundă, din partea din spate a gropii. Adjudecătorul a pocnit de două ori din degete şi ceva s-a mişcat în ţarc. Un tânăr a ieşit de acolo. Mulţimea a fost străbătută de murmure. Uimirea creştea pe măsură pe sclavul păşea încet pe nisipul gălbui. Apoi băiatul a urcat pe estradă. Nu era nimic special.

— Are nouăsprezece ani şi e într-o stare foarte bună. Adjudecătorul l-a bătut pe tânăr pe spate. Ăsta, a zis omul, e perfect pentru serviciul în casă.

Mulţimea a izbucnit în râs. Valorienii îşi dădeau ghionţi şi-l lăudau pe adjudecător. Tipul ştia cum să-i distreze.

Sclavul nu era o marfă bună. Băiatul arăta ca o brută, şi-a spus Kestrel. Vânătaia mare de pe obrazul tânărului arăta că probabil se bătuse şi garanta că avea să fie greu de controlat. Braţele lui goale erau musculoase, ceea ce doar confirma credinţa mulţimii că locul tânărului nu era decât în serviciul cuiva cu biciul în mână. Poate că într-o altă viaţă tânărul ar fi putut fi educat pentru serviciul în casă; părul lui era castaniu, suficient de deschis ca să fie pe plac unor valorieni şi, deşi Kestrel nu-i putea desluşi trăsăturile de la distanţă, băiatul avea o ţinută mândră. Însă pielea sclavului era bronzată de lucrul afară şi mai mult că sigur că la acelaşi fel de muncă avea să se şi întoarcă. Poate că îl cumpăra cineva care avea nevoie de un docher sau un zidar. Totuşi, adjudecătorul nu terminase cu gluma.

— V-ar putea servi la masă.

Din gloată au răzbătut iar hohote de râs.

— Sau să vă fie valet.

Valorienii se ţineau de burtă şi-şi fluturau degetele, implorând adjudecătorul să înceteze, căci era mult prea amuzant.

— Vreau să plec, i-a spus Kestrel lui Jess, care s-a prefăcut că nu o aude.

— Bine, bine, a rânjit adjudecătorul. Flăcăul are nişte talente veritabile. Pe-onoarea mea, a adăugat el, aşezându-şi palma în dreptul inimii.

Mulţimea a chicotit iar, căci era bine cunoscut că pentru herrani, onoarea era o noţiune neştiută.

— Sclavul acesta a fost pregătit ca fierar. Ar fi perfect pentru orice soldat, în special pentru un ofiţer cu gardă şi armament de întreţinut.

În gloată s-a stârnit un zumzet de interes. Fierarii herrani erau rari. Dacă tatăl lui Kestrel s-ar fi aflat acolo, atunci probabil că el ar fi licitat. Garda lui se plângea de mult timp de calitatea proastă a muncii fierarului din oraş.

— Să începem licitaţia? a zis adjudecătorul. Cinci pilaştri. Dă cineva cinci pilaştri de aramă pentru băiat? Doamnelor şi domnilor, nici măcar de *închiriat* nu găsiţi un fierar atât de ieftin.

— Cinci, a strigat cineva.

— Şase.

Şi astfel, licitaţia a început cu entuziasm.

Trupurile din spatele lui Kestrel ar fi putut fi făcute din piatră, căci fata nu reuşea să se mişte. Nu putea privi expresiile de pe chipurile oamenilor, nu-i putea atrage atenţia lui Jess sau să se uite spre cerul prea luminos. Fata a decis că acestea erau motivele pentru care nu-şi putea dezlipi privirea de la sclav.

— Ei, haideţi, a zis adjudecătorul. Valorează cel puţin zece.

Umerii băiatului s-au încordat. Licitaţia a continuat.

Kestrel a închis ochii. Când preţul a ajuns la douăzeci şi cinci de pilaştri, Jess a întrebat:

— Kestrel, ţi-e rău?

— Da.

— Plecăm de-ndată ce se termină. Nu mai durează mult.

Licitaţia încetinise. Se părea că sclavul avea să fie vândut pentru douăzeci şi cinci de pilaştri, un preţ de nimic, dar care arăta clar cât erau oamenii dispuşi să plătească pentru cineva care avea să fie atât de muncit, încât curând va deveni inutil.

— Dragii mei valorieni, a zis adjudecătorul, am uitat un lucru. Sunteţi siguri că nu ar fi un servitor bun în casă? Pentru că flăcăul ăsta poate să cânte.

Kestrel a deschis ochii.

— Imaginaţi-vă că aveţi muzică în timpul cinei. Cât de fermecaţi vă vor fi oaspeţii! Adjudecătorul şi-a ridicat privirea spre sclavul ce sta mândru pe estrada lui. Hai. Cântă-le.

Doar în acel moment şi-a schimbat tânărul poziţia. Fusese o mişcare uşoară şi scurtă, dar Jess şi-a ţinut respiraţia ca şi cum, precum Kestrel, se aştepta ca în arenă să izbucnească o bătaie.

Adjudecătorul a şuierat spre sclav, vorbind repede în limba herrani, prea încet ca să-l poată auzi şi Kestrel.

Băiatul a răspuns în graiul lui. Vocea sa era gravă:

— Nu.

Poate că tânărul nu cunoştea acustica arenei, poate că nu-i păsa sau nu se îngrijora că oricare dintre valorieni cunoştea suficient de mult herrani ca să-l înţeleagă. Nu mai conta. Licitaţia se terminase. Nimeni nu-l mai voia. Probabil că cel care oferise douăzeci şi cinci de pilaştri îşi regreta decizia de a plăti pentru cineva atât de năzuros, încât nu-l asculta nici pe cel de-un neam cu el.

Dar refuzul tânărului o impresionase pe Kestrel. Umerii drepţi şi încordaţi ai băiatului îi aduceau aminte de cum stătea ea în faţa tatălui său când acesta îi cerea un lucru pe care fata nu era în stare să i-l dea.

Adjudecătorul era furios. Ar fi trebuit să încheie licitaţia sau cel puţin să mai facă spectacol cerând un preţ mai mare, dar bărbatul încremenise acolo, cu pumnii strânşi pe lângă trup, încercând pesemne să-şi dea seama cum să-l pedepsească pe băiat înainte să-l condamne la o viaţă nenorocită de tăiat piatră sau în căldura foalelor.

Mâna lui Kestrel s-a mişcat de una singură.

— O cheie, a strigat ea.

Adjudecătorul s-a întors şi a scrutat mulţimea cu privirea. Când a descoperit-o pe Kestrel, chipul i-a înflorit într-o încântare vicleană.

— Ah, a zis el, iată că *există* cineva care ştie să aprecieze valoarea.

— Kestrel. Jess şi-a tras prietena de mânecă. Ce faci?

Vocea adjudecătorului a tunat:

— O dată, de două ori…

— Douăsprezece chei! a strigat un bărbat care se sprijinea de barieră, faţă în faţă cu Kestrel, de partea cealaltă a semicercului.

Adjudecătorul a rămas cu gura căscată.

— Douăsprezece?

— Treisprezece! s-a auzit un alt glas.

Inima lui Kestrel s-a strâns. N-ar fi trebuit să liciteze atât de mult – oare de ce intrase în joc? Toţi cei strânşi în jurul arenei se holbau la ea: fata generalului, o păsăruică din înalta societate ce zburda dintr-o casă respectabilă în alta. Probabil că se gândeau…

— Paisprezece!

Probabil că se gândeau că dacă *ea* îşi dorea sclavul acela, atunci pesemne că băiatul îşi merita preţul. Exista un motiv ca şi ei sa-l vrea.

— Cincisprezece!

Misterul absolut delicios al *motivului* făcea ca licitaţia să sară de la un preţ mare la altul şi mai consistent.

Sclavul îşi fixase privirea asupra lui Kestrel şi nici nu era de mirare, din moment ce ea declanşase nebunia. Kestrel a simţit cum în ea ceva oscila între destin şi alegere.

Fata a ridicat mâna.

— Ofer douăzeci de chei.

— Pe toţii zeii, fato, a zis femeia cu bărbia ascuţită, din stânga. Renunţă. De ce licitezi pentru *el*? Pentru că e cântăreţ? Probabil că nu ştie decât vreo două cântece deocheate, herrani, de beţie.

Kestrel nici nu s-a uitat la ea sau la Jess, deşi o simţea

pe prietena ei frângându-şi degetele. Kestrel nu şi-a dezlipit privirea de la sclav.

— Douăzeci şi cinci! a strigat o femeie din spate.

Preţul crescuse acum la mai mult decât avea Kestrel în punga ei. Adjudecătorul părea să nu-şi mai încapă în piele de fericire. Licitaţia urca din ce în ce mai sus. Fiecare voce o îndemna pe alta, până ce a părut că o săgeată legată cu o frânghie îi străbătea pe oameni, strângându-i unul lângă altul, făcându-i să se încordeze de emoţie.

Vocea lui Kestrel a răsunat inexpresivă:

— Cincizeci de chei.

Liniştea bruscă, uluită, i-a lovit urechile. Jess a icnit.

— Vândut! a strigat adjudecătorul.

Chipul omului era înnebunit de plăcere.

— Lui Lady Kestrel, pentru cincizeci de chei! Adjudecătorul l-a smucit pe sclav de pe piedestal şi doar atunci privirea tânărului s-a dezlipit de a fetei. Sclavul şi-a plecat ochii şi s-a uitat la nisipul din arenă, atât de concentrat că parcă şi-ar fi putut citi viitorul în el, până ce vânzătorul l-a împins înapoi, spre ţarcul lui.

Kestrel a inspirat, tremurător. Picioarele i se înmuiaseră. Ce făcuse?

Jess şi-a strecurat mâna pe sub cotul ei, ca să o sprijine.

— Chiar că îţi e rău.

— Şi punga ţi-e cam goală, aş zice eu, a chicotit femeia cu bărbie ascuţită. S-ar părea că s-a abătut asupra ta Blestemul Câştigătorului.

Kestrel s-a întors spre ea.

— Ce vrei să spui?

— Tu nu prea vii la licitaţii, aşa-i? Blestemul Câştigătorului e atunci când obţii obiectul dorit, dar numai la un preţ uriaş.

Mulţimea se risipea. Adjudecătorul scotea deja în arenă pe altcineva, dar firul invizibil de emoţie care-i ţinuse pe valorieni legaţi de arenă se destrămase şi el. Spectacolul luase sfârşit. De acum, calea era liberă şi Kestrel putea pleca, însă fata nu se clintea.

— Nu pricep, a spus Jess.

Nici Kestrel nu înţelegea. Oare ce fusese în mintea ei? Oare ce încercase să demonstreze?

Nimic, şi-a zis fata. Întorcând spatele arenei, Kestrel şi-a forţat piciorul să facă primul pas ce-avea să o ducă departe de ceea ce săvârşise.

Nimic, nu se gândise la nimic.

2

Sala de aşteptare a ocolului în care erau ţinuţi sclavii era deschisă şi orientată spre stradă. Înăuntru mirosea a trupuri nespălate. Jess stătea în apropiere, cu ochii pe uşa de fier din zidul opus. Kestrel încerca să nu facă la fel ca prietena ei. Era prima oară când se afla acolo. Sclavii din casă erau de obicei cumpăraţi de tatăl ei sau de intendentul familiei, care-i supraveghea pe toţi.

Adjudecătorul aştepta lângă nişte fotolii moi instalate pentru clienţii valorieni.

— Ah. Omul s-a luminat la faţă când a văzut-o pe Kestrel. Câştigătoarea! Speram să fiu aici înainte de sosirea dumneavoastră. Am ieşit din arenă cât am putut de repede.

— Întotdeauna îţi întâmpini personal clienţii?

Kestrel era surprinsă de râvna bărbatului.

— Da, pe cei buni.

Kestrel se întreba cât de bine se auzea prin mica fereastră cu bare a uşii din fier.

— Altfel, a continuat adjudecătorul, las finalizarea tranzacţiei în grija asistentei mele. Ea e în arenă acum; încearcă să scape de nişte gemeni. Omul şi-a dat ochii peste cap, gândindu-se la cât de greu era să păstrezi o familie de sclavi împreună. Ei bine – a ridicat el din umeri s-o găsi cineva care să vrea un set asortat.

Doi valorieni, soţ şi soţie, au intrat în sală. Adjudecătorul a zâmbit, i-a invitat să ia un loc şi le-a spus că avea să se ocupe de ei imediat. Jess i-a şoptit lui Kestrel la ureche că perechea care se aşeza pe nişte fotolii în colţul opus al încăperii erau prieteni de-ai părinţilor ei. O deranja pe

Kestrel dacă Jess mergea să-i salute?

— Nu, a răspuns Kestrel, nu mă deranjează.

Fata nu o putea învinovăţi pe Jess că se simţea stânjenită de toate detaliile neplăcute ale cumpărării de oameni, deşi asta făcea parte din fiecare oră a vieţii ei, din momentul în care un sclav îi pregătea baia de dimineaţă până ce un altul îi despletea părul înainte de culcare.

După ce Jess s-a alăturat cuplului, Kestrel l-a privit cu subînţeles pe adjudecător. Omul a dat din cap, a scos o cheie groasă din buzunar, a descuiat uşa şi a păşit înăuntru.

— Tu, l-a auzit Kestrel pe bărbat, rostind în herrani. E timpul să pleci.

Dinăuntru s-a auzit un murmur şi adjudecătorul s-a întors în cameră. Sclavul păşea în urma lui.

Băiatul a ridicat capul şi a întâlnit privirea lui Kestrel. Ochii lui, de un cenuşiu limpede şi rece, au surprins-o pe fată. Dar ar fi trebuit să se aştepte să găsească acea culoare la un herrani, şi Kestrel s-a gândit că poate vânătaia de pe obrazul lui făcea ca expresia ochilor să pară atât de nefirească. Totuşi, fata se simţea din ce în ce mai stingherită de privirea lui. Apoi sclavul a coborât pleoapele şi s-a uitat în pământ, lăsându-şi părul lung să-i acopere faţa. Jumătate din faţă era încă umflată în urma luptei sau a bătăii încasate.

Băiatul părea să fie complet indiferent la tot ce se petrecea în jurul lui. Kestrel nu exista, nici adjudecătorul şi nici măcar el însuși.

Adjudecătorul a încuiat uşa de fier.

— Acum, a zis bărbatul, lipindu-şi palmele cu zgomot, n-a mai rămas decât chestiunea măruntă a plăţii.

Fata i-a întins adjudecătorului punga ei.

— Am douăzeci şi patru de chei.

Omul s-a oprit, nesigur.

— Domniţa mea, douăzeci şi patru nu e acelaşi lucru cu cincizeci.

— Îmi voi trimite azi, mai târziu, intendentul cu restul.

— Ah, dar dacă se rătăceşte?

— Sunt fiica generalului Trajan.

Adjudecătorul a zâmbit.

— Ştiu.

— Suma totală nu reprezintă mare lucru pentru noi, a continuat Kestrel. Doar că am ales ca azi să nu iau cu mine cincizeci de chei. Cuvântul meu îţi e de ajuns.

— Sunt sigur.

Adjudecătorul nu a spus că fata se putea întoarce altă dată să-şi ia marfa şi să plătească întreaga suma, iar Kestrel nu a zis nimic despre furia ce i se citise bărbatului pe chip când sclavul îl înfruntase sau despre suspiciunea ei că adjudecătorul urma să se răzbune. Posibilitatea ca băiatul să fie pedepsit era din ce în ce mai mare cu fiecare moment pe care sclavul îl petrecea acolo.

Kestrel l-a privit pe om chibzuind. Ar fi putut insista ca fata să se întoarcă mai târziu, să rişte să o ofenseze şi să piardă întreaga sumă, sau să bage acum în buzunar mai puţin de jumătate din preţ şi să nu mai obţină niciodată restul. Dar bărbatul era isteţ.

— Îmi permiteţi să vă însoţesc acasă cu marfa cumpărată? Aş vrea să-l văd pe Smith în siguranţă. Intendentul dumneavoastră se poate ocupa atunci de plată.

Kestrel şi-a aruncat privirea spre sclav. Tânărul clipise auzindu-şi numele, dar nu-şi ridicase chipul.

— Fie, a răspuns fata.

Kestrel a traversat salonul spre Jess şi le-a cerut celor doi să o însoţească pe prietena ei acasă.

— Bineînţeles, a zis soţul – senatorul Nicon, şi-a amintit Kestrel. Dar cum rămâne cu dumneata?

Ea a dat din cap, peste umăr, spre cei doi bărbaţi.

— Ei vor veni cu mine.

Jess ştia că un adjudecător herrani şi un sclav rebel nu reprezentau nişte însoţitori ideali. Kestrel era şi ea conştientă de asta, însă un val de resentiment pentru situaţia pe care o crease singură o făcea să respingă orice regulă care guverna lumea ei.

— Eşti sigură? a întrebat Jess.

— Da.

Senatorul şi soţia lui au ridicat din sprâncene, dar au decis în mod clar că situaţia nu îi privea deloc şi că nu reprezenta decât o bârfă de împrăştiat.

Kestrel a plecat din piaţa pentru sclavi urmată de adjudecător şi de Smith. A parcurs cu iuţeală cartierele care separau acea parte dubioasă a oraşului de Districtul Grădinilor. Reţeaua încrucişată de străzi era ordonată, dispusă în unghiuri drepte, pe modelul valorian. Fata ştia drumul, deşi avea sentimentul ciudat că se rătăcise. Azi, totul îi părea străin. Când a trecut de Cartierul Războinicilor, printre ale cărui barăci înghesuite alergase în copilărie, şi-a imaginat soldaţii ridicându-se împotriva ei, deşi bineînţeles că oricare dintre femeile şi bărbaţii aceştia înarmaţi şi-ar fi dat viaţa ca să o apere şi se aşteptau ca ea să devină una de-a lor. Kestrel nu trebuia decât să urmeze dorinţele tatălui ei şi să se înroleze.

Când străzile au început să se schimbe, să se răsucească în direcţii fără sens şi să şerpuiască precum apa, Kestrel a răsuflat uşurată. Copacii formau o boltă verde de frunze deasupra capului şi ea putea auzi fântânile din spatele zidurilor înalte de piatră.

Kestrel a ajuns în faţa unei porţi masive, din fier. Una dintre gărzile tatălui ei a privit prin fereastră şi a deschis uşa. Ea nu i-a spus nimic paznicului sau celorlalte gărzi şi oamenii nu i-au adresat, la rândul lor, niciun cuvânt. A traversat proprietatea, iar adjudecătorul şi sclavul au urmat-o.

Kestrel ajunsese acasă, dar paşii ce răsunau în urma ei pe dalele de piatră îi aminteau că acela nu fusese dintotdeauna căminul ei. Casa aceasta şi întregul District al Grădinilor fuseseră construite de herrani, care îl numiseră altfel atunci când le aparţinuse.

Kestrel a păşit pe peluză, iar oamenii au călcat în urma ei. Paşii lor erau acum amuţiţi de iarbă. O pasăre galbenă ciripea şi zbura printre copaci. Kestrel a ascultat până ce cântecul s-a stins, apoi şi-a continuat drumul spre vilă.

Sunetul sandalelor ei pe pardoseala din marmură de la intrare trimitea un ecou slab printre pereţii pictaţi cu

creaturi care săreau, flori şi zei pe care ea nu-i cunoştea. Paşii ei se topeau în susurul apei ce se ridica bolborosind dintr-un bazin scund săpat în podea.

— E o casă frumoasă, a zis adjudecătorul.

Ea i-a aruncat bărbatului o privire tăioasă, deşi nu percepuse niciun pic de răutate în glasul lui. Kestrel i-a scrutat chipul, căutând un semn că omul recunoştea casa, că poate o vizitase şi altă dată – ca musafir de onoare, ca prieten sau chiar ca membru al familiei – înainte de Războiul Herran. Dar gândul ei era prostesc. Vilele din Districtul Grădinilor aparţinuseră aristocraţilor herrani, iar dacă adjudecătorul făcuse parte din rândul lor, atunci nu ar fi ajuns niciodată să practice această meserie. Poate că ar fi devenit sclav în casă sau meditator pentru copiii valorieni. Dacă adjudecătorul îi cunoştea casa, atunci asta pesemne că se datora faptului că îi furnizase sclavi tatălui ei.

Kestrel ezita să se uite la Smith. Când a făcut-o, el a refuzat să o privească înapoi.

Menajera i-a ieşit în întâmpinare pe holul cel lung ce se întindea dincolo de fântână. Kestrel a trimis-o să-l aducă pe intendent şi l-a rugat pe om să vină la ea cu douăzeci şi şase de chei. Când a sosit intendentul, sprâncenele lui blonde erau încruntate, iar mâinile ce ţineau o casetă mică erau încordate. Degetele lui Harman s-au strâns şi mai tare când i-a observat pe adjudecător şi pe sclav.

Kestrel a deschis caseta şi a numărat banii în palma întinsă a vânzătorului. Omul a băgat arginţii în buzunar şi a golit punguţa fetei, pe care o adusese cu el. A făcut o plecăciune uşoară şi i-a restituit lui Kestrel punga goală.

— A fost o adevărată plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră.

Bărbatul s-a întors să plece, dar fata a zis:

— Ar fi bine să nu existe nicio rană recentă pe trupul lui.

Privirea adjudecătorului a zburat spre sclav şi i-a cercetat hainele rufoase, braţele murdare şi pline de cicatrice.

— Îl puteţi inspecta, domniţă, a spus, tărăgănat,

adjudecătorul.

Kestrel s-a încruntat, tulburată la gândul de a inspecta o persoană – şi mai ales *acea* persoană. Dar înainte să poată da un răspuns, adjudecătorul îşi şi luase tălpăşiţa.

— Cât a costat? a vrut să ştie Harman. În total?

Fata i-a spus. Bărbatul a inspirat adânc.

— Tatăl dumitale…

— O să-i spun eu tatei.

— Păi, ce să fac cu *el?*

Kestrel s-a uitat la sclav. Tânărul nu clintise; rămăsese locului pe acelaşi pătrat negru de gresie, ca şi cum s-ar fi aflat încă pe estrada de licitaţie. Ignorase întreaga conversaţie, nebăgând în seamă valoriana pe care probabil că nu o înţelegea prea bine. Avea privirea ridicată, concentrată asupra unei privighetori pictate pe un zid din capătul celălalt al încăperii.

— El este Smith, i-a zis Kestrel intendentului.

Neliniştea lui Harman s-a mai domolit.

— E fierar[1]?

Uneori, stăpânii îşi numeau sclavii după munca pe care o făceau.

— Ne-ar fi bun unul ca el. O să-l trimit la fierărie.

— Aşteaptă, nu sunt sigură unde-l vreau. Fata i s-a adresat lui Smith în herrani: Cânţi?

Atunci tânărul şi-a ridicat privirea spre ea şi Kestrel a zărit aceeaşi expresie pe care o văzuse şi mai devreme, în sala de aşteptare. Ochii lui cenuşii erau reci ca gheaţa.

— Nu.

Smith răspunsese în limba ei, iar accentul lui se simţea doar foarte uşor. Apoi şi-a întors privirea. Părul închis la culoare i-a căzut pe faţă şi i-a ascuns profilul. Kestrel şi-a înfipt unghiile în palmă.

— Vezi să facă baie, i-a zis lui Harman pe un ton pe care-l spera a fi poruncitor, în loc să-i arate frustrarea. Dă-i haine potrivite. A dat să se îndepărteze, apoi s-a oprit şi cuvintele i-au ţâşnit de pe buze: Şi taie-i părul.

Pe când se retrăgea, Kestrel a simţit în ceafa privirea de

[1] *Smith* sau *blacksmith* - „fierar” în lb. engl. (n.tr).

gheaţă a sclavului. De acum îi era uşor să numească expresia din ochii tânărului.

Dispreţ.

3

Kestrel nu ştia ce să spună.

Tatăl ei, abia ieşit din baie după o zi lungă şi călduroasă în care-şi antrenase soldaţii, şi-a turnat apă peste vin. Erau la al treilea fel: găinuşe împănate cu stafide picante şi migdale măcinate. Mâncarea nu avea niciun gust pentru Kestrel.

— Te-ai antrenat? a întrebat el.

— Nu.

Mâinile mari ale bărbatului s-au oprit o clipă.

— O să mă antrenez, a adăugat ea. Mai târziu.

Kestrel a sorbit din cupa ei, apoi şi-a trecut un deget pe suprafaţa sa. Sticla era de un verde fumuriu şi suflată foarte fin. O găsiseră în acea casa.

— Cum sunt noii recruţi?

— Cu caş la gură, dar nu sunt răi deloc. Omul a ridicat din umeri. Avem nevoie de ei.

Kestrel a dat din cap. Valorienii se confruntaseră mereu cu invazii la marginea teritoriilor lor şi, cum imperiul se mărise în ultimii ani, atacurile deveniseră mai frecvente. Duşmanii nu ameninţau peninsula herrană, dar generalul Trajan antrena adesea batalioane ce urmau a fi trimise în locurile mai îndepărtate ale imperiului.

Bărbatul a împuns cu furculiţa un morcov glazurat. Kestrel s-a uitat la ustensila argintie, ai cărei dinţi luceau metalic în lumina lumânărilor. Era o invenţie herrană, asimilată de cultura ei cu atât de mult timp în urmă, încât îi era şi greu să-şi imagineze că valorienii mâncaseră odată cu degetele.

— Credeam că te duci la piaţă în după-amiaza asta cu

Jess, a zis generalul. De ce nu a venit la cină?

— Nu m-a însoţit acasă.

El a lăsat furculiţa jos.

— Atunci, cu cine ai venit?

— Tată, am cheltuit cincizeci de chei azi.

Omul a dat din mână, arătând că suma era irelevantă. Vocea lui era înşelător de calmă.

— Dacă ai mers *iar* singură prin oraş…

— Nu.

Kestrel i-a spus cine o însoţise şi de ce. Generalul şi-a frecat fruntea şi şi-a strâns ochii.

— *Aia* a fost escorta ta?

— Nu am nevoie de escortă.

— Cu siguranţă nu ai avea, dacă te-ai înrola.

Şi iată că reluau o discuţie veche.

— Nu o să fiu niciodată soldat, a zis ea.

— Ai spus-o destul de clar.

— Dacă o femeie poate să lupte şi să moară pentru imperiu, atunci de ce nu poate să şi meargă singură?

— Asta e şi ideea. O femeie *soldat* şi-a demonstrat puterea, aşa că nu are nevoie de protecţie.

— Nici eu nu am nevoie.

Generalul şi-a aşezat palmele pe masă. Când una dintre fetele în casă s-a apropiat să strângă vasele, bărbatul a urlat la ea să plece.

— Doar nu crezi că *Jess* mă poate apăra în vreun fel, a spus Kestrel.

— Femeile care nu sunt soldaţi nu umblă de unele singure. Aşa e obiceiul.

— Obiceiurile noastre sunt absurde. Valorienii se mândresc cu faptul că pot supravieţui cu foarte puţină hrană, dacă e nevoie, dar cina devine insultătoare dacă nu cuprinde măcar şapte feluri de mâncare. Pot să lupt suficient de bine, dar dacă nu sunt soldat, e ca şi cum anii de antrenament nici nu au existat.

Tatăl a privit-o în ochi.

— Forţa ta nu a fost niciodată pusă la încercare în luptă.

Ceea ce era o altă formă de a spune că, de fapt, Kestrel

era o luptătoare slabă.

Apoi, mai blajin, bărbatul a adăugat:

— Tu eşti un strateg.

Kestrel a ridicat din umeri.

— Cine mi-a sugerat să-i atrag pe barbarii dacrani în munţi când au atacat graniţa de est a imperiului? a întrebat taică-său.

Tot ce făcuse ea atunci fusese să-i arate ceea ce era deja evident. Faptul că barbarii se bazau excesiv pe cavalerie era destul de limpede, la fel ca şi probabilitatea ca armăsarii să moară de sete în munţii secetoşi din est. Dintre ei doi, tatăl ei era strategul, căci chiar în acel moment se folosea de cuvinte măgulitoare ca să obţină ceea ce dorea.

— Gândeşte-te cât bine ai face imperiului dacă ai lucra, cu adevărat, alături de mine, a zis el, şi ţi-ai folosi talentul ca să-i protejezi teritoriile, în loc să despici în patru firul despre obiceiurile ce ne orânduiesc societatea.

— Tradiţiile noastre sunt mincinoase.

Degetele lui Kestrel s-au strâns în jurul piciorului fragil al paharului. Privirea tatălui ei a căzut pe mâna încordată şi omul şi-a aşezat palma peste ea. Încet, dar ferm, a zis:

— Nu sunt regulile mele. Sunt ale imperiului. Luptă pentru el şi îţi vei căpăta independenţa. Nu lupta şi acceptă consecinţele. Oricum ar fi, trăieşti după legile noastre. Generalul a ridicat un deget şi a adăugat: Şi nu te plângi.

Kestrel a hotărât că nu avea să răspundă nimic. Şi-a tras mâna dintre degetele tatălui ei şi s-a ridicat de la masă. Îşi amintise cum sclavul se folosise de tăcerea lui ca de o armă. Tânărul fusese vândut, împins, târât încolo şi-ncoace, privit. Acum avea să fie spălat, tuns şi îmbrăcat. Şi totuşi refuza să renunţe la tot.

Kestrel ştia să recunoască forţa atunci când o întâlnea. Acelaşi lucru se putea spune şi despre tatăl ei. Ochii lui căprui-deschis s-au îngustat, privind-o.

Kestrel a ieşit din sufragerie şi a mers de-a lungul aripii de nord a vilei până ce a ajuns la două uşi din fier. A

deschis brusc uşile şi a păşit pe dibuite în bezna dinăuntru, căutând o cutie mică din argint şi o lampă cu ulei. Degetele îi erau familiarizate cu ritualul. Nu îi era greu să aprindă lampa pe întuneric. Kestrel putea să şi cânte legată la ochi, dar nu voia să rişte să sară vreo notă. Nu în acea noapte, nu după ce toată ziua nu făcuse mai nimic altceva decât să umble de colo-colo şi să facă prostii.

A ocolit pianul aşezat în mijlocul camerei, trecându-şi palma peste suprafaţa lui netedă şi lucioasă. Instrumentul era unul dintre puţinele obiecte pe care familia ei le adusese din capitală. Pianul fusese al mamei sale.

Kestrel a deschis câteva uşi din sticlă ce dădeau spre grădină. A inspirat aerul nopţii, lăsându-l să îi inunde plămânii. A simţit miros de iasomie şi şi-a imaginat mica floare deschizându-se în beznă, cu fiecare petală rigidă, ridicată şi perfectă.

Apoi s-a gândit iar la sclav, fără să ştie de ce. Şi-a coborât privirea la mâna trădătoare care se ridicase pentru a capta atenţia adjudecătorului. Kestrel a scuturat din cap. Nu avea să-şi mai lase gândurile să se abată asupra sclavului.

S-a aşezat în faţa şirului de clape negre şi albe ale instrumentului, aproape o sută. Nu la acel gen de pregătire se gândise tatăl ei. Generalul se referise la lecţiile ei zilnice cu căpetenia gărzilor. Ei bine, Kestrel nu voia să se antreneze la Undrele sau la orice altceva credea tatăl ei că ar fi trebuit să înveţe.

Degetele ei s-au aşezat pe clape. Kestrel a apăsat uşor, nu suficient de tare pentru ca ciocănelele dinăuntru să lovească reţeaua de coarde metalice.

Apoi a inspirat adânc şi a început să cânte.

4

Fata uitase de el.

Trecuseră trei zile, iar stăpâna casei părea să fi uitat că achiziţionase un sclav, adăugând astfel un membru nou colecţiei de patruzeci şi opt de suflete a generalului.

Sclavul nu era sigur că ar fi trebuit să se simtă uşurat. Primele două zile fuseseră o adevărată binecuvântare. Nici nu-şi mai amintea ultima dată când i se permisese să lenevească. Baia fusese incredibil de fierbinte, şi aburii îl învăluiseră. Clăbucii de săpun erau mai plăcuţi decât orice îi fusese oferit în ultimii ani şi miroseau a amintiri.

Parcă îmbrăcase o piele nouă şi, deşi îşi ţinuse capul ţeapăn în timp ce un alt sclav herrani îi tăia părul şi deşi continua sa-şi ridice mâna ca să îndepărteze şuviţe care nu mai erau acolo, a doua zi descoperise că lipsa părului nu-l deranja atât de tare. Putea vedea lumea mai clar. În a treia zi, intendentul a venit să îl caute.

Pentru că nu primise niciun ordin, sclavul hoinărea pe domeniu. Nu îi era permis să intre în casă, dar se mulţumea să o privească de afară. Îi număra multele ferestre şi uşi. Stătea întins pe iarbă, lăsându-i energia verde şi caldă să-i gâdile palmele, fericit că mâinile lui nu aveau prea multe bătături ca să o simtă. Ocrul gălbui al zidurilor vilei lucea în lumina soarelui, apoi se stingea. El socotea în minte care încăperi ale casei se întunecau în fiecare parte a zilei. Privea în sus, la portocali, şi câteodată adormea.

Ceilalţi sclavi se străduiau să-l ignore. La început, oamenii îl priveau în feluri ce aduceau ba a ranchiună, ba a confuzie, ba a dor. Lui nici că-i păsa. De îndată ce a fost

condus spre locuinţa sclavilor, aflată într-o clădire care arăta aproape la fel ca şi grajdurile, a înţeles rapid care era ierarhia în rândul herranilor generalului. El era ultimul dintre ei.

Îşi mânca bucata de pâine ca şi ceilalţi şi ridica din umeri când era întrebat de ce nu i se dăduse încă ceva de făcut. Răspundea doar la întrebările directe, însă în mare parte nu făcea decât să asculte.

În a treia zi, deja făcea o hartă mentală a anexelor vilei: locuinţa servitorilor, grajdurile, barăcile gărzilor, fierăria, magaziile, o căsuţă din apropierea grădinii. Domeniul era mare, mai ales că încă făcea parte din oraş. Sclavul se simţea norocos că avea atâtea ore la dispoziţie ca să-l studieze.

Şedea pe o colină de pe lângă livadă, la o înălţime ce-i permitea să-l vadă pe intendent venind cu paşi mari către el dinspre vilă cu mult înainte ca valorianul să ajungă acolo. Asta l-a mulţumit nespus pe sclav. I se confirma astfel bănuiala că proprietatea generalului nu ar fi fost atât de uşor de apărat dacă era atacată din direcţia potrivită. Domeniul îi fusese probabil dat generalului pentru că era cel mai mare şi mai frumos din oraş şi ideal pentru a găzdui o gardă personală şi cai, dar pantele acoperite de pomi care înconjurau casa s-ar fi putut dovedi avantajoase pentru o forţă duşmană. Sclavul se întreba dacă generalul chiar nu observase acest neajuns. Dar valorienii nu ştiau ce înseamnă să fii atacat în propriul cămin.

Sclavul şi-a înăbuşit gândurile, căci ameninţau să-i aducă trecutul la suprafaţă, aşa că şi-a forţat mintea să fie asemeni pământului îngheţat: greu de pătruns şi pustie.

S-a concentrat asupra intendentului care suia cu greu dealul. Bărbatul era unul dintre puţinii servitori valorieni, la fel ca şi menajera, ale căror posturi erau prea importante ca să le fie încredinţate unor herrani. Sclavul presupunea că intendentul era frumos plătit. Cu siguranţă omul era îmbrăcat bine, în veşmintele ţesute cu aur preferate de valorieni. Părul blond şi rar al bărbatului flutura în vânt. Pe când se apropia, sclavul l-a auzit pe

intendent bombănind în valoriană şi a ştiut că el era ţinta iritării celuilalt.

— Tu, a zis bărbatul într-o herrani cu accent puternic. Aici erai, nevrednicule!

Sclavul şi-a amintit numele omului – Harman – dar nu l-a rostit. Nu a spus nimic, ci doar l-a lăsat pe intendent să-şi risipească furia. Îl amuza să-l audă pe Harman măcelărindu-i limba. Accentul bărbatului era rizibil, gramatica – încă şi mai rea. Singurul lui talent era un vocabular bogat în insulte.

— Vino.

Harman a făcut un semn cu mâna, indicând că sclavul trebuia să-l urmeze. Acesta şi-a dat repede seama că era condus spre fierărie.

O fată herrani aştepta afară. Sclavul a recunoscut-o, deşi nu o văzuse decât în timpul meselor şi noaptea. Numele ei era Lirah şi muncea în casă. Era drăguţă; mai mică decât el şi probabil prea tânără ca să-şi amintească războiul. Harman a început să vorbească în valoriană cu fata. Sclavul a încercat să fie răbdător pe când Lirah traducea.

— Lady Kestrel nu poate fi deranjată pentru a-ţi da o sarcină, aşa că eu – fata a roşit –, vreau să spun, *el* – a zis ea, arătând spre Harman – a decis să te pună la muncă. De obicei, gărzile generalului se îngrijesc singure de repararea armelor, şi un fierar valorian este adus din oraş în mod regulat ca să facă altele noi.

Sclavul a dat din cap. Erau motive bune pentru care valorienii pregăteau prea puţini herrani ca să le fie fierari. Nu trebuia decât să priveşti în jur ca să-ţi dai seama. Oricine putea vedea uneltele grele şi să ghicească forţa de care era nevoie ca să le mânuieşti.

— Asta vei face de acum înainte, a continuat Lirah, atât timp cât te vei arăta a fi capabil.

Harman a interpretat liniştea ce a urmat ca pe o invitaţie de a vorbi din nou. Lirah a tradus:

— Azi vei face potcoave.

— Potcoave?

Era prea uşor.

Lirah i-a zâmbit înţelegător. Când a vorbit iar, fata i s-a adresat pe tonul ei normal, nu acela preţios pe care-l folosea ca să repete cuvintele lui Harman.

— E un test. Trebuie să faci cât poţi de multe până la apus. Ştii să şi potcoveşti?

— Da.

Lirah părea să regrete că sclavul dăduse acel răspuns, pentru binele lui. I-a tradus intendentului, iar Harman a replicat:

— Atunci, asta va face mâine. Fiecare cal din grajd trebuie potcovit. Harman a pufnit. Vom vedea cum se înţelege animalul ăsta cu celelalte.

Înainte de război, valorienii îi admiraseră şi chiar îi invidiaseră – da, invidie! – pe herrani. După aceea, a fost ca şi cum vraja s-ar fi destrămat sau o alta ar fi fost făcută. Sclavului îi venise dintotdeauna greu să creadă că lucrurile stătuseră altfel în trecut. Cumva, insulta de „animal” devenise posibilă. Cumva, acel cuvânt se referea la *el* Pentru sclav, descoperirea era veche de zece ani, dar părea la fel de şocantă de fiecare dată. Repetarea ar fi trebuit să-i diminueze din efect. Dar el simţea de fiecare dată o durere acută în faţa surprizei, o durere ce provenea din furia pe care şi-o înăbuşea.

Expresia plăcută, îndelung exersată, de pe chipul lui Lirah rămăsese neschimbată. Fata a arătat spre coşul cu cărbuni, spre surcele şi spre grămezile de fier nou şi vechi. Intendentul a aşezat o cutie de chibrituri pe nicovală. Apoi Harman şi Lirah s-au întors şi au plecat.

Sclavul a privit în jur, în fierărie, şi a încercat să hotărască dacă merita să treacă testul sau nu.

A oftat şi a aprins focul.

Vacanţa se terminase. În prima lui zi la foale, sclavul a făcut mai mult de cincizeci de potcoave – suficiente cât să pară harnic şi îndemânatic, dar nu atât de multe încât să atragă atenţia.

În ziua următoare, a potcovit toţi caii, chiar şi pe cei ale căror potcoave erau noi. Grăjdarul îl avertizase că unele

dintre animale erau periculoase, în special armăsarii generalului, dar el nu a avut probleme. S-a asigurat însă că munca avea să-i ocupe întreaga zi. Îi plăcea să asculte nechezatul grav al cailor şi să le simtă respiraţiile moi şi calde. Totodată, grajdurile erau un loc numai bun ca să auzi ultimele noutăţi – sau ar fi fost, dacă venea vreun soldat să se ocupe de vreun cal.

Sau dacă fata venea.

Sclavul se dovedise o bună achiziţie. Lady Kestrel avusese ochi buni, zisese Harman în silă şi îi dăduse sclavului mai multe arme ca să le repare, ca şi câteva comenzi să facă altele noi.

În fiecare seară, când sclavul traversa domeniul dinspre fierărie spre baraca unde dormea, vila era puternic luminată. Pentru sclavi se dădea stingerea, dar valorienii cei neliniştiţi nu aveau încă somn. Ei erau antrenaţi să reziste cu foarte puţină odihnă şi nu dormeau decât vreo şase ore pe noapte – sau chiar mai puţin, dacă era nevoie. Era unul dintre lucrurile care-i ajutase să câştige războiul.

Sclavul era primul care se întindea pe aşternutul lui de paie. În fiecare noapte, încerca să cearnă evenimentele zilei şi să aleagă informaţiile folositoare, dar de fiecare dată descoperea că nu făcuse altceva decât să muncească din greu.

Obosit, închidea ochii. Se întreba adesea dacă acele două zile de leneveală aveau să se arate cu ghinion, căci îi îngăduiseră să uite cine era. Timpul juca feste minţii lui.

Uneori, când era cât pe ce să adoarmă, i se părea că aude muzică.

5

De obicei, Kestrel se gândea la casa ei ca la un loc pustiu unde răsuna doar ecoul, plin de încăperi nelocuite, deşi frumoase. Şi domeniul era în mare parte liniştit şi răzbătut doar de sunete slabe: scrâşnetul unei sape în grădină, bufnetul slab al copitelor venind dinspre padocul aşezat departe de casă, suflarea copacilor. De obicei, lui Kestrel îi plăcea felul în care spaţiul vast şi liniştea îi făceau simţurile mult mai alerte.

Însă în ultima vreme nu-şi mai găsea pacea acasă. Se izolase împreună cu muzica ei, dar îşi dăduse seama că încerca să cânte doar piese dificile ale căror note se îngrămădeau unele într-altele, făcându-i degetele să alerge pe clape. Sesiunile de cântat o extenuau. De-abia simţea amorţeala în câteva locuri – încheieturile mâinilor, şale – dar când nu cânta la pian, Kestrel nu mai putea ignora durerile. În fiecare dimineaţă îşi jura că avea să trateze pianul cu mai multă delicateţe. Totuşi, la apus, după ore întregi în care se simţise sufocată – nu, mai degrabă ca şi cum s-ar fi *ascuns* în propria casă –, storcea din nou muzica de cele mai solicitante elemente ale ei.

Într-o după-amiază, poate la vreo opt zile după licitaţie, la vilă a sosit un bilet de la Jess. Kestrel l-a deschis nerăbdătoare, bucuroasă de ceva care să-i schimbe gândurile. Cu scrisul ei obişnuit, cu înfloriturі, şi propoziţii scurte şi înflăcărate, Jess întreba de ce Kestrel se ascundea de ea. Nu voia să-i facă azi o vizită? Jess avea nevoie de sfatul lui Kestrel privind veşmintele pe care să le poarte la picnicul organizat de Lady Faris. Jess adăugase un post-scriptum: o propoziţie scrisă mai mărunt, cu litere

înghesuite şi mâzgălite la repezeală, ceea ce arăta că fata nu se putuse abţine să nu facă o aluzie evidentă, fiind în acelaşi timp îngrijorată că o putea deranja pe Kestrel: *Apropo, fratele meu a întrebat de tine.*

Kestrel s-a întins după cizmele ei de călărie.

Pe când trecea dintr-o cameră în alta a apartamentului ei, Kestrel a zărit pentru o clipă, pe fereastră, coliba cu acoperiş de paie de lângă grădină.

S-a oprit, bătându-şi de pulpă cizmele pe care le ţinea în mână. Coliba nu se afla foarte departe de locuinţa sclavilor, care se vedea tocmai în marginea ferestrei. S-a simţit uşor stânjenită.

Normal. Kestrel şi-a luat privirea de la locuinţa sclavilor şi s-a concentrat asupra colibei lui Enai. Nu-şi mai vizitase bătrâna doică de câteva zile. Nici nu era de mirare că o tulbura să vadă căsuţa mică şi drăguţă pe care Kestrel ceruse să fie ridicată pentru femeia care o crescuse. Ei bine, avea să o viziteze pe Enai în drum spre grajduri.

Însă până să apuce să-şi încheie şireturile cizmelor şi să coboare scările vilei, intendentul şi aflase, din bârfe născute imediat în momentul citirii biletului, că stăpâna lui avea de gând să plece. Harman a încolţit-o la uşa salonului.

— Mergeţi să călăriţi?

Fata şi-a tras o mănuşă.

— Vezi bine.

— Nu e nevoie să cereţi însoţitor. Harman a pocnit din degete spre un bărbat herrani mai în vârstă, care freca podelele. Ăsta o să fie suficient.

Kestrel a oftat uşor.

— Voi *călări* până la Jess.

— Sunt sigur că poate călări şi el, a răspuns Harman, deşi ştiau amândoi că era puţin probabil.

Sclavii nu erau învăţaţi să călărească. Ori ştiau de dinainte de război, ori nu învăţau niciodată.

— Dacă nu, a spus Harman, puteţi lua caleaşca împreună. Generalul s-ar lipsi bucuros de doi cai pentru caleaşcă, doar ca să se asigure că sunteţi însoţită.

Kestrel a dat uşor din cap şi s-a întors să plece.

— Stăpână, încă ceva…

Kestrel ştia ce era acel „ceva”, dar nu-l putea opri pe om, căci astfel i-ar fi arătat intendentului că ştia şi că ar fi dorit să nu ştie.

— A trecut o săptămână de când l-aţi cumpărat pe sclavul acela tânăr, a zis intendentul. Nu aţi dat niciun ordin cu privire la ce ar trebui să facă.

— Am uitat, a minţit Kestrel.

— Bineînţeles. Aveţi alte lucruri mai importante de făcut. Totuşi, eram destul de sigur că nu aţi vrut să-l lăsaţi să lenevească, aşa că l-am trimis la fierărie şi să potcovească armăsarii. S-a descurcat mulţumitor. Complimentele mele, Lady Kestrel. Aţi arătat că ştiţi cum să alegeţi mărfuri herrani.

Ea s-a uitat la bărbat. Harman a adăugat, pe un ton defensiv:

— L-am trimis la fierărie doar pentru că i se potriveşte.

Kestrel s-a întors spre uşă. Când a deschis-o, n-a zărit decât copacii. Din această parte a casei nu se mai vedea nimic care să o tulbure.

— Ai făcut alegerea potrivită, a zis ea. Fă cu el ce crezi de cuviinţă.

Kestrel a păşit afară, urmată tăcut de însoţitor.

În cele din urmă, fata nu a mai trecut pe la colibă. A mers direct la grajduri. Bătrânul grăjdar herrani se afla acolo, ca întotdeauna. În afară de el nu mai era nimeni. Kestrel s-a dus să mângâie botul unuia dintre cai, un animal masiv, crescut ca să lupte pe câmpul pe bătălie şi ales pentru ea de general.

Când a auzit paşi în spatele ei, sunetul unei persoane noi intrând în grajd, Kestrel s-a întors. Doi soldaţi s-au îndreptat spre grăjdar şi i-au ordonat să le înşeueze caii. Kestrel s-a uitat în spatele celor doi bărbaţi şi l-a văzut pe bătrânul herrani pe care Harman i-l alesese drept escortă aşteptând răbdător lângă uşă.

Kestrel nu avea chef să piardă timpul ca să afle dacă omul putea să călărească sau nu. Ea voia să plece pe dată.

Când ajungeau la casa lui Jess, avea să-l trimită pe sclav la bucătărie ca să nu-l mai vadă la chip până când se întorceau acasă.

— Pregăteşte-mi trăsura mai întâi, i-a zis ea grăjdarului, aruncându-le soldaţilor o privire care parcă-i provoca să protesteze.

Soldaţii nu au spus nimic, dar erau în mod evident iritaţi. Lui Kestrel nu-i păsa. Trebuia să plece, şi cu cât pornea mai repede, cu atât mai bine.

— Asta?

Kestrel şi-a ridicat privirea de unde stătea, pe un divan scund, acoperit de rochii.

— Kestrel, a zis Jess, fii atentă.

Kestrel a clipit. O fată cu părul negru, sclava lui Jess, lega o cingătoare în jurul taliei stăpânei sale, aşezând fusta înflorată astfel încât să pice ca un clopot pe şolduri.

— N-ai mai încercat rochia asta? i-a zis Kestrel lui Jess.

— *Nu.* Jess a smuls cingătoarea din mâinile sclavei şi a aruncat-o pe grămada de mătăsuri de lângă Kestrel. Nu-ţi place deloc, aşa e?

— Nu, a răspuns Kestrel, dar Jess începuse deja să-şi scoată, cu greu, rochia, în timp ce sclava încerca, grăbită, să desfacă nasturii înainte să pocnească.

Fustele roz au aterizat în poala lui Kestrel.

— Tu ce-o să porţi? Jess rămăsese în picioare, doar în combinezon. Picnicul lui Lady Faris este evenimentul verii. Nu poţi să arăţi altfel decât uimitor.

— Asta nu va fi o problemă pentru Kestrel, a zis un bărbat ferchezuit, elegant îmbrăcat, care se sprijinea de tocul uşii pe care o deschisese fără ca fetele să-l audă.

Fratele lui Jess i-a zâmbit lui Kestrel, care i-a zâmbit la rândul ei lui Ronan, dar strâmb, arătând că ştia că flirtul exagerat era la modă printre tinerii valorieni şi că nu avea de gând să-l ia în serios. Mai ştia şi că şedinţa de parada modei şi complimentele neprimejdioase ale lui Ronan fuseseră motivul pentru care venise, sperând că mintea avea să-i fie prea ocupată ca să se gândească la altceva.

Ronan a traversat camera, a împins rochiile de pe divan pe podea şi s-a aşezat lângă Kestrel. Sâcâită, sclava cu părul negru s-a aplecat să culeagă de jos materialele delicate. Kestrel a simţit un impuls brusc de a spune o răutate, dar nu era sigură cui i s-ar fi adresat. Apoi acordurile muzicale ce răzbăteau dinspre coridor au oprit-o din a-i pune pe toţi cei prezenţi, inclusiv pe ea însăşi, într-o situaţie jenantă.

— „Nocturna Senestă” a zis ea, recunoscând piesa.

Ronan şi-a sprijinit capul blond de lemnul sculptat ce mărginea divanul. S-a rezemat leneş de spătarul moale al canapelei, şi-a întins picioarele încălţate cu cizme şi s-a uitat la Kestrel.

— I-am spus lui Olen să cânte, a zis el, referindu-se la muzicianul herrani al casei. Ştiu că e una dintre preferatele tale.

Kestrel a ascultat. Notele erau atinse cu grijă, dar aveau un ritm straniu. Fata s-a crispat recunoscând apropierea unui pasaj dificil şi nu s-a mirat deloc auzind cum omul a greşit notele.

— Aş putea cânta eu, s-a oferit ea.

Fratele şi sora au schimbat o privire.

— Altă dată, a răspuns Ronan. Părinţii noştri sunt acasă.

— N-o să-şi dea seama.

— Eşti prea talentată. Ronan şi-a aşezat mâna deasupra mâinii ei. O să ştie.

Kestrel şi-a retras mâna. Fără a fi deranjat de refuz, el s-a întins spre o panglică rătăcită, aflată între ei doi, şi a început să se joace cu bucata de material, învârtind-o în jurul degetelor lui albe.

— Deci, a zis el, ce e cu zvonurile astea despre achiziţia ta scandaloasă la licitaţie? Toată lumea vorbeşte.

— Sau mai degrabă vorbeau, a spus Jess, până să aibă loc un duel între verii Trenex.

— Până la moarte? a întrebat Kestrel.

Duelurile fuseseră interzise de împărat, dar erau un obicei prea adânc înrădăcinat ca să fie uşor de eliminat. De obicei, întâmplările de acest gen erau trecute cu vederea

de autorităţi atâta timp cât nu-şi pierdea nimeni viaţa, şi chiar şi atunci singura pedeapsă nu era decât o amendă usturătoare.

— Nu, a zis Jess, cu entuziasm, dar a curs sânge.

— Povesteşte-mi tot.

Jess a inspirat, gata să-şi toarne bârfa, dar Ronan a ridicat un deget înfăşurat în panglică şi l-a îndreptat spre Kestrel.

— Tu, a zis el, schimbi subiectul. Continuă. Explică misterul care te-a costat cincizeci de chei.

— Nu e niciun mister.

Kestrel se hotărâse să inventeze un motiv raţional care nu avea nicio legătură cu decizia ei de a cumpăra sclavul.

Şi totuşi, *de ce* îl cumpărase? Probabil că din milă. Se lăsase condusă de un sentiment straniu de simpatie. Sau oare şi-l dorise din pura şi infama dorinţă de a-l stăpâni?

— Sclavul e fierar, a explicat Kestrel. Tata are o gardă personală. Aveam nevoie de cineva care să se îngrijească de arme.

— Aşa l-a prezentat adjudecătorul, a spus Jess, trăgându-și altă rochie. Sclavul era perfect în gospodăria lui Kestrel.

Ronan a ridicat sprâncenele.

— În schimbul a cincizeci de chei?

— Ce-mi pasă mie? Kestrel voia să încheie conversaţia cu orice preţ. Sunt suficient de bogată. A atins mâneca lui Ronan. Şi cât a costat asta? a întrebat ea, prinzând mătasea cămăşii între degete.

Ronan, a cărui cămaşă iscusit brodată costase pesemne la fel de mult ca şi sclavul, a dat de înţeles că pricepuse aluzia.

— El o să trăiască mai mult decât cămaşa asta, a spus Kestrel şi a dat drumul mânecii. Cred că am făcut un târg bun.

— E-adevărat, a aprobat Ronan, părând dezamăgit, deşi Kestrel n-ar fi ştiut să spună de ce – că ea îşi retrăsese mâna sau că misterul se dovedise a nu fi chiar atât de tainic.

Kestrel prefera să creadă că era vorba de al doilea motiv. Voia ca ea însăşi şi toţi ceilalţi să uite de sclav.

— Că veni vorba de haine, a zis Jess, încă nu am hotărât ce voi îmbrăca.

— Ce zici de asta?

Kestrel s-a ridicat, mulţumită să găsească o scuză pentru a-şi părăsi locul de pe divan, a traversat camera şi a ridicat o rochie a cărei mânecă ieşea dintr-un dulap deschis. A ţinut rochia în mâini, privind nuanţa extrem de deschisă de liliachiu. Kestrel şi-a trecut degetele pe sub mânecă şi a lăsat-o apoi să cadă, admirând lucirea argintie a materialului.

— Ţesătura asta e superbă.

— Kestrel, ţi-ai ieşit din minţi?

Jess deschisese ochii larg. Ronan a început să râdă şi Kestrel şi-a dat seama că el credea că glumise.

— Nici nu ştiu de ce am rochia aia, a continuat Jess. Culoarea e atât de demodată. E practic cenuşie!

Kestrel i-a aruncat lui Jess o privire surprinsă, dar în locul chipului celeilalte, nu a zărit decât amintirea ochilor frumoşi şi plini de amărăciune ai sclavului.

6

Sclavul a tras o bucată de metal încins din foc şi a aşezat-o pe nicovală. Ţinând încă metalul cu cleştele, a folosit un ciocan ca să bată fierul, făcându-l plat şi neted. Repede, înainte ca metalul să apuce să se răcească, a pus bucata de fier pe cornul nicovalei şi a lovit-o până ce s-a îndoit pe jumătate. Făcând aceasta, îşi aducea aminte că şi el trebuia să stea îndoit. Trebuia ca acolo, în casa generalului, să ia forma pe care i-o cereau alţii ori altfel nu ar fi putut obţine niciodată ceea ce-şi dorea.

Când a terminat, a aşezat potcoavele într-o ladă de lemn. S-a uitat îndelung la ultima piesă, trecându-şi un deget peste şirul de găuri unde aveau să intre caielele în copita calului. În felul ei, potcoava era perfectă. Dură.

Dar de îndată ce era fixată pe copita unui cal, nu se mai vedea.

Sclavul a dus potcoavele la grajd. Fata se afla acolo şi-şi făcea de lucru cu unul dintre caii de luptă. Kestrel se întorsese cu trăsura, dar părea că are de gând să călărească; purta cizme. Sclavul a rămas la distanţă, aşezând potcoavele lângă harnaşament. Dar ea s-a apropiat, ducând calul de căpăstru.

Kestrel a ezitat, deşi el nu vedea niciun motiv.

— Sunt îngrijorată că Suliţă are o potcoavă slăbită, a zis ea, în herrani. Te rog, verifică.

Tonul ei era politicos, dar acel „te rog” sunase aspru. Fusese o minciună, o prefăcătorie ce voia a-i face cuvintele să nu sune ca un ordin. Politeţea era ca un strat proaspăt de vopsea pe clădirea închisorii.

Sclavului nu-i plăcea să audă vocea fetei, căci Kestrel îi

vorbea prea bine limba. Suna aproape ca limba ei maternă şi asta îl supăra. S-a concentrat asupra singurului cuvânt valorian.

— Suliţă, a zis el, rostogolind numele calului pe limbă.

— E o armă, i-a explicat fata. Ca o lance.

— Ştiu, a spus el, regretând imediat răspunsul.

Nimeni – în special ea sau generalul – nu trebuia să afle că înţelegea valoriana.

Însă Kestrel nu băgase de seamă. Fata era prea ocupată să mângâie gâtul armăsarului. În definitiv, de ce ar fi dat ea atenţie la ce spunea un sclav?

Calul s-a sprijinit de tânără ca o pisică uriaşă.

— I-am dat numele ăsta când eram foarte tânără, a şoptit ea.

El i-a aruncat o privire.

— *Eşti* tânără.

— Suficient de tânără ca să vreau să-mi impresionez tatăl.

Pe chipul ei se citea o undă de melancolie. Sclavul a ridicat dintr-un umăr şi a răspuns într-un fel ce nu arăta defel că ar fi băgat de seamă că ea împărtăşise ceva ce părea un secret.

— Numele i se potriveşte, a zis el, deşi creatura imensă era mult prea afectuoasă cu tânăra pentru ca observaţia lui să fie corectă.

Kestrel şi-a luat privirea de la cal şi s-a uitat direct la el.

— Al *tău* nu ţi se potriveşte. Smith.

Poate că fusese din cauza surprizei. Sau a accentului ei perfect. Mai târziu, el avea să-şi spună că probabil fusese sigur că fata avea să-i dea alt nume, aşa cum obişnuiau să facă uneori valorienii cu sclavii lor, iar dacă se întâmpla asta, atunci cu siguranţă el urma să facă sau să spună o prostie şi apoi toate planurile lui aveau să se ducă pe apa sâmbetei.

Dar, sincer, sclavul habar nu avea de ce răspunsese aşa.

— Primul meu proprietar mi-a spus Smith, a explicat el. Ăsta nu-i numele meu adevărat. Pe mine mă cheamă Arin.

7

Generalul era un om ocupat, dar nu atât de ocupat încât să nu afle când Kestrel îi încălca dorinţele.

Din ziua licitaţiei, Kestrel se simţea urmărită. Fata avea grijă să participe la antrenamentele cu Rax, căpitanul gărzilor tatălui ei.

Nu că Rax s-ar fi supărat dacă ea nu venea în sala de antrenament de lângă barăcile gărzilor. Pe când era mică şi hotărâtă să arate de ce era în stare, Rax fusese, în felul lui, blând. Nu făcea decât să remarce că fata nu avea pic de talent la lupte. Zâmbea la eforturile ei şi avea grijă să se descurce cu fiecare armă folosită de un soldat.

Dar pe măsură ce trecuseră anii, şi răbdarea lui se tocise. Kestrel devenise din ce în ce mai nepăsătoare. Lăsa garda jos în timpul apărării, ochii ei erau permanent visători, chiar şi când Rax ţipa la ea. Lăsa săgeţile să zboare libere, ţinându-şi capul înclinat ca şi cum ar fi ascultat ceva ce Rax nu putea auzi.

Kestrel îşi amintea de bănuielile lui tot mai mari, de avertismentele de a înceta să-şi mai protejeze mâinile. Fata ţinea spada prea delicat şi se retrăgea dacă i se părea posibil ca atacul lui Rax să-i rănească degetele, încasând lovituri în trup care ar fi ucis-o dacă sabia ar fi fost din oţel şi nu din lemn.

Într-o zi, când Kestrel avea cincisprezece ani, Rax i-a smuls scutul din mână şi i-a lovit degetele vulnerabile cu latul sabiei. Fata a căzut în genunchi. A simţit cum sângele i se scurge din obraji de durere şi de teamă, şi ştia că n-ar fi trebuit să plângă, n-ar fi trebuit să-şi strângă la piept degetele, n-ar fi trebuit să se ghemuiască toată, ferindu-şi

mâinile de un alt atac. N-ar fi trebuit să-i confirme lui Rax ceea ce omul ştia deja.

Rax a mers atunci la general şi i-a spus că dacă îşi dorea un muzician, putea cumpăra unul de la piaţă. Tatăl lui Kestrel i-a interzis atunci să mai cânte la pian, însă unul dintre puţinele ei talente militare includea rezistenţa la lipsa de somn. Fata era un adversar redutabil al generalului din acest punct de vedere. Aşa că atunci când mâna i s-a mai dezumflat şi Enai i-a scos scândurica ce-i ţinea strâns degetele, Kestrel a început să cânte la pian în timpul nopţii.

În cele din urmă, a fost prinsă.

Îşi aducea aminte cum fugise după tatăl ei, trăgându-l de braţe, de haine pe când omul se îndrepta cu paşi mari spre barăci, în mijlocul nopţii, în căutarea unui ciomag. Generalul a ignorat rugăminţile fierbinţi ale fetei. Ar fi putut distruge uşor pianul. Instrumentul era prea mare, iar Kestrel prea mică pentru a sta în calea ciomagului. Dacă fata ar fi blocat clapele, tatăl ei ar fi spart carcasa, ar fi zdrobit ciocănelele şi ar fi rupt coardele.

— Te urăsc, îi spusese ea. Şi mama te-ar fi urât.

Nu tonul ei jalnic, nici lacrimile ce păleau în faţa hohotelor de plâns pe care le auzise de la bărbaţi şi femei în toată firea îl făcuseră pe general să dea drumul ciomagului. Nici acum, Kestrel nu ştia dacă generalul cruţase pianul de dragul ei sau de dragul celei ce-i părăsise răpită de moarte.

— Ce facem azi? a întrebat Rax tărăgănat de pe banca lui de la celălalt capăt al sălii de antrenament.

Omul şi-a trecut o mână prin părul grizonant, apoi peste faţă, ca şi cum ar fi putut şterge plictiseala ce i se citea pe chip.

Kestrel voia să-i răspundă, dar s-a trezit privind picturile de pe pereţi, deşi le cunoştea foarte bine. În imagini erau băieţi şi fete care săreau peste spatele unor tauri. Picturile erau valoriene, la fel ca şi această clădire. Pletele blonde, roşcate, chiar şi castanii fluturau pe capetele tinerilor ca nişte flamuri în timp ce săltau deasupra coarnelor taurilor,

îşi sprijineau palmele pe spinările bestiilor şi aterizau de partea cealaltă a picioarelor din spate. Scena descria un ritual de maturizare şi, înainte ca aceeaşi lege ce interzisese duelul să-i pună şi lui capăt, fusese un obicei pe care toţii valorienii care împlineau paisprezece ani trebuiau să-l îndeplinească. Şi Kestrel sărise peste taur. Fata îşi amintea bine acea zi. Tatăl ei fusese tare mândru de ea. Îi oferise un cadou la alegere.

Kestrel se întreba dacă sclavul – Arin – văzuse picturile şi ce părere avea despre ele.

Rax a oftat.

— Nu mai e nevoie să exersezi statul în picioare şi uitatul în gol. La asta te pricepi deja.

— Undrele. Fata şi-a alungat gândurile de la sclav. Hai să exersăm undrelele.

— Ce surpriză.

Rax nu a adăugat că făcuseră deja asta în fiecare zi, în ultima vreme. Undrelele erau singura tehnică pe care căpitanul suporta să o vadă pe fată încercând-o.

Rax a ridicat o sabie lată pe când Kestrel îşi fixa micile cuţite la gambe, mijloc şi antebraţe. Fiecare cuţit bont, de antrenament, îi încăpea uşor în palmă. Undrelele erau singurele arme despre care uita că sunt arme.

Rax a blocat alene primul cuţit care a ţâşnit dintre degetele ei în partea cealaltă a camerei. Tăişul lui Rax a respins lama ei în aer.

Dar Kestrel mai avea arme şi, când venea vorba de lupta corp la corp, aşa cum se asigura Rax mereu să fie, Kestrel era chiar în stare să-l învingă pe căpitan.

Însă de data asta fata nu îl bătuse.

Kestrel s-a îndreptat şontâc-şontâc spre casa lui Enai. În ziua când împlinise paisprezece ani, Kestrel îi ceruse tatălui ei să-i redea femeii libertatea. Prin lege, sclavii aparţineau stăpânului casei. Enai era doica lui Kestrel, dar era proprietatea generalului. Omul nu fusese încântat de cererea ei, însă îi promisese fetei că avea să-i dea orice dorea.

Şi deşi Kestrel era fericită că Enai alesese să rămână la vilă astfel încât acum putea fi acolo când fata avea să bată la uşa ei, transpirată şi abătută, îşi amintea cum fericirea ei dispăruse atunci când îi spusese femeii despre cadoul ei şi felul în care o privise doica.

— Liberă?

Enai îşi atinsese încheietura mâinii, acolo unde era însemnată.

— Da. Nu… te bucuri? Credeam că asta îţi doreşti.

Enai şi-a lăsat atunci mâinile să-i cadă moi în poală.

— Unde să mă duc?

Kestrel a înţeles şi ea în acel moment ceea ce Enai ştia foarte bine: greutăţile unei bătrâne herrani singure – oricât de liberă ar fi fost – în propria-i ţară cotropită. Unde avea să doarmă? Cum avea să-şi câştige traiul şi cine i-ar fi dat de muncă, din moment ce herranii nu aveau voie să angajeze pe nimeni, iar valorienii deţineau sclavi?

Kestrel folosise o parte din averea moştenită după moartea mamei ei pentru construcţia colibei. Azi, Enai s-a încruntat când a deschis uşa.

— Unde ai fost? Pesemne că nu mai însemn nimic pentru tine dacă m-ai ignorat aşa de mult timp.

— Îmi pare rău.

Enai s-a înmuiat şi a aranjat la loc o şuviţă rebelă din părul lui Kestrel.

— Chiar că arăţi jalnic. Intră, copilă.

În vatră pâlpâia un mic foc pentru gătit. Kestrel s-a lăsat moale într-un scaun din faţa flăcărilor, iar când Enai a întrebat-o dacă-i era foame şi fata a răspuns că nu, bătrâna herrani a privit-o pe tânără cu luare-aminte.

— Ce s-a întâmplat? Cu siguranţă că până acum te-ai obişnuit să fii învinsă de Rax.

— E ceva ce mi-e teamă să-ţi mărturisesc.

Enai a dat din mână, vrând să spună că fata vorbea copilării.

— Nu ţi-am tăinuit eu mereu secretele?

— Nu e un secret. Ştie, practic, toată lumea.

Ce a spus mai departe a sunat lipsit de importanţă

pentru ceva atât de însemnat.

— Acum mai mult de o săptămână am fost la piaţă cu Jess. Am mers la o licitaţie.

Expresia de pe chipul lui Enai a devenit prudentă.

— Oh, Enai, a zis Kestrel. Am făcut o greşeală.

8

Arin era mulţumit. I se dăduseră mai multe comenzi de arme şi alte lucruri de reparat şi interpreta lipsa plângerilor din partea gărzilor ca fiind un semn de apreciere la adresa muncii lui, deşi intendentul cerea frecvent mai multe potcoave decât ar fi fost necesar chiar şi pentru nişte grajduri aşa de mari ca ale generalului. Pe Arin nu-l deranjau rutina şi munca uşoară. Activitatea îi lua gândurile de la altceva. Arin îşi imagina că ţeasta lui era plină de zăpadă.

Pe când sclavii generalului se obişnuiau cu prezenţa lui, oamenii începuseră să vorbească mai mult cu el în timpul meselor şi să fie mai slobozi la gură în prezenţa lui. Arin devenise o figură atât de prezentă la grajduri, încât în curând soldaţii au început să-l ignore. Băiatul aflase astfel zvonuri despre antrenamente care se desfăşurau în afara zidurilor oraşului. Sclavul asculta, strângându-şi degetele până ce se albeau în jurul căpăstrului vreunui cal, poveşti vechi de zece ani despre cum generalul, pe atunci doar locotenent, adusese distrugerea în calea lui, din munţii peninsulei până la oraşul-port, şi pusese capăt Războiului Herran. Arin îşi descleşta degetele, unul câte unul, şi-şi vedea de treabă.

O dată, la cină, Lirah s-a aşezat lângă el. Fata era timidă şi-i aruncase îndelung priviri curioase cu coada ochiului înainte de a se hotărî să întrebe:

— Ce-ai fost înainte de război?

Arin a ridicat o sprânceană.

— Dar *tu* ce ai fost?

Chipul lui Lirah s-a înnegurat.

— Nu-mi amintesc.
Arin a minţit şi el.
— Nici eu.

Arin nu încălca nicio regulă. Alţi sclavi se simţeau poate tentanţi în timpul plimbării prin crângul de portocali ce se întindea între fierărie şi colibele lor să culeagă câte un fruct, să-l decojească iute, îngropând coaja colorată în pământ, şi să-l mănânce. Uneori, când Arin îşi mânca tocana cu pâine, se gândea şi el să facă la fel. Când mergea pe sub arbori, tentaţia devenea aproape de nesuportat. Aroma citricelor îi usca gâtul. Însă nu se atingea niciodată de fructe. Îşi întorcea privirea şi continua să meargă.

Arin nu era sigur pe care zeu îl supărase. Poate că pe cel al râsului. Unul cu un suflet crud şi trândav, ce privea comportamentul neobişnuit de bun al lui Arin, zâmbea şi spunea că nu avea cum să dureze la nesfârşit.

Aproape se înserase şi Arin se întorcea de la grajduri spre colibele sclavilor când a auzit muzica.

Băiatul a rămas pe loc. Primul lui gând a fost că visele pe care le avea aproape în fiecare noapte îşi găsiseră cumva cale afară din mintea lui. Apoi, pe când notele continuau să străpungă aerul printre copacii unduitori şi să ţâşnească acoperind zumzetul cicadelor, Arin şi-a dat seama că sunetele erau aievea.

Muzica venea dinspre vilă. Picioarele i s-au îndreptat în direcţia muzicii înainte ca gândurile să le ordone să se oprească, iar când mintea lui a înţeles ce se întâmpla, deja cedase şi ea, fermecată.

Notele erau rapide şi limpezi. Se goneau una pe alta în feluri minunate, precum curenţii încrucişaţi de pe mare. Apoi muzica s-a oprit.

Arin s-a uitat în sus. Ajunsese într-o poiană, între copaci. Cerul se colora în violet.

Se apropia ora stingerii.

Aproape că-şi recăpătase stăpânirea de sine, aproape că se întorsese, când câteva acorduri grave au răzbătut prin

aer. Muzica răsuna acum lent, într-o altă tonalitate. Era o nocturnă. Arin s-a îndreptat spre grădină. Dincolo de ea, uşile de sticlă erau puternic luminate.

Ora stingerii sosise şi trecuse, dar lui nu-i păsa.

A văzut cine cânta la pian. Conturul chipului ei era iluminat. Ea s-a încruntat uşor, s-a aplecat asupra unui pasaj vioi şi a presărat câteva note înalte asupra cântecului sobru.

Noaptea căzuse de-a binelea. Arin se întreba dacă ea avea să-şi ridice privirea, dar nu îşi făcea griji că putea fi văzut în umbrele grădinii.

Ştia bine cum funcţionau lucrurile astea: oamenii care stau în locuri puternic luminate nu pot zări în beznă.

9

Din nou, intendentul a oprit-o pe Kestrel înainte să poată ieşi din vilă.

— Plecaţi în oraş? a zis el, blocând uşa dinspre grădină. Nu uitaţi, stăpână, că aveţi nevoie de…

— Un însoţitor.

— Am primit ordine de la general.

Kestrel a decis că avea să-l enerveze pe Harman la fel de mult pe cât o irita el.

— Atunci trimite după fierar.

— De ce?

— Ca să mă însoţească.

Bărbatul a schiţat un zâmbet, apoi şi-a dat seama că ea vorbea serios.

— Nu e potrivit.

Kestrel ştia prea bine.

— E ursuz, a continuat Harman. Neascultător. Am auzit că ar fi încălcat ora stingerii aseară.

Ei nu-i păsa.

— Pur şi simplu nu pare a fi omul nimerit.

— Ai grijă să fie, a răspuns Kestrel.

— Lady Kestrel, fierarul nu aduce decât necazuri. Sunteţi prea naivă ca să vă daţi acum seama. Nu vedeţi nici ce vă stă direct sub nas.

— Oare? Pe tine te văd limpede. Vad pe cineva care i-a ordonat fierarului să facă sute de potcoave în cele două săptămâni de când e cu noi, când cel mai mult ne-ar folosi la făurirea armelor, şi doar o parte din noile potcoave pot fi găsite în grajd. Ce nu văd este locul în care se găsesc restul. Îmi imaginez că le-aş putea afla la piaţă, vândute

pentru un profit frumos. Ba chiar le-aş putea găsi transformate într-un ceas încântător.

Mâna lui Harman s-a îndreptat spre lanţul aurit care îi ieşea din buzunar.

— Fă ce-ţi spun, Harman, sau vei regreta amarnic.

Kestrel l-ar fi putut trimite pe Arin la bucătărie când ajunseseră în casa lui Jess. De îndată ce se afla înăuntru, nu mai avea nevoie, în mod oficial, de un însoţitor. Dar fata i-a spus sclavului să rămână în salon în timp ce ea şi Jess au şezut acolo, bând ceai rece de osmanthus şi mâncând prăjituri cu hibiscus, alături de portocale cojite. Arin stătea nemişcat, sprijinit de peretele din capătul opus al încăperii. Hainele lui albastru-închis se confundau cu nuanţa draperiilor. Totuşi, Kestrel descoperea că-i era greu să-l ignore.

Sclavul fusese îmbrăcat conform cutumelor. Gulerul cămăşii era înalt – o marcă a modei herrani aristocratice de dinainte de război. Toţi sclavii de casă bărbaţi purtau cămăşile la fel. Însă, dacă sclavii erau şi oameni înţelepţi, nu-şi asortau veşmintele cu o privire de evident dezgust. Cel puţin, mânecile cămăşii îi acopereau muşchii şi cicatricele, rezultate a zece ani de muncă grea. Ce mai uşurare. Cu toate astea, Kestrel credea că sclavul ascundea mai mult de atât. Fata-l privea cu coada ochiului. Ea avea o teorie.

— Verii Trenex s-au luat iar la ceartă, a zis Jess, începând să descrie ultimul scandal.

Arin părea plictisit. Era şi firesc, din moment ce nu pricepea boabă de valoriană. Totuşi, Kestrel bănuia că el ar fi arătat la fel şi dacă ar fi *înţeles* tot ce se vorbea. Şi, de fapt, ea era convinsă că înţelegea.

— Jur, a continuat Jess, jucându-se cu cerceii pe care Kestrel îi cumpărase atunci, la piaţă. E doar o chestiune de timp până ce unul dintre ei e omorât, iar celălalt va trebui să plătească preţul pentru moarte.

Kestrel îşi amintea de singurul cuvânt în valoriană pe care Arin îl spusese vreodată în prezenţa ei: *nu.* Ce accent

uşor avusese. Băiatul recunoscuse şi numele lui Suliţă. Poate că nu era un lucru nemaiîntâlnit; Arin era fierar şi probabil că făcuse multe suliţe pentru valorieni. Totuşi, fetei i se părea că termenul era unul destul de ciudat ca tânărul să-l fi cunoscut. De fapt, *uşurinţa* cu care sclavul recunoscuse cuvântul o făcea să-şi pună întrebări.

— Nu pot să cred că picnicul lui Lady Faris e peste câteva zile! a continuat să sporovăiască Jess. O să vii aici cu o oră înainte, nu-i aşa, şi-o să mergi cu trăsura noastră? Ronan m-a rugat să te întreb.

Kestrel îşi imagina cum ar fi fost să împartă spaţiul restrâns al trăsurii cu Ronan.

— Cred că e mai bine dacă vin separat.

— Doar pentru că nu ştii ce e distracţia! Jess a ezitat, apoi a spus: Kestrel, ai putea încerca să fii mai… normală la petrecere?

— Normală?

— Păi, ştii, toată lumea crede că eşti un pic excentrică.

Kestrel ştia prea bine.

— Bineînţeles, oamenii te *adoră*, de-adevăratelea. Dar a fost mare vâlvă când i-ai redat libertatea doicii tale. Oamenii ar fi uitat, dar tu mereu faci *altceva.* Faptul că îţi place să cânţi la pian nu mai e un secret pentru nimeni – nu că ar fi, neapărat, ceva greşit.

Fetele mai avuseseră această discuţie şi altă dată. Problema o reprezenta pasiunea lui Kestrel pentru pian. Dacă ar fi cântat doar din când în când, ca mama ei, faptul ar fi trecut neobservat. Dacă herranii nu ar fi iubit muzica aşa de mult înainte de război, atunci probabil că lucrurile ar fi stat altfel. Însă în ochii societăţii valoriene, muzica era o plăcere ce trebuia gustată, nu creată, şi nimănui nu-i trecea prin cap că ambele procese puteau coincide.

Jess încă vorbea.

— … apoi a fost licitaţia…

Fata şi-a aruncat, ruşinată, ochii spre Arin. La fel a făcut şi Kestrel. Chipul băiatului era impasibil, însă, într-un fel, atent.

— Ţi-e ruşine că-mi eşti prietenă? a întrebat-o Kestrel pe

Jess.

— Cum poţi spune aşa ceva?

Jess părea sincer rănită şi Kestrel şi-a regretat imediat întrebarea. Fusese nedreaptă, mai ales că Jess tocmai o invitase să participe la picnic, alături de familia ei.

— O să încerc, a răspuns Kestrel.

Jess era uşurată, aşa că s-a străduit să risipească tensiunea ce se crease, dându-şi cu părerea, în detaliu, despre ce feluri de mâncare aveau să fie servite la petrecere şi care dintre cupluri era mai probabil să aibă un comportament scandalos.

— Toţi tinerii chipeşi vor fi acolo.

— Hmm, a făcut Kestrel, rotindu-şi paharul într-un cerc, pe masă.

— Ţi-am spus că Faris îşi va prezenta bebeluşul la picnic?

— Cum?

Mâna lui Kestrel s-a oprit.

— Bineînţeles. Băieţelul are aproape şase luni şi vremea e minunată. E ocazia perfectă să-l scoată în lume. De ce pari aşa surprinsă?

Kestrel a ridicat din umeri.

— E o mişcare îndrăzneaţă.

— Nu înţeleg de ce.

— Pentru că tatăl copilului nu e soţul lui Faris.

— *Nu* se poate, a şoptit Jess, simulând groaza. De unde ştii?

— Nu ştiu sigur. Dar am fost recent acasă la Faris şi am văzut bebeluşul. E mult prea frumos. Nu semănă defel cu ceilalţi copii ai lui Faris. De fapt… – Kestrel a bătut în pahar cu un deget – dacă ceea ce se spune *este* adevărat, atunci cea mai bună metodă de a ascunde adevărul e să facă exact cum plănuieşte. Nimeni nu ar crede că o doamnă respectabilă şi-ar scoate, cu neruşinare, în lume copilul din flori, la petrecerea anului.

Jess a căscat gura, şocată, apoi a început să râdă.

— Kestrel, cred că zeul minciunilor te iubeşte!

Kestrel a părut mai degrabă să simtă decât să audă

icnetul de la celălalt capăt al salonului.

— Ce-ai spus? a şoptit Arin, în valoriană.

Băiatul o fixa pe Jess cu privirea. Fata privea, nesigură, când la el, când la Kestrel.

— Zeul minciunilor. Cel herrani. Ştii, valorienii nu au zei.

— Bineînţeles că nu aveţi zei. Voi nu aveţi suflete.

Kestrel s-a ridicat în picioare. Sclavul se apropiase de ele. Kestrel şi-a amintit de momentul când adjudecătorul îi ordonase să cânte şi cum furia se scuturase practic de pe carnea sclavului.

— Ajunge, a ordonat ea.

— Zeul meu te *iubeşte*?

Arin mijise ochii cenuşii. Pieptul i s-a umflat o dată. A privit-o pe Kestrel direct în ochi şi fata a văzut că sclavul era conştient de cât de mult trădase faptul că îi cunoştea limba. Pe un ton inflexibil şi egal, Arin a întrebat-o pe Jess:

— De unde ştii că o iubeşte?

Kestrel a dat să vorbească, dar Arin a ridicat o mână, ca să o oprească. Şocată, Jess a zis:

— Kestrel?

— Spune-mi, a cerut Arin.

— Păi… Jess a încercat să râdă. Aşa trebuie să fie, nu? Kestrel vede atât de limpede adevărul din spatele tuturor lucrurilor.

Gura lui Arin s-a strâmbat a dezgust.

— Mă îndoiesc.

— Kestrel, este proprietatea *ta*. Nu faci nimic?

În loc să o facă să reacţioneze, cuvintele o paralizaseră.

— Crezi că vezi adevărul, i-a zis el lui Kestrel în herrani, pentru că oamenii *te lasă* să crezi asta. Dacă acuzi un herrani de minciună, crezi că va îndrăzni să nege?

Un gând oribil i-a trecut brusc prin cap lui Kestrel. Fata a simţit cum sângele i se scurge din obraji.

— Jess. Dă-mi cerceii.

— Poftim?

Jess era îngrozitor de confuză.

— Împrumută-mi-i. Te rog. Ţi-i aduc înapoi.

Jess şi-a desfăcut cerceii şi i-a aşezat în palma întinsă a lui Kestrel. Picăturile aurii de sticlă au lucit. Dar oare chiar *erau* din sticlă? Negustoreasa herrani din piaţă spusese că erau topaze înainte să ezite auzind acuzaţia de fals a lui Kestrel. Fata plătise mai mult decât făceau nişte bijuterii din sticlă, dar nici pe aproape la fel de mult pe cât ar fi costat nestematele adevărate. Poate că cerceii chiar erau din topaz, iar vânzătoarei îi fusese frică să mai insiste asupra adevărului. Kestrel s-a cutremurat de ruşine.

În salon se lăsase liniştea. Jess trăgea de manşetele de dantelă ale mânecilor sale, iar Arin părea mulţumit într-un fel răutăcios că vorbele lui atinseseră un punct sensibil.

— Plecăm, i-a zis Kestrel.

Arin nu a mai dat vreun semn că se opunea. Kestrel ştia că Arin nu reacţiona aşa din teama că ea avea să-l pedepsească, ci pentru că acum era sigur că nu avea să-l pedepsească niciodată.

Kestrel a ţâşnit din trăsură şi a intrat în magazinul celui mai cunoscut bijutier valorian din oraş. Arin a urmat-o.

— Vreau să ştiu dacă ăştia sunt adevăraţi.

Kestrel a aruncat cerceii ce s-au rostogolit zăngănind pe masa din faţa bijutierului.

— Topaze? a întrebat el.

Lui Kestrel îi venea greu să vorbească.

— Mă aflu aici ca să aflu ce sunt.

Bijutierul s-a uitat cu lupa la picăturile aurii, apoi a zis:

— Mi-e greu să-mi dau seama. Aş vrea să le compar cu alte nestemate despre care ştiu sigur că sunt veritabile. S-ar putea să dureze ceva timp.

— Nu te grăbi.

— Stăpână, Arin vorbea în propriul grai, extrem de politicos, ca şi cum izbucnirea lui din salon nici nu avusese loc. Pot să mă plimb prin piaţă?

Fata i-a aruncat o privire. Era o cerere neobişnuită şi sclavul nu avea cum să-şi fi făcut prea multe speranţe că rugămintea urma să-i fie acceptată, mai ales după cum se comportase mai devreme.

— Eşti înăuntru, a zis el, aşa că nu mai ai nevoie de însoţitor pentru moment. Aş vrea să vizitez un prieten.

— Un prieten?

— Am prieteni, a adăugat el. Mă voi întoarce. Crezi că aş ajunge prea departe dacă aş încerca să fug?

Legea era destul de clară în privinţa fugarilor prinşi. Urechile şi nasul le erau tăiate. Desfigurarea nu-i împiedica pe sclavi să mai muncească.

Kestrel şi-a dat seama că nu mai suporta să-i vadă chipul. Spera mai degrabă ca sclavul *chiar* să fugă de tot şi să nu-l mai vadă niciodată.

— Ia asta, a spus ea şi şi-a scos de pe deget un inel pe care era gravată o gheară de pasăre. Ţi se vor pune întrebări dacă umbli singur fără un semn de libertate sau sigiliul meu.

Apoi l-a lăsat să plece.

Arin voia să-i vadă părul strălucitor ciopârţit şi îndesat sub o basma de muncă. Voia să o vadă în închisoare, voia să aibă el cheia. Aproape că simţea greutatea rece a obiectului. Faptul că ea nu pretinsese favorurile zeului lui nu îi potolea resentimentele.

Un vânzător îşi striga marfa în piaţă. Sunetul a străpuns gândurile lui Arin, încetinindu-le vârtejul întunecat. Venise cu un scop în piaţă. Trebuia să ajungă la casa de licitaţii şi avea nevoie de o minte limpede. Nimic nu avea voie să-i strice starea de spirit acum, nici măcar gustul amar ce-i rămăsese în gură. A lăsat soarele să-i scalde chipul şi a tras în piept aerul plin de praf din piaţă. Aerul i se părea mai proaspăt chiar şi decât acela din crângul de portocali al generalului, pentru simplul fapt că se putea preface că e liber în timp ce-l inspira. Păşea gândindu-se la lucrurile pe care le aflase în salonul lui Jess. Mintea lui întorcea informaţiile pe toate feţele, cercetându-le pe rând forma şi mărimea, ca pe nişte mărgele înşirate pe aţă.

Pentru o clipă, s-a gândit la un anumit aspect: noua lui stăpână eliberase un sclav. Arin a lăsat acest fapt să-i alunece prin minte, să se lovească de celelalte mărgele şi

să amuţească. Pentru el nu avea nicio însemnătate.

Erau multe lucruri din cele ce se petrecuseră în ultima oră pe care Arin nu le înţelegea. Nu avea nicio idee de ce fata fusese atât de tulburată şi strânsese cu atâta ardoare în pumn cerceii aceia. Tot ce ştia el era că, într-un fel sau altul, câştigase un avantaj – dar cu un preţ. De acum înainte, ea avea să fie precaută cu ce spunea în valoriană în prezenţa lui.

Arin nu a fost oprit decât o dată în drumul său spre destinaţie şi atunci soldatul i-a dat voie să treacă. Nu a durat mult până să ajungă la casa de licitaţii, unde a întrebat de Coţcar, care se delecta cu porecla lui valoriană până la punctul în care nimeni nu-şi mai aducea aminte cum se numise omul înainte de război.

— Coţcarul e un nume perfect pentru un adjudecător, zicea el mereu.

Coţcarul a intrat în camera de aşteptare. Când l-a văzut pe Arin, bărbatul a rânjit larg. Lucirea haină a dinţilor i-a amintit lui Arin de ceea ce încerca adjudecătorul să ascundă faţă de mulţi oameni. Coţcarul era scund şi, deşi era destul de masiv, îi plăcea să-şi ia un aer relaxat şi o postură trândavă. Puţini ar fi ghicit că adjudecătorul era luptător – până ce-şi arăta zâmbetul.

— Cum ai mai reuşit şi *asta*?

Coţcarul şi-a fluturat mâna în aer, arătând spre Arin, care se afla, iată, în faţa lui, bine îmbrăcat şi neînsoţit.

— Prin vină, presupun.

— Bravo ţie.

Adjudecătorul i-a făcut semn către celulă. Bărbaţii s-au furişat înăuntru, apoi au deschis o uşă îngustă ce se afla acolo, ascunsă privirii valorienilor care zăboveau în salon, în aşteptarea mărfii. Arin şi Coţcarul au rămas în bezna camerei până ce adjudecătorul a aprins o lampă.

— Nu ne putem baza pe faptul că vei mai avea multe ocazii ca asta, a zis Coţcarul, aşa că ar fi bine să spui tot şi să vorbeşti repede.

Arin a povestit ce se întâmplase în ultimele două săptămâni. A descris vila generalului, desenând o hartă

brută cu ajutorul ciotului de cărbune şi a bucăţii de hârtie date de Coţcar. A schiţat domeniul şi anexele şi a arătat unde terenul se transforma în costişă şi unde era plat.

— Nu am intrat decât o dată în casă.

— Crezi că s-ar putea schimba asta?

— Poate.

— Ce ai aflat despre mişcările generalului?

— Nimic deosebit. Se ţin antrenamente în afara oraşului. Generalul e mai mult plecat, deşi nu foarte departe de casă.

— Şi fata?

— Face vizite de curtoazie. Bârfeşte.

Arin decisese că nu avea să sufle nimic despre comentariile prea agere ale fetei despre bebeluşul lui Lady Faris. Şi nici nu a menţionat lipsa totală de surprindere a fetei când îl auzise vorbind în valoriană.

— Vorbeşte despre tatăl ei?

Oare conta conversaţia pe care o avusese la grajd? Pentru Coţcar nu ar fi însemnat nimic. Arin a scuturat din cap.

— Nu vorbeşte niciodată despre armată.

— Asta nu înseamnă că nu o va face în viitor. Dacă generalul are un plan, s-ar putea să o includă şi pe ea. Toată lume ştie că generalul vrea ca fiică-sa să se înroleze.

— Ar fi trebuit să-mi spui că e muziciană, a zis Arin, fără să-şi dea seama când cuvintele îi ieşiseră din gură, sunând aproape acuzator.

Coţcarul a mijit ochii.

— Nu era relevant.

— Însă destul de relevant cât să încerci să mă vinzi ca muzician.

— Binecuvântat fie zeul norocului că am reuşit. N-o interesase prezenţa unui fierar. Ştii cât am încercat să plasez pe cineva în casa aia? Aproape că ai stricat totul cu nesupunerea ta copilărească. Te-am avertizat din timp despre cum avea să fie în arenă. Nu ţi-am spus decât să cânţi pentru mulţime. Tu trebuia doar să mă asculţi.

— Nu eşti stăpânul meu.

Coţcarul a ciufulit părul scurt al lui Arin.

— Bineînţeles că nu. Uite, flăcăule, data viitoare când te mai trimit să spionezi într-o casă valoriană însemnată, îţi *promit* că voi avea grijă să te informez despre pasiunile stăpânei.

Arin şi-a dat ochii peste cap şi s-a pregătit să plece.

— Hei, a zis Coţcarul, cum rămâne cu armele mele?

— Lucrez.

Cu coada ochiului, Kestrel l-a văzut pe Arin intrând în magazinul bijutierului chiar în clipa în care bătrânul spunea:

— Îmi pare rău, dar sunt falsuri. Doar nişte bucăţi frumoase de sticlă.

Kestrel a răsuflat uşurată.

— Nu-i nevoie să fii dezamăgită, a zis bijutierul. Îi poţi spune prietenei dumitale că sunt topaze. Nu-şi va da nimeni seama.

Mai târziu, în trăsură, Kestrel i-a zis lui Arin:

— Vreau să-mi spui adevărul.

Faţa lui a părut lividă.

— Adevărul?

Kestrel a clipit. Apoi a priceput neînţelegerea ce se crease şi nu se putea abţine să nu se simtă ofensată: Arin o credea genul de stăpână care să-şi bage nasul în viaţa personală a sclavului ei, să vrea ca el să-i dea amănunte despre întâlnirea lui cu un prieten. Kestrel l-a privit cu luare-aminte, iar mâna lui a făcut un gest ciudat, ridicându-se spre tâmplă, ca să îndepărteze un lucru invizibil.

— Nu încerc să-ţi invadez intimitatea, a zis Kestrel. Secretele sunt ale tale.

— Deci vrei să-ţi dau raportul despre alţi sclavi, a răspuns Arin, pe un ton egal. Să-ţi raportez fărădelegile lor. Să-ţi spun când cineva fură pâine din magazie sau vreo portocală din crâng? N-am să fac aşa ceva.

— Nu asta îţi cer. Kestrel şi-a măsurat cuvintele înainte de a vorbi din nou. Ai dreptate. Oamenii îmi spun ce cred

ei că vreau să aud. Tot ce sper e ca tu să te simţi liber să fii cinstit cu mine, aşa cum ai fost în salonul lui Jess. Mi-ar plăcea să ştiu cum vezi tu lucrurile cu adevărat.

— Asta e ce preţuieşti tu? Sinceritatea mea? a întrebat, încet, Arin.

— Da.

A urmat o pauză, apoi sclavul a zis:

— M-aş simţi mai liber să vorbesc dacă aş fi mai liber să mă plimb.

Kestrel a perceput tocmeala din cuvintele lui.

— Se poate aranja.

— Îmi doresc privilegiile unui sclav de casă.

— Sunt ale tale.

— *Şi* dreptul de a merge în oraş, de unul singur. Măcar din când în când.

— Ca să-ţi vezi prietenul.

— De fapt, e vorba de iubita mea.

Kestrel a tăcut o clipă, apoi a răspuns:

— Prea bine.

10

— Oh, nu.

Kestrel a aruncat un zâmbet peste masa de joc. Ea şi ceilalţi trei jucători de Muşcă şi Înţeapă şedeau pe terasă, în văzul musafirilor lui Lady Faris, care se plimbau pe peluză.

— Nu vrei să faci mişcarea *aia,* i-a zis Kestrel tânărului care stătea în faţa ei.

Degetul arătător al Lordului Irex s-a oprit pe spatele gol al plăcuţei pe care o pusese jos, gata să o întoarcă pentru a etala gravura de pe partea ascunsă. Gura tânărului s-a strâns, apoi s-a arcuit într-un rânjet.

Ronan i-a aruncat o privire lui Kestrel din locul în care şedea la masa de joc. Şi el cunoştea firea nemiloasă a lui Irex şi ştia că natura-l ajuta mult, cel puţin în cazul luptelor corp la corp. Lordul câştigase turneul din primăvara trecută, un eveniment organizat în fiecare an pentru a pune la încercare abilităţile de luptă ale valorienilor încă neînrolaţi în armată.

— În locul tău, aş asculta-o, a zis Ronan, amestecându-şi alene plăcuţele ivorii.

Benix, al patrulea jucător, se abţinea de la comentarii. Niciunul dintre ei nu ştia că Irex o abordase pe Kestrel după ce câştigase Premiul Primăverii. La petrecerea de sărbătorire, găzduită de guvernator, Irex o încolţise într-un alcov şi-i făcuse avansuri. Ochii lui păruseră atunci aproape negri, lucioşi de aroganţă. Kestrel îi râsese în nas şi se strecurase de lângă el.

— Sunt sigură că eşti mulţumit să ai o pereche de vulpi, i-a zis Kestrel lui Irex, dar va trebui mai mult de atât.

— Am aşezat piesa pe masă, a spus Irex, glacial. N-o pot lua înapoi acum.

— O să te las să o iei înapoi. Doar de data asta.

— Tu *vrei* să o retrag.

— Ah. Deci eşti de acord cu mine că ştiu ce piesă vrei să joci.

Benix şi-a schimbat poziţia pe scaunul fragil al lui Lady Faris. Scaunul a scârţâit.

— Întoarce nenorocita aia de plăcuţă, Irex. Iar tu, Kestrel, încetează să te mai joci cu el.

— Nu-i ofer decât un sfat prietenesc.

Benix a pufnit.

Kestrel îl privea pe Irex, care se uita la ea, la rândul lui. Furia tânărului creştea, neştiind dacă vorbele lui Kestrel erau mincinoase sau dacă erau un adevăr spus cu cele mai bune intenţii, ori poate un adevăr pe care fata spera ca el să-l ia drept înşelăciune. Irex a întors piesa: o vulpe.

— Păcat, a zis Kestrel şi şi-a întors una dintre piese, adăugând o a treia albină perechii ei. Fata a măturat cu mâna, spre partea ei de masă, cele patru monede de aur care reprezentau potul, apoi a spus: Vezi, Irex? Nu ţi-am vrut decât binele.

Benix a oftat puternic. S-a instalat iar comod în scaunul lui scârţâitor şi a ridicat din umeri, părând să întruchipeze imaginea perfectă a resemnării amuzate. Benix îşi ţinea capul plecat pe când amesteca piesele de Muşcă şi Înţeapă, dar Kestrel l-a surprins aruncându-i lui Irex o privire precaută. Şi Benix observase furia care împietrise chipul lordului.

Irex şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat de la masă. A păşit de pe terasa pavată cu dale pe peluza presărată cu cei mai însemnaţi membri ai societăţii valoriene.

— Nu era nevoie să faci asta, a zis Benix către Kestrel.

— Ba da, a replicat ea. E enervant. Nu-mi displace să-i iau banii, dar nu-i pot suporta compania.

— Nu te puteai gândi şi la mine înainte să-l alungi? Poate că mi-ar fi plăcut să pun şi *eu* mâna pe aurul lui.

— Lordul Irex se poate lipsi de bani, a adăugat Ronan.

— Ei bine, nu-mi plac oamenii care nu ştiu să piardă, a zis Kestrel. De-asta îmi place să joc cu voi.

Benix a scos un geamăt.

— Fata asta e diabolică, a încuviinţat, vesel, Ronan.

— Atunci de ce joci cu ea?

— Îmi place să pierd în faţa lui Kestrel. O să-i dau tot ce mi-ar cere.

— În timp ce eu sper să câştig într-o zi, a răspuns Benix, bătând-o pe Kestrel amical pe umăr.

— Da, da, a zis Kestrel. Vă pricepeţi amândoi la galanterii. Acum puneţi banii în joc.

— Ne lipseşte al patrulea jucător, a remarcat Benix.

Muşcă şi Înţeapă se juca în perechi sau în patru.

Fără să vrea, Kestrel şi-a îndreptat privirea spre Arin, care stătea în picioare, nu foarte departe, privind grădina sau casa de dincolo de ea. Din poziţia lui ar fi putut vedea piesele lui Irex sau ale lui Ronan. Cu toate astea, nu ar fi avut cum să le zărească pe ale lui Kestrel. Fata se întreba ce credea el despre joc, în cazul în care se obosise să-l urmărească.

Simţindu-i probabil privirea îndreptată spre el, Arin s-a uitat în direcţia lui Kestrel. Ochii lui erau calmi, lipsiţi de interes. Fata nu putea citi nimic în privirea sclavului.

— Atunci presupun că jocul nostru s-a încheiat, le-a zis ea celor doi lorzi, pe un ton vesel. Mergem la ceilalţi?

Ronan a vărsat aurul în punguţa tinerei şi i-a trecut bareta de catifea peste încheietura mâinii, făcându-și de prisos de lucru cu panglica lată până ce s-a aşezat perfect întinsă pe pielea lui Kestrel. Apoi i-a oferit fetei braţul, iar Kestrel l-a acceptat, aşezându-şi palma pe mătasea răcoroasă a mânecii lui. Benix şi-a potrivit pasul cu al celorlalţi doi şi s-au îndreptat toţi trei spre inima petrecerii şopotitoare. Kestrel a ştiut instinctiv, mai degrabă decât a văzut, că Arin îşi schimbase poziţia şi că îi urmase ca umbra unui ceas solar. În calitatea lui de însoţitor al ei la picnicul lui Lady Faris, asta era exact ceea ce trebuia el să facă, însă Kestrel avea sentimentul neplăcut că era urmărită.

Fata a îndepărtat gândul. Probabil că senzaţia inconfortabilă se datora dezgustului încă persistent de a fi jucat Muşcă şi Înţeapă cu Irex. Ei bine, ea nu era cu nimic responsabilă pentru purtarea tânărului lord. Irex se băgase cu forţa acolo unde nu era bine primit, dar acum părea consolat, şezând la picioarele drăguţelor fiice ale Senatorului Nicon şi ale lui Jess. Nuanţele de roz, roşu şi portocaliu erau favoritele sezonului, iar fustele femeilor erau umflate de tul. Peluza lui Lady Faris arăta ca şi cum iarba atrăsese pe pământ norii apusului şi-i prinsese acolo.

Kestrel l-a condus pe Ronan spre locul în care şedea gazda lor, sorbind apă cu lămâie, în vreme ce bebeluşul ei mergea de-a buşilea pe iarbă, lângă ea, supravegheat atent de o sclavă. Mai mulţi tineri se lungiseră în jurul lui Faris şi, pe măsură ce se apropia, Kestrel compara faţa bucălată a copilului cu chipul fiecăruia dintre favoriţii doamnei, sperând să găsească o potrivire.

— … bineînţeles că e un scandal monstruos, zicea Faris.

Curiozitatea lui Kestrel s-a aprins deodată. Un scandal?

Dacă era vorba de ceva de natură amoroasă, atunci probabil că respectul fetei pentru Faris avea să crească. Doar o femeie cu nervi de oţel putea să bârfească despre nebuniile altor persoane în timp ce propria ei greşeală chicotea şi smulgea iarba cu pumnişorii.

— Ador scandalurile, a zis Ronan pe când el, Kestrel şi Benix se aşezau.

— Ar fi şi cazul, a comentat Benix. Doar tu le stârneşti întotdeauna.

— Nu pe cele pe care mi le-aş dori cel mai mult, a replicat Ronan şi a zâmbit spre Kestrel.

Faris i-a bătut umărul cu evantaiul ei, un gest ce părea a-l mustra, dar pe care toţi cei prezenţi îl recunoşteau ca o încurajare să continue cu tachinările spirituale şi galante care aveau să aducă succesul acestei petreceri – cu condiţia ca toate complimentele să fie îndreptate spre gazdă.

Ronan a lăudat imediat rochia foarte decoltată, cu mâneci crestate, a lui Faris. I-a admirat plăseaua

încrustată cu nestemate a pumnalului prins peste eşarfa din talie, aşa cum îşi purtau toate doamnele armele.

Kestrel asculta. Fata îşi dădea din nou seama că măgulirile prietenului ei nu erau decât fraze frumos sculptate şi mici artificii. Complimentele lui erau ca lebedele din hârtie, îndoite cu mare artă, astfel încât să plutească în aer pentru câteva clipe, şi nimic mai mult. Kestrel simţea cum înăuntrul ei slăbea ceva care o strânsese până atunci, dar nu ştia dacă era vorba de tensiunea care se risipea în uşurare, sau dacă era vorba de aşteptările ce i se preschimbau în dezamăgire.

Kestrel a smuls o floare sălbatică din iarbă şi i-a întins-o copilului. Bebeluşul a înșfăcat-o, deschizându-şi a mirare ochii întunecaţi pe când petalele i se turteau în pumnişori. A surâs şi o gropiţă i-a răsărit pe obrazul stâng.

Linguşirile lui Ronan stârniseră competiţia între ceilalţi tineri prezenţi, prin urmare Kestrel a trebuit să aştepte ceva timp înainte ca dialogul să se îndrepte din nou spre miezul suculent: scandalul.

— Dar, domnilor, îmi distrageţi atenţia! a zis Faris. Nu vreţi să auziţi veştile?

— Eu vreau, a răspuns Kestrel, dăruindu-i copilului o altă floare.

— Aşa şi trebuie. Tatăl dumitale nu va fi încântat să afle.

Kestrel şi-a ridicat ochii de la bebeluş, iar când şi-a înălţat privirea, l-a văzut pe Arin, stând în apropiere, ascultând cu încordare.

— Ce-are tata a face cu scandalul?

Lui Kestrel i se părea imposibil ca taică-său să fi intrat într-o încurcătură amoroasă.

— Nici măcar nu se află în oraş. Participă la un antrenament, la cale de o zi de aici.

— Aşa o fi. Dar când se va întoarce generalul Trajan, senatorul Andrax va plăti un preţ grozav.

— Pentru ce?

— Ei, pentru că a vândut butoaie cu pulbere neagră sălbaticilor din est.

În jur s-a lăsat o liniște uluită.

— Andrax a vândut arme duşmanilor imperiului? a întrebat Benix.

— El pretinde că butoaiele au fost furate. Dar vă întreb eu, cum este posibil? Toată lumea ştie că lui Andrax îi place să-şi burduşească buzunarele cu mită. Ce l-ar opri să facă negoţ cu barbarii?

— Ai dreptate, a zis Kestrel, tata va fi foarte furios.

Lady Faris a început apoi să treacă în revistă, pe un ton încântat, pedepsele probabile pentru senator, care fusese trimis la închisoare până ce veştile ajungeau în capitală, iar de acolo aveau să fie trimise instrucţiuni.

— Chiar soţul meu s-a dus să discute chestiunea cu împăratul. Oh, *ce* o să se întâmple cu Andrax? Credeţi că va fi executat? O să fie, cel puţin, exilat în tundra din nord!

Cercul de admiratori ai lui Lady Faris s-au alăturat jocului, inventând pedepse atât de crunte, că în curând se preschimbaseră în glume macabre. Doar Ronan tăcea, privind bebeluşul lui Faris care se căţăra în poala lui Kestrel şi îi saliva pe mânecă. Fata a ridicat copilul, uitându-se la el, dar fără să-i vadă cu adevărat părul albicios şi subţire, fluturându-i în adierea slabă ca puful de păpădie. Pe Kestrel o îngrozea întoarcerea tatălui ei. Ştia că veştile aveau să creeze o adevărată furtună. Generalul avea să fie şocat de trădarea senatorului şi se va folosi de ocazie pentru a încerca să o convingă pe Kestrel de nevoia de mai mulţi soldaţi loiali în serviciul imperiului. Presiunea pusă asupra ei urma să devină mai mare. Kestrel simţea că nu mai poate respira.

— Te pricepi la asta, a zis Ronan.

— La ce?

Tânărul s-a aplecat şi a atins capul copilului.

— Să fii mamă.

— Şi ce-ar vrea să însemne asta?

Ronan a părut stânjenit, apoi a spus, volubil:

— Nimic, dacă îţi displace. S-a uitat către Benix, Faris şi ceilalţi, dar ei discutau despre menghine şi noduri de frânghie, şi a adăugat: Nu am insinuat nimic. Îmi iau cuvintele înapoi.

Kestrel a aşezat copilul pe iarbă, lângă Faris.

— Nu poţi să ţi le iei înapoi.

— Doar de data asta, a zis Ronan, repetând cuvintele de mai devreme ale lui Kestrel, din timpul jocului.

Fata s-a ridicat şi s-a îndepărtat.

Tânărul a urmat-o.

— Hai, Kestrel. Nu am făcut decât să spun adevărul.

Cei doi intraseră sub umbra deasă a arborilor de laran, ale căror frunze aveau culoarea sângelui. În curând aveau să cadă.

— Nu e vorba de faptul că nu aş vrea să am un copil într-o zi, i-a zis Kestrel lui Ronan.

— Bun. Imperiul are nevoie de forţe proaspete, a zis Ronan, vizibil uşurat.

Kestrel ştia că Ronan avea dreptate. În timp ce-şi întindea teritoriul pe continent, imperiul valorian se străduia să păstreze ceea ce câştigase. Soluţiile fuseseră să întărească puterea militară şi să crească populaţia valoriană, aşa că împăratul interzisese orice activitate care ar fi pus în mod inutil în pericol vieţile valoriene – precum duelul sau săriturile peste taur care marcau atingerea maturităţii. Căsătoria devenise obligatorie până la vârsta de douăzeci de ani pentru oricine nu era soldat.

— Doar că…, a dat din nou Kestrel să spună. Ronan, mă simt prinsă într-o capcană. Între ce vrea tatăl meu şi…

Tânărul şi-a ridicat mâinile, cu palmele întinse, într-un gest de apărare.

— *Eu* nu încerc să te încolţesc. Eu îţi sunt prieten.

— Ştiu. Dar când ai doar două opţiuni – cariera militară sau căsătoria –, nu îţi pui întrebarea dacă nu cumva o mai fi şi o a treia sau a patra sau o grămadă de alte soluţii?

— Ai multe alegeri la îndemână. Legea spune că în trei ani trebuie să te căsătoreşti, dar nu îţi spune *cu cine*. Oricum, mai e timp. Ronan a împins-o jucăuş cu umărul, aşa cum fac copiii când se tachinează, adăugând: Am suficient timp să te conving să faci alegerea corectă.

— Benix, bineînţeles, a râs fata.

— Benix. Ronan a strâns pumnul şi l-a scuturat spre cer.

Benix! a strigat el. Te provoc la duel! Unde eşti, nerodule?

Ronan a luat-o la goană printre arborii de laran, jucând perfect rolul unui comedian.

Kestrel a zâmbit, privindu-l cum se îndepărtează. Poate că flirturile lui prosteşti ascundeau ceva real. Sentimentele oamenilor erau adesea greu de cunoscut cu adevărat. Conversaţiile cu Ronan semănau cu un joc de Muşcă şi Înţeapă, în care Kestrel nu ştia dacă adevărul părea minciună sau minciuna părea adevăr.

Dacă era adevărat, atunci ce avea să se întâmple?

Kestrel s-a oprit, păstrând cu grija urma de amuzament ce-i mai rămăsese şi lăsându-şi întrebarea fără un răspuns.

Din spate, cineva – un bărbat – s-a apropiat de ea şi şi-a petrecut brutal braţul pe după talia ei. Gestul nu era flirt, ci agresivitate.

Kestrel a păşit într-o parte şi s-a rotit pe călcâie, trăgându-şi pumnalul din teacă. Era Irex. Şi lordul avea pumnalul scos.

— Vrei să ne luptăm, dragă Kestrel?

Poziţia lui era relaxată. Tânărul nu ştia cum să joace Muşcă şi Înţeapă, dar talentul lui la mânuirea armelor îl întrecea cu mult pe al ei.

— Nu aici, a răspuns fata, încordată.

— Nu, nu aici.

Vocea lui Irex era moale.

— Oriunde vrei tu, dacă asta îţi doreşti.

— Ce crezi tu că faci, Irex?

— Te referi la ce s-a întâmplat adineaori? Oh, nu ştiu. Poate că încercam să te jefuiesc.

Tonul lui aspru dădea cuvintelor un dublu înţeles.

Kestrel şi-a strecurat pumnalul la loc, în teacă.

— Doar prin furt vei putea să-mi iei aurul.

Fata a ieşit de sub umbrarul copacilor şi a văzut, plină de recunoştinţă, că petrecerea nu se terminase, că tot se mai auzea clinchetul vaselor de porţelan şi al lingurilor acoperind discuţiile de taină şi că nimeni nu observase nimic.

Nimeni, în afară de Arin. Sclavul o aştepta. Kestrel s-a

simţit cuprinsă de un sentiment neplăcut – probabil ruşine, pentru că se gândea cât din ceea ce se petrecuse în acea după-amiază auzise el, şi groază la gândul că era posibil să fi asistat la întâlnirea cu Irex şi să o fi interpretat greşit. Sau se simţea tulburată din altă cauză? Poate de faptul că Arin ştiuse foarte bine ce se petrecea dincolo de arbori şi nu mişcase niciun deget ca să intervină, să ajute.

Dar, îşi spuse Kestrel, Arin nu avea niciun drept să intervină. Nici nu avusese nevoie de ajutorul lui.

— Plecăm, i-a zis fata.

Starea ei proastă clocotea în liniştea din trăsură. În cele din urmă, Kestrel nu a mai suportat ciclul vicios al gândurilor, felul în care se tot întorcea la Irex şi la decizia ei prostească de a-l umili la Muşcă şi Înţeapă.

— Ei? a făcut ea, spre Arin.

Sclavul şedea vizavi de ea, pe banchetă, dar nu şi-a ridicat privirea spre ea. Tânărul îşi studia mâinile.

— Ei, ce?

— Ce crezi?

— Despre ce?

— Despre petrecere. Despre orice. Despre înţelegerea pe care am încheiat-o şi pe care te poţi preface măcar că o respecţi.

— Vrei să bârfeşti despre petrecere.

Arin părea obosit.

— Vreau doar să-mi *vorbeşti.*

Atunci a ridicat privirea spre ea. Kestrel şi-a dat seama că-şi strânsese mătăsurile fustelor în pumni şi şi-a desfăcut mâinile.

— De exemplu, ştiu că ai auzit discuţia despre senatorul Andrax. Crezi că merită să fie torturat? Executat?

— Merită orice ar primi, a răspuns el, redevenind tăcut.

Kestrel a renunţat şi s-a cufundat în furie.

— Nu asta te supără pe tine, a rostit Arin, şi părea circumspect, aproape sceptic, ca şi cum nu-i venea să creadă ce cuvinte îi ieşiseră din gura.

Kestrel a aşteptat.

— Bărbatul ăla e un ticălos, a zis el.

Era limpede la cine se referea şi încă şi mai clar era că niciun sclav nu putea vorbi aşa despre un valorian. Pentru Kestrel era însă un miracol să audă asemenea vorbe rostite cu voce tare. A pufnit uşor în râs.

— Iar eu sunt o proastă. Kestrel şi-a apăsat mâinile reci pe frunte. Îl cunoşteam prea bine. N-ar fi trebuit să joc Muşcă şi Înţeapă cu el. Sau ar fi trebuit să-l las să câştige.

Gura lui Arin a tresăltat într-un colţ.

— Mi-a plăcut să-l văd cum pierde, a spus el.

A urmat un moment de linişte şi Kestrel, deşi se simţea consolată, ştia că Arin înţelesese pe deplin ce se petrecuse în acea după-amiază. El *aşteptase* cu adevărat dincolo de arborii de laran, ascultându-i pe ea şi pe Irex. Oare ar fi continuat să nu facă nimic dacă altceva s-ar fi petrecut?

— Ştii să joci Muşcă şi Înţeapă? a întrebat ea.

— Poate.

— Ori ştii, ori nu ştii.

— Nu contează dacă ştiu sau nu.

Kestrel a scos un sunet de exasperare.

— Pentru că…?

Dinţii lui Arin au lucit în lumina mişcătoare a înserării.

— Pentru că nu ai vrea să joci împotriva *mea.*

11

Când generalul s-a întors acasă şi a auzit veştile despre senatorul Andrax, nici nu a aşteptat să se spele de mizeria acumulată în zilele ce trecuseră. A urcat la loc pe cal şi i-a dat pinteni în direcţia închisorii.

Era după-amiază când generalul s-a întors la vilă. Kestrel, aflată într-una dintre camerele ei, i-a auzit calul şi a coborât scările la parter. L-a găsit ghemuit lângă bazinul de la intrare, stropindu-şi faţa cu apă şi udându-şi părul, ţepos de sudoare.

— Ce-o să se întâmple cu senatorul? a întrebat Kestrel.

— Împăratului nu-i place pedeapsa cu moartea, dar cred că va face o excepţie în cazul ăsta.

— Poate că butoaiele cu pulbere chiar au fost *furate,* aşa cum pretinde Andrax.

— Doar el şi cu mine avem cheia acelei armurării şi nu s-a găsit niciun semn de intrare forţată. Eu am avut cheia cu mine şi am lipsit trei zile.

— Butoaiele s-ar putea afla încă în oraş. Presupun că s-a îngrijit cineva să ordone corăbiilor să nu plece din port şi să fie cercetate.

Tatăl ei a tresărit.

— Când mă gândesc că tu judeci acum aşa cum ar fi trebuit guvernatorul să judece în urmă în două zile. S-a oprit o clipă, apoi a continuat: Kestrel…

— Ştiu ce urmează să spui. De aceea venise la tatăl ei şi deschisese subiectul trădării senatorului: nu voia să aştepte ca generalul să se folosească de ocazie ca de o unealtă împotriva ei. Imperiul are nevoie de oameni ca mine, a zis.

Generalul a ridicat sprâncenele.

— Deci eşti de acord? O să te înrolezi?

— Nu. Am o propunere. Spui că mintea mea e croită pentru război.

El a spus încet:

— Ai un fel al tău de a obţine tot ce vrei.

— Totuşi, ani de zile antrenamentul meu s-a concentrat pe latura fizică şi tot ce a reuşit a fost să mă facă un luptător prea puţin competent.

În mintea lui Kestrel a apărut imaginea lui Irex, stând în faţa ei şi ţinându-şi pumnalul aşa de natural, că părea o prelungire a mâinii.

— Nu e suficient. Ar trebui să mă înveţi istorie. Ar trebui să născocim nişte scenarii de război, să discutăm despre beneficiile şi dezavantajele disciplinei în rândul batalioanelor. Între timp, nu voi renunţa complet la ideea de a lupta pentru imperiu.

Ochii căprui-deschis ai generalului se încreţiseră în colţuri, dar gura lui era încă severă.

— Hm, a făcut el.

— Nu-ţi place propunerea mea?

— Mă întreb ce mă va costa.

Kestrel s-a pregătit. Urma partea mai grea.

— Antrenamentele mele cu Rax să se oprească. Ştie şi el la fel de bine ca şi mine că nu pot mai mult de atât. Nu facem decât să-i irosim timpul preţios.

Generalul a scuturat din cap.

— Kestrel…

— *Şi* tu vei înceta să mă mai împingi să mă înrolez. E alegerea mea dacă devin soldat sau nu.

Bărbatul şi-a frecat palmele ude una de cealaltă. Mâinile lui erau încă murdare. Apa ce se scurgea din ele era maro.

— Uite ce-ţi propun eu, a spus el. Te voi învăţa strategie, atât cât îmi permite timpul. Antrenamentele cu Rax vor continua, dar numai săptămânal. Şi vei lua o decizie până la primăvară.

— Nu sunt obligată să mă hotărăsc până nu împlinesc douăzeci de ani.

— E mai bine pentru amândoi, Kestrel, să ştim cum stăm.

Fata era gata să accepte, dar generalul a ridicat un deget.

— Dacă nu alegi ceea ce-ţi propun eu, a zis omul, atunci te vei mărita la primăvară.

— E o capcană.

— Nu, e un pariu. Pariez că îţi iubeşti independenţa mult prea mult ca să nu lupţi alături de mine.

— Sper că sesizezi ironia din cuvintele tale.

Generalul a zâmbit.

— N-o să mă mai baţi la cap? Nu-mi mai ţii predici? a zis Kestrel.

— Nu.

— Şi o să cânt la pian când o vreau eu. N-o să mai scoţi niciun cuvânt despre asta.

Surâsul generalului s-a stins uşor.

— Fie.

— Şi… – vocea fetei a ezitat – dacă mă mărit, atunci o să aleg pe cine vreau eu.

— Bineînţeles. Orice valorian din societatea noastră va fi o alegere bună.

Fata a decis că târgul era corect.

— Sunt de acord.

Generalul i-a bătut obrazul cu mâna umedă.

— Ce fată ascultătoare!

Kestrel a străbătut holul. Cu o noapte înainte de întoarcerea tatălui ei, stătuse trează în pat, imaginându-şi, cu ochii închişi, cele trei plăcuţe cu albine, cuţitul lui Irex şi pe al ei. Se gândise la cât de puternică se simţise într-o situaţie şi cât de neputincioasă în cealaltă. Kestrel îşi studia viaţa ca pe o mână de Muşcă şi Înţeapă. Credea că vede un parcurs destul de limpede. Însă uitase că tatăl ei o învăţase acel joc.

Kestrel avea sentimentul că încheiase o înţelegere foarte dezavantajoasă. A trecut pe lângă bibliotecă, apoi s-a oprit şi s-a întors în dreptul uşilor deschise ale sălii. Înăuntru se

aflau două sclave care ştergeau praful. Femeile s-au oprit auzindu-i în prag paşii şi s-au uitat la ea – de fapt, s-au *holbat* la ea, ca şi cum i-ar fi putut vedea toate greşelile întipărite pe chip.

Lirah, o fată drăguţă, cu ochii verzi, a zis:

— Stăpână…

— Ştii unde e Smith?

Kestrel nu era sigură de ce folosise celălalt nume al lui Arin. Doar în acel moment, şi-a dat seama că nu mai mărturisise nimănui numele real al sclavului.

— La fierărie, a zis Lirah imediat. Dar…

Kestrel s-a întors pe călcâie şi s-a îndreptat spre uşile dinspre grădină.

Kestrel s-a gândit că nu căutase decât să-şi abată atenţia de la griji, dar atunci când a auzit zăngănitul metalic şi l-a văzut pe Arin râcâind un ax de oţel pe nicovală cu un set de unelte şi bătându-l cu un altul, a ştiut că nu venise în locul potrivit.

— Da? a spus el, continuând să stea cu spatele la ea.

Cămaşa îi era leoarcă de sudoare. Mâinile erau murdare de funingine. A lăsat lama sabiei să se răcească pe nicovală şi a mers să pună o altă bucată de metal, mai scurtă, în focul care-i sublinia profilul în lumina-i pâlpâitoare.

Kestrel s-a străduit să sune cât mai firesc.

— Mă gândeam că am putea juca un joc.

Sprâncenele lui negre s-au încruntat.

— O partidă de Muşcă şi Înţeapă, a adăugat Kestrel, mai ferm. Ai dat de înţeles că ştii să joci.

Arin a scormonit în foc cu cleştele.

— Aşa este.

— Ai mai dat de înţeles şi că m-ai putea învinge.

— Am dat de înţeles că nu există niciun motiv pentru care un valorian ar vrea să joace cu un herrani.

— Nu, ai avut grijă cum ai vorbit aşa încât cuvintele tale să poate fi interpretate astfel. Dar nu asta ai vrut să zici.

Atunci, el s-a întors cu faţa la Kestrel. Avea mâinile încrucişate la piept.

— Nu am timp de jocuri.

Vârfurile degetelor lui aveau inele negre de cărbune îngropate adânc sub unghii şi în cuticule.

— Am treabă.

— Nu şi dacă spun eu că nu ai.

Arin s-a întors la lucrul său.

— Îmi place să termin ce am început, a spus.

Kestrel avea de gând să plece. Avea de gând să-l lase în zgomot şi căldură. Avea de gând să nu mai adauge nimic. În schimb, s-a trezit aruncându-i o provocare.

— Oricum, nu ai avea nicio şansă în faţa mea.

Arin s-a uitat la Kestrel cu privirea pe care fata o cunoştea prea bine, de dispreţ controlat. De data asta însă, el a mai şi râs.

— Unde propui să jucăm? A arătat cu mâna în jur. Aici?

— În apartamentul meu.

— În apartamentul tău.

Arin a dat din cap, neîncrezător.

— În sufragerie, a zis ea. Sau în salon, a adăugat, deşi o deranja să joace Muşcă şi Înţeapă cu el într-un loc atât de expus celor din casă.

Arin s-a sprijinit, gânditor, de nicovală.

— Sufrageria va fi numai bună. O să vin când termin sabia. În definitiv, acum am privilegiile unui sclav de casă. Aş putea la fel de bine să mă şi folosesc de ele.

A dat să mai spună ceva, dar a tăcut şi privirea i s-a oprit, atentă, asupra feţei lui Kestrel. Ea se simţea din ce în ce mai stânjenită. Băiatul se holba la ea.

— Eşti murdară pe faţă, a zis el scurt.

Apoi s-a întors la treburile lui.

Mai târziu, în sala ei de baie, Kestrel a văzut şi ea pata de pe chip. În momentul în care a înclinat oglinda ca să prindă lumina chihlimbarie a după-amiezii târzii, fata a zărit ceea ce zăriseră atât Arin, cât şi Lirah, care încercase să-i spună. O pată ştearsă cobora de pe pometele înalt, îi întuneca obrazul şi-i contura linia maxilarului. Era urma lăsată de mâna murdară a tatălui ei, când îi atinsese faţa pentru a pecetlui târgul încheiat între ei.

12

Arin se spălase. Purta haine de casă, iar când Kestrel l-a zărit stând în pragul uşii, umerii lui erau relaxaţi. Arin a intrat în cameră fără să mai aştepte invitaţia, a tras celălalt scaun de la măsuţa unde aştepta Kestrel şi s-a aşezat. Şi-a lăsat braţele într-un gest relaxat şi s-a sprijinit pe spate în scaunul de brocart, de parcă ar fi fost al lui. Părea, îşi spuse Kestrel, să se simtă ca acasă. Însă la fel arătase şi în fierărie.

Kestrel şi-a luat ochii de la el şi a aşezat piesele de Muşcă şi Înţeapă pe masă. S-a gândit că era un adevărat talent să te simţi confortabil în două medii atât de diferite. Fata se întreba cum s-ar fi descurcat ea în lumea lui.

— Asta nu-i o sufragerie, a zis el.

— Cum? Kestrel a amestecat plăcuţele. Şi eu care credeam că asta e.

Gura lui Arin s-a curbat uşor.

— E o cameră de scris. Sau, mai degrabă, a fost cândva, a zis el, trăgând cele şase plăcuţe ale sale.

Kestrel a tras şi ea mâna de Muşcă şi Înţeapă. A decis să nu dea niciun semn de curiozitate.

Şi-a aşezat piesele cu faţa în jos.

— Stai, a spus el. Care e miza?

Kestrel se gândise cu mare atenţie la acest detaliu. A scos o cutiuţă de lemn din buzunarul rochiei şi a aşezat-o pe masă. Arin a ridicat cutia şi a scuturat-o, ascultând răpăitul slab şi fluid din interior.

— Sunt chibrituri. Apoi a aruncat cutia înapoi pe masă. Ce mai miză!

Oare ce anume reprezenta o miză satisfăcătoare pentru

un sclav care nu avea ce paria? Întrebarea îi dăduse de furcă lui Kestrel încă de când îi făcuse propunerea lui Arin. Fata a ridicat din umeri şi a zis:

— Poate mi-e teamă să pierd, şi a împărţit chibriturile.

— Hmm, a făcut Arin.

După aceea, ambii jucători au depus pariurile.

Arin şi-a aşezat piesele în aşa fel încât Kestrel să nu le poată vedea. Ochii băiatului au clipit repede spre imagini, apoi s-au ridicat, pentru a admira încăperea luxoasă. Pe Kestrel o enerva gestul lui Arin, pentru că expresia lui nu părea să transmită nimic şi pentru că sclavul făcea pe domnul, evitându-i privirea şi lăsându-i un moment să-şi studieze piesele fără să se teamă că avea să-şi trădeze secretele. De parcă ea ar fi avut nevoie de un asemenea avantaj.

— De unde ştii? a zis Kestrel.

— Ce să ştiu?

— Că asta a fost o cameră de scris. Nu am mai auzit niciodată de aşa ceva.

Fata a început să-şi aşeze plăcuţele. Doar când s-a uitat la gravuri, Kestrel a început să se întrebe dacă Arin chiar fusese politicos atunci când îşi întorsese privirea sau dacă nu cumva o provocase intenţionat.

Fata s-a concentrat la piesele pe care le trăsese, uşurată să vadă că avea o mână bună. Un tigru (cea mai mare piesă), un lup, un şoarece, o vulpe (nu era un trio de lepădat, cu excepţia şoarecelui) şi o pereche de scorpioni. Lui Kestrel îi plăceau plăcuţele ce Înţepau. Piesele alea erau adeseori subestimate.

Kestrel şi-a dat seama că Arin aşteptase să răspundă la întrebare. Băiatul o privea.

— Ştiu, a zis el, datorită poziţionării camerei în apartament, a culorii crem a pereţilor şi a picturilor cu lebede. Ăsta era locul unde o doamnă herrani îşi compunea scrisorile sau îşi nota în jurnal. E o cameră intimă. N-ar trebui să fiu aici.

— Păi, a spus Kestrel, stânjenită, nu mai e ce-a fost odată.

Arin a pus în joc prima sa piesă: un lup. Asta însemna că fata avea cu o şansă mai puţin să adauge un alt lup setului ei. Kestrel a scos la iveală vulpea.

— Cum de ştii să recunoşti o asemenea încăpere? a insistat Kestrel. Ai fost sclav de casă?

Degetul lui Arin s-a încordat pe spatele unei plăcuţe de joc. Kestrel nu voise să-l supere pe băiat, dar observa acum că tânărul era evident deranjat de vorbele ei.

— Toate casele aristocrate herrani au o cameră de scris, a răspuns el. Se ştie prea bine. Orice sclav îţi poate spune acelaşi lucru. Şi Lirah ţi-ar da acelaşi răspuns dacă ai întreba-o.

Kestrel nu-şi dăduse seama până în acel moment că el o cunoştea pe Lirah – sau cel puţin nu atât de bine încât să-i menţioneze numele atât de firesc într-o conversaţie. Deşi, bineînţeles că cei doi se ştiau.

Kestrel şi-a adus aminte cât de prompt îi răspunsese sclava mai devreme când o întrebase unde se afla Arin. Fata vorbise ca şi cum răspunsul vibra deja la suprafaţa minţii ei, ca o libelulă pe apă, cu mult înainte să-i fi cerut Kestrel vreo lămurire.

Kestrel şi Arin au jucat în linişte, eliminând piese, trăgând altele noi, punând plăcuţe în joc şi vorbind doar când puneau pariurile. Apoi, mâna lui Arin s-a oprit deodată.

— Ai supravieţuit ciumei.

— Oh.

Kestrel nu observase că mânecile ei largi şi crestate se ridicaseră, scoţându-i la iveală braţele goale. Fata a atins cicatricea mică de deasupra cotului stâng.

— Da. Mulţi valorieni s-au îmbolnăvit în timpul colonizării statului Herran.

— Cei mai mulţi valorieni nu au fost vindecaţi de un herrani.

Arin privea cicatricea cu atenţie. Kestrel şi-a tras mânecile, a ridicat o pereche şi a întors plăcuţele între degete.

— Aveam şapte ani pe atunci. Nu-mi amintesc prea

multe.

— Sunt sigur, însă, că ştii ce s-a întâmplat.

Fata a ezitat.

— N-o să-ţi placă.

— Nu contează ce îmi place mie.

Kestrel a aşezat perechea pe masă.

— Familia mea tocmai sosise aici. Tata nu s-a îmbolnăvit. Cred că are o imunitate naturală. Întotdeauna mi-a părut… invulnerabil.

Faţa lui Arin s-a crispat.

— Dar mama şi cu mine ne-am îmbolnăvit grav. Ţin minte că dormeam lângă ea. Pielea ei era aşa de fierbinte. Sclavilor li s-a ordonat să ne separe, pentru ca febra ei să nu o influenţeze pe a mea şi invers, dar eu mereu mă trezeam în patul ei. Tata a observat că niciun herrani nu părea afectat de ciumă – iar dacă se întâmpla să se îmbolnăvească, nu mureau. Aşa că a găsit un doctor herrani.

Kestrel ar fi trebuit să se oprească acolo. Totuşi, privirea lui Arin era aţintită asupra ei şi Kestrel simţea că dacă nu ar fi continuat ar fi însemnat să spună o minciună care n-avea să treacă neobservată de sclav.

— Tata i-a cerut doctorului să ne vindece pe amândouă sau altfel avea să fie omorât.

— Aşa că doctorul l-a ascultat. Arin părea scârbit. De teamă să nu-şi piardă viaţa.

— Nu de aceea. Kestrel şi-a privit piesele. Nu ştiu de ce. Poate pentru că eram un copil? Fata a scuturat din cap. Omul mi-a crestat braţul ca să lase boala să iasă. Presupun că din moment ce recunoşti cicatricea, asta era-o practică obişnuită pentru medicii herrani. Omul a oprit sângerarea şi a cusut rana. Apoi şi-a pus capăt zilelor.

Ceva a lucit în ochii lui Arin. Kestrel se întreba dacă şi sclavul încerca, aşa cum făcea ea adesea când se privea în oglindă, să şi-o închipuie ca pe un copil, să-şi dea seama ce anume văzuse doctorul la ea încât hotărâse să o salveze.

— Şi mama ta? a întrebat Arin.

— Tata a încercat să o taie la fel cum făcuse medicul cu

mine. Îmi amintesc asta. A curs mult sânge. A murit.

În liniştea ce a urmat, Kestrel a auzit o frunză căzătoare zgâriind geamul ce era deschis spre cerul din ce în ce mai întunecat. Ea cald, dar vara era pe sfârşite.

— Joacă-ţi mâna, a zis Arin, aspru.

Kestrel şi-a întors plăcuţele, fără să se bucure de faptul că probabil câştigase. Avea patru scorpioni.

Arin a întors piesele lui. Sunetul fildeşului pocnind pe masa de lemn era ireal de puternic.

Patru vipere.

— Am câştigat, a zis el, măturând chibriturile în palmă.

Kestrel a rămas cu privirea pironită pe piese, simţind cum o amorţeală îi cuprinde membrele.

— Ei bine, a zis ea, dregându-şi glasul, ai jucat frumos.

Arin a zâmbit, dar fără amuzament.

— Te-am avertizat.

— Într-adevăr.

Sclavul s-a ridicat.

— Cred că ar trebui să plec, cât timp mai sunt în avantaj.

— Până data viitoare.

Kestrel şi-a dat seama, deodată, că-i întinsese mâna. El a privit mâna şi a cuprins-o într-a lui. Kestrel a simţit cum amorţeala i se scurge din degete, doar pentru a fi înlocuită cu un alt soi de surprindere.

El i-a dat drumul la mână.

— Am treburi de făcut.

— Cum ar fi…?

Kestrel încercase să vorbească pe un ton relaxat.

Arin a răspuns la fel:

— Cum ar fi să mă gândesc *ce* voi face cu o aşa avere de chibrituri.

A făcut ochii mari, prefăcându-se încântat, iar Kestrel a zâmbit.

— O să te conduc, a zis ea.

— Crezi că mă voi rătăci? Sau că voi fura ceva?

Kestrel simţea cum expresia îi devenea arogantă.

— Oricum, ies din vilă, a răspuns ea, deşi nu avusese

asemenea planuri până ce nu rostise cuvintele.

Arin şi Kestrel au traversat casa în linişte, până ce au ajuns la parter. Fata l-a văzut pe sclav încetinind pasul, aproape imperceptibil, în dreptul uşilor închise ce ascundeau pianul tinerei.

Kestrel s-a oprit.

— De ce te interesează camera aia?

Privirea de pe chipul sclavului era tăioasă.

— Nu mă interesează defel camera de muzică.

Cu ochii mijiţi, Kestrel l-a privit îndepărtându-se.

13

Prima lecţie a lui Kestrel cu tatăl el s-a ţinut în bibliotecă, o cameră întunecoasă cu rafturi încastrate în pereţi, căptuşite, de la un capăt la celălalt, cu volume frumos legate. Doar câteva dintre cărţi erau în valoriană; imperiul avea o tradiţie literară restrânsă. Majoritatea volumelor erau scrise în herrani şi dacă puţini valorieni puteau vorbi limba, atunci numărul celor care o puteau citi era încă şi mai mic, căci alfabetul folosea un alt fel de scriere. Cu toate acestea, coloniştii valorieni păstraseră intacte bibliotecile herrani cucerite. Astfel, camerele arătau mai frumos.

Tatăl ei stătea în picioare, privind pe fereastră. Bărbatului nu-i plăcea să stea jos. Kestrel s-a aşezat într-un fotoliu, ca într-un gest deliberat de opoziţie.

— Proiectul imperiului valorian a luat naştere acum douăzeci şi patru de ani, când am ocupat tundra de nord, a început generalul.

— Un teritoriu uşor de cucerit, a replicat Kestrel; ea nu-i putea arăta generalului de ce era în stare cu o sabie, dar putea cel puţin să-i arate că-şi cunoştea istoria. Şi a continuat: Locuitorii de acolo erau puţini, împrăştiaţi în triburi îndepărtate, care trăiau în corturi. I-am invadat vara şi s-au pierdut puţine vieţi de ambele tabere. A fost o încercare pentru a vedea dacă vecinii Valoriei obiectau în faţa expansiunii noastre. A fost, de asemenea, o victorie simbolică, menită să ne încurajeze oamenii. Dar tundra nu oferă condiţii propice pentru agricultură, nu se găseşte multă carne şi nici prea mulţi sclavi. Aproape că e lipsită de valoare.

— Lipsită de valoare?

Generalul a deschis unul dintre sertarele încastrate în perete sub rafturile cu cărţi şi a scos o hartă rulată, pe care a desfăcut-o şi a fixat-o pe masă cu greutăţi din sticlă. Kestrel s-a ridicat şi s-a apropiat, ca să studieze conturul continentului şi graniţele imperiului.

— Poate că nu *lipsită de valoare*, a cedat ea, arătând spre tundră.

Aceasta se întindea pe o fâşie lungă de uscat pe o mare parte din latura de nord a imperiului – până ce teritoriul îngheţat se lăţea spre est, afundându-se spre sud şi curbându-se în colţul de nord-est al imperiului.

— Tundra oferă Valoriei o barieră naturală împotriva invaziilor barbare. Nu e un loc prietenos pentru a duce războaie, mai ales acum, că e apărată de noi.

— Da, dar tundra mai e valoroasă şi dintr-un alt motiv, unul pe care nu-l poţi vedea uitându-te pe această hartă. E un secret de stat, Kestrel. Am încredere că tu vei păstra taina.

— Bineînţeles.

Fata nu-şi putea stăpâni o emoţie stârnită de intrigă, dar şi fericirea de a fi câştigat încrederea tatălui ei, deşi ştia că exact asta era ceea ce voia generalul ca ea să simtă.

— Am trimis spioni în tundră cu mult înainte de a ataca. Aşa facem cu fiecare teritoriu pe care vrem să-l anexăm; tundra nu a reprezentat un caz special. Dar spionii au găsit acolo un lucru important: depozite de minerale. Nişte argint, care a fost extras şi din care ne alimentăm eforturile de război. Mai important de atât, acolo s-a găsit o cantitate însemnată de sulf, ingredient-cheie în fabricarea pulberii negre.

Generalul a zâmbit când a văzut-o pe Kestrel făcând ochii mari. Apoi, bărbatul a descris în detaliu pregătirile pentru invazie, luptele iniţiale şi cum tundra fusese cucerită de generalul Daran, care văzuse o tânără speranţă în tatăl lui Kestrel, pe vremea când acesta era un simplu ofiţer, şi îl iniţiase în tainele războiului.

Când generalul a terminat de vorbit, Kestrel a atins

peninsula Herran.

— Povesteşte-mi despre Războiul Herran.

— Ne doream acest teritoriu cu mult înainte de a-l cuceri eu. De îndată ce am pus mâna pe el, coloniştii valorieni au vrut cu tot dinadinsul o felie de tort. Timp de zeci de ani înainte de război, herranii se lăudau cu bogăţia ţării lor, cu frumuseţea ei, cu bunurile şi cu pământul roditor, cu *perfecţiunea* ei aproape absolută, cu nimic micşorată de faptul că ar fi putut fi o insulă.

Generalul şi-a trecut un deget în jurul peninsulei împrejmuite de marea sudică aproape din toate părţile, cu excepţia spaţiului unde un lanţ muntos o separa de restul continentului.

— Herranii ne considerau doar nişte barbari proşti şi avizi de sânge. Ne plăceau suficient de mult cât să ne trimită nave cu mărfuri de lux. Nu păreau să-şi dea seama că fiecare bol din alabastru şi fiecare săculeţ de mirodenii reprezenta o tentaţie pentru împărat.

Deşi Kestrel cunoştea o mare parte din fapte, fetei i se părea că povestea pe care o ştiuse ea nu reprezenta nimic mai mult decât o sculptură brută, iar cuvintele tatălui ei aruncau lovituri ascuţite de daltă, cioplind detalii în marmură până ce Kestrel a reuşit să vadă adevărata formă ascunsă în piatră.

— Herranii se credeau invulnerabili, a zis generalul. Aproape că aveau dreptate. Ştiau să stăpânească marea. Forţele lor navale erau cu mult mai sofisticate decât ale noastre, atât în ce priveşte corăbiile, cât şi pregătirea oamenilor. Chiar dacă am fi fost mai bine pregătiţi, marea era împotriva noastră.

— Furtunile verzi, a spus Kestrel.

Se apropia sezonul furtunilor şi avea să dureze până la primăvară. Vijeliile apăreau din senin de-a lungul rutelor maritime şi se loveau de maluri, preschimbând culoarea cerului într-un verde bizar.

— Ar fi fost o misiune sinucigaşă să-i atacăm pe mare. Pe uscat era imposibil. Nu aveam cum să aducem o armată prin munţi. Exista o trecătoare, însă era atât de îngustă,

încât o armată ar fi trebuit să se strecoare, lent, pe un singur şir. Astfel, forţelor herrani le-ar fi fost extrem de simplu să ne ciopârţească până nu mai rămânea nimic din noi.

Kestrel ştia *ce* făcuse tatăl ei, dar până în acel moment nu-şi dăduse seama de ceva.

— Aveai la îndemână toată pulberea aia neagră de pe urma cuceririi tundrei.

— Da. Am umplut munţii cu ea şi ne-am deschis cale prin trecătoare, lărgind-o până ce armata a putut trece în drumul ei spre victorie. Herranii nu era pregătiţi pentru o invazie pe uscat. Forţa lor era pe mare. Iar greşeala lor a fost capitularea timpurie. Bineînţeles, odată ce am pus mâna pe oraş, nu prea au mai avut ce face. Şi totuşi, le rămăsese forţa navală: o flotă de aproape o sută de corăbii rapide, dotate cu armament. Mă îndoiesc că puteau recuceri oraşul; în cele din urmă, marinarii ar fi trebuit să revină pe uscat. Erau mai puţini ca noi şi nu se pricepeau să facă faţă cavaleriei. Dar navele lor ne-ar fi putut da bătăi de cap. Ar fi putut să întreprindă atacuri piratereşti. Să stârnească războiul în apele teritoriale valoriene şi să se folosească de pagubele făcute ca să-şi negocieze nişte termeni de predare mai avantajoşi. Dar eu pusesem deja stăpânire pe oraş şi pe oamenii de aici – şi-mi căpătasem o reputaţie.

Kestrel s-a întors, a scos o carte de poezie herrani de pe etajeră şi a răsfoit-o. Tatăl ei nu-i mai acorda atenţie, ci era cufundat în evenimentele trecute.

— Aşa că herranii s-au predat, a zis generalul. Au ales să fie sclavi decât să nu mai fie deloc. Ne-au dat navele lor şi, odată cu ele, forţa noastră navală a devenit cea mai bună din lume. Orice soldat valorian ştie să navigheze bine acum. M-am asigurat că vei învăţa şi tu.

Kestrel a găsit pasajul pe care-l căuta. Versurile făceau parte din începutul unui cânt despre o călătorie spre insulele magice, unde timpul nu exista. Era o chemare pentru marinari de a întoarce navele spre apele deschise. *Întoarceţi chila spre culmi de valuri*, a citit ea. *Înaintaţi pe*

marea cu inima-i de sare.

— Sunt multe motivele pentru care am câştigat, a continuat tatăl ei, iar eu te voi învăţa care sunt. Dar motivul fundamental este simplu. Ei au fost slabi. Noi am fost puternici.

Generalul a luat cartea fetei şi a închis-o.

Întâlnirile lui Kestrel cu tatăl ei nu erau dese. Omul era ocupat, iar fata se simţea recunoscătoare că lucrurile stăteau astfel. Conversaţiile lor o făceau să ezite prea uşor între fascinaţie şi repulsie.

Din copaci se desprinseseră încă şi mai multe frunze. Căldura verii se risipea din aer. Kestrel abia dacă observase schimbarea, căci îşi petrecea mare parte din timp înăuntru, descoperind că atunci când cânta la pian era capabilă să uite aproape tot ce o învăţa tatăl ei. Kestrel cânta acum, că îi era permis, aproape de fiecare dată când era liberă. Muzica o făcea să se simtă ca şi cum ar fi ţinut o lampă ce arunca un nimb de lumină în jurul ei şi, deşi ştia că existau oameni şi responsabilităţi în bezna de dincolo, ea nu reuşea să le vadă. Flacăra sentimentului dinăuntrul ei, de fiecare dată când cânta, o orbea într-un fel încântător.

Asta până în ziua când a găsit ceva aşteptând-o în camera de muzică. O plăcuţă mică de fildeş şedea sprijinită exact pe clapa din mijloc a pianului. Piesa de Muşcă şi Înţeapă fusese aşezată cu faţa în jos. Partea negravată era vizibilă şi părea să o cerceteze întrebător… sau ca o invitaţie.

14

— Începusem să cred că nu vrei să joci cu cineva pe care nu-l poţi învinge, a zis Arin.

Kestrel şi-a ridicat privirea de la pian şi l-a văzut stând lângă uşile pe care le lăsase deschise, apoi şi-a aruncat ochii spre setul de Muşcă şi Înţeapă aşezat pe o masă de lângă ferestrele ce dădeau spre grădină.

— Ba deloc, a răspuns Kestrel. Am fost ocupată.

Privirea lui Arin a fulgerat spre pian.

— Am auzit.

Kestrel s-a dus să se aşeze la masă şi a spus:

— Sunt intrigată de camera pe care ai ales-o.

El a ezitat şi Kestrel a crezut că Arin voia să nege orice responsabilitate pentru alegerea făcută, să pretindă că o fantomă lăsase piesa pe pian. Apoi el a închis uşile în urma lui. Deşi mare, încăperea părea deodată mică. Arin a traversat camera şi s-a aşezat la masă.

— Nu mi-a plăcut să joc în apartamentul tău, a zis Arin.

Kestrel a hotărât să nu se supere pentru remarca lui.

Doar *ea* fusese cea care îi ceruse să fie sincer. Kestrel a amestecat plăcuţele, dar când a pus cutia de chibrituri pe masă, Arin a oprit-o.

— Hai să jucăm pentru altceva.

Kestrel nu şi-a mişcat mâna de pe capacul cutiei. S-a întrebat, din nou, ce avea sclavul să-i ofere, ce putea să pună el în joc, şi nu îi venea nimic în minte.

— Dacă voi câştiga, îţi voi pune o întrebare şi tu vei răspunde.

Ea s-a simţit cuprinsă de un fior de nelinişte.

— Aş putea să mint. Oamenii mint tot timpul.

— Sunt dispus să-mi asum riscul.

— Dacă asta e miza ta, atunci presupun că premiul meu va fi acelaşi.

— *Dacă* reuşeşti să câştigi.

Kestrel încă ezita să fie de acord.

— Întrebările şi răspunsurile sunt mize destul de rare în jocul de Muşcă şi Înţeapă, a comentat ea, iritată.

— Pe când chibriturile sunt perfecte şi e atât de captivant să le câştigi şi să le pierzi.

— Fie.

Kestrel a aruncat cutia de chibrituri pe covor, unde a aterizat cu un sunet înăbuşit.

Arin nu părea nici satisfăcut, nici amuzat. De fapt, nu avea nicio expresie. Şi-a tras pur şi simplu mâna de piese, iar Kestrel a făcut la fel. Au jucat cufundaţi în concentrare. Kestrel era hotărâtă să câştige.

Dar a pierdut.

— Vreau să ştiu, a zis Arin, de ce nu ai devenit deja soldat.

Kestrel n-ar fi putut spune la ce întrebare se aşteptase, dar cerinţa lui o surprindea şi-i aducea aminte de anii încărcaţi de certuri pe care prefera să-i uite. A răspuns scurt.

— Am şaptesprezece ani. Legea nu-mi cere încă să mă înrolez sau să mă mărit.

Arin s-a lăsat pe spate în scaun, jucându-se cu una dintre piesele lui câştigătoare. A ciocănit cu o muchie în tăblia mesei, a învârtit plăcuţa între degete şi a lovit lemnul cu altă muchie.

— Nu e un răspuns complet.

— Nu cred că am specificat cât de lungi sau de scurte ar trebui să fie răspunsurile. Hai să jucăm iar.

— Dacă o să câştigi, te vei mulţumi cu genul de răspuns pe care tocmai mi l-ai dat?

— Armata e viaţa tatălui meu, a rostit ea, încet. Nu a mea. Nici măcar nu sunt o luptătoare prea bună.

— Serios?

Surprinderea lui părea sinceră.

— Ei, aş trece cu bine de orice probă. Mă pot apăra singură, la fel ca mai toţi valorienii, dar nu mă pricep la luptă. Ştiu cum e să fii bun la ceva.

Arin şi-a aruncat privirea spre pian.

— Şi-apoi mai e şi muzica, a recunoscut Kestrel. Pianul nu e un obiect uşor de mutat de colo-colo. Mi-ar fi foarte greu să-l iau cu mine dacă aş fi trimisă pe front.

— Cântatul e pentru sclavi, a zis Arin. La fel ca şi gătitul sau curăţenia.

Kestrel i-a auzit mânia din vorbe, îngropată ca un strat de rocă sub inflexiunile nonşalante ale vocii lui.

— Nu a fost mereu aşa, a spus ea.

Arin tăcea şi, deşi Kestrel încercase iniţial să-i răspundă la întrebare cât de scurt posibil, acum se simţea obligată să explice şi ultimul motiv pentru care rezistase insistenţelor generalului.

— Şi apoi… nu vreau să ucid.

Arin s-a încruntat auzind una ca asta, aşa că fata a început să râdă ca să relaxeze conversaţia.

— Îl înnebunesc pe tata. Şi totuşi, nu aşa fac toate fiicele? Aşa că am încheiat un armistiţiu. Am fost de acord ca în primăvară fie să mă înrolez, fie să mă mărit.

Arin s-a oprit din învârtitul piesei între degete.

— Atunci, te vei mărita.

— Da. Dar cel puţin voi avea şase luni de linişte înainte.

Arin a dat drumul piesei pe masă.

— Hai să jucăm iar.

De data asta, Kestrel a câştigat. Fata nu era pregătită pentru fiorul pe care i-l dăduse victoria.

Arin rămăsese cu ochii pironiţi la plăcuţe. Gura lui, crispată, părea doar o linie pe chipul său.

O mie de întrebări îşi făceau loc în mintea lui Kestrel, îmbrâncindu-se, luptându-se să iasă învingătoare. În cele din urmă, fata a fost la fel de surprinsă ca şi Arin de întrebarea care i-a ieşit de pe buze.

— De ce ai fost pregătit să devii fierar?

Pentru o clipă, Kestrel a crezut că sclavul nu avea să răspundă. Maxilarul îi era încordat. Apoi, Arin a spus:

— Am fost ales pentru că eram ultimul băiat de nouă ani din lume potrivit să devină fierar. Eram sfrijit, visător, fricos. Ai văzut uneltele din fierărie? Te-ai uitat la ciocan? Trebuie să te gândeşti bine înainte de a alege un sclav care să le mânuiască. Primul meu proprietar s-a uitat la mine şi a decis că eu nu eram genul de om care să ridice pumnul când îl cuprinde furia. Aşa că m-a ales pe mine.

Zâmbetul lui Arin era glacial.

— Ei, cum îţi place răspunsul?

Kestrel nu putea vorbi. Arin şi-a împins plăcuţele la o parte.

— Vreau să merg în oraş, a spus.

Deşi Kestrel spusese că băiatul avea voie să plece şi ştia că nu era nimic greşit ca un sclav să vrea să-şi vadă iubita, acum dorea să-l refuze.

— Aşa repede? a îngăimat ea.

— A trecut o lună.

— Oh. Kestrel s-a gândit că o lună însemna probabil mult când nu te vezi cu persoana iubită. Bineînţeles. Du-te.

— Am făcut cam treizeci de arme, i-a zis Arin adjudecătorului. În mare parte pumnale, bune pentru atacurile de aproape. Câteva săbii. Le-am legat împreună şi le voi arunca peste zidul de sud-vest al domeniului generalului, la noapte, cu patru ceasuri înainte de zori. Ai grijă să aştepte cineva pe partea cealaltă.

— S-a făcut, a zis Coţcarul.

— Poţi să te aştepţi la mai multe. Cum rămâne cu butoaiele de pulbere neagră?

— Sunt în siguranţă.

— Mă întreb dacă ar trebui să încerc să recrutez pe vreunul dintre sclavii generalului. Ne-ar putea fi de ajutor.

Coţcarul a scuturat din cap.

— Nu merită riscul.

— Dacă n-am fi avut oameni infiltraţi în casa senatorului Andrax, n-am fi reuşit niciodată să furăm pulberea neagră. Tot ce a trebuit să facă omul nostru a fost să ia cheia stăpânului şi să o pună la locul ei după aceea. Am putea

pierde o şansă asemănătoare cu generalul.

— Am zis nu.

Inima lui Arin parcă voia să-i iasă prin piept, atât de furios era. Însă tânărul ştia că adjudecătorul avea dreptate, iar starea lui de spirit nu era din vina Coţcarului, ci din a lui. Sau a ei. Arin nu era sigur ce-l deranjase mai mult la ultimul joc de Muşcă şi Înţeapă: că îi oferise fetei un avantaj sau că ea îi oferise lui o oportunitate.

— Ce se mai aude de fată? a zis Coţcarul.

Arin îşi dorea ca omul să-i fi pus altă întrebare. A ezitat o clipă, apoi a răspuns:

— Zvonurile despre talentele ei de luptător sunt exagerate. N-o să ne pună probleme.

— Uite, a spus Kestrel, întinzându-i bătrânei doici o cană din lut. E nişte sirop pentru tusea ta.

Enai a oftat, iscând astfel o altă criză de tuse. S-a sprijinit pe pernele pe care Kestrel i le potrivise sub umeri, apoi şi-a ridicat privirea spre tavanul colibei.

— Urăsc toamna. Şi pe zeul sănătăţii.

Kestrel s-a aşezat pe marginea patului.

— Biata Amma, a zis ea, folosind cuvântul herrani pentru „mamă”. Vrei să-ţi spun o poveste, aşa cum făceai tu când eram bolnavă?

— Nu. Voi, valorienii, nu vă pricepeţi la povestit. Ştiu ce vei zice: „Am luptat. Am învins. Sfârşit.”

— Cred că mă pot descurca mai bine de-atât.

Enai a clătinat din cap.

— E mai bine să recunoşti lucrurile pe care nu le poţi schimba, copilă.

— Ei, atunci, când te vei simţi mai bine, mă vei vizita la vilă şi am să-ţi cânt.

— Da. Asta-mi face mereu plăcere.

Kestrel a plecat de lângă femeie şi a trecut în cealaltă încăpere a micuţei colibe, despachetând un coş cu mâncare şi făcând ordine.

— L-am cunoscut pe Smith, a strigat Enai.

Mâinile lui Kestrel s-au oprit şi fata s-a întors în

dormitor.

— Unde?

— Unde crezi? În baraca sclavilor.

— Credeam că tu nu te duci acolo, a zis Kestrel. N-ar trebui să ieşi afară până nu te faci bine.

— Nu te mai agita. Am mers acolo acum câteva zile, înainte să mă îmbolnăvesc.

— Şi?

Enai a ridicat din umeri.

— N-am vorbit prea mult. Dar pare să fie plăcut de ceilalţi. Şi-a făcut mulţi prieteni.

— Cum ar fi?

— El şi cu grăjdarul – cel nou, mereu îi uit numele – se înţeleg bine. În timpul mesei, Smith stă de obicei lângă Lirah.

Kestrel a tras concentrată pătura în jurul pieptului femeii şi a aranjat-o cu mare atenţie, gândindu-se la Lirah, la chipul ei oval şi la vocea caldă.

— Lirah e bună. Lui Smith i-ar prinde bine un prieten ca ea, a spus.

Enai a prins-o pe fată de mână.

— Ştiu că regreţi că l-ai cumpărat, dar există alte locuri mult mai rele în care putea ajunge.

Kestrel şi-a dat seama că nu se mai căia pentru decizia ei şi s-a încruntat. Ce fel de persoană devenise, dacă acum simţea astfel?

— I-am acordat privilegiile unui sclav de casă, a zis ea, ştiind că tonul vocii ei suna defensiv. Şi îmi serveşte adeseori drept escortă în oraş.

Enai a înghiţit nişte sirop şi s-a strâmbat.

— Da, am auzit de la ceilalţi. Se vorbeşte în societate despre asta?

— Despre ce?

— Despre Smith. Ai auzit vorbe despre faptul că îţi e însoţitor?

— Din câte ştiu eu, nu. Au existat câteva bârfe în legătură cu preţul pe care l-am plătit pentru el, dar au şi uitat acum.

— Aşa o fi, dar eu cred că băiatul încă mai atrage atenţia.

Kestrel a cercetat chipul femeii.

— Enai, ce încerci să-mi spui? Şi de ce ar vorbi oamenii despre el?

Enai s-a uitat cu atenţie la cana simplă cu sirop. În cele din urmă, a răspuns:

— Din cauza înfăţişării lui.

— Oh, a făcut Kestrel, uşurată. Când îmbracă haine de casă nu mai arată aşa de grosolan. Are o ţinută frumoasă.

Gândul acela părea gata să stârnească alte gânduri, dar fata a scuturat din cap.

— Nu, nu cred că ar fi cineva care să se plângă de felul cum arată.

Enai a răspuns scurt:

— Sunt sigură că ai dreptate.

Însă Kestrel avea senzaţia că vorbele femeii erau mai puţin o aprobare, cât o decizie de a trece sub tăcere un subiect încă nediscutat.

15

Cuvintele lui Enai o tulburaseră pe Kestrel, dar nu atât de mult încât să-şi schimbe obiceiurile. A continuat să-l ia pe Arin cu ea, la vizitele ei în societate. Îi plăcea mintea lui alertă şi chiar şi limba-i ascuţită. În orice caz, trebuia să recunoască faptul că dialogurile lor în herrani creau un sentiment fals de intimitate. Fata credea că se datora limbii în sine; herrani îi păruse dintotdeauna mai intimă decât valoriana, probabil pentru că de la moartea mamei ei, taică-său nu mai avusese timp pentru ea, şi cea care ocupase acel vid fusese Enai, care o distrăsese pe Kestrel de la tristeţea ce o resimţea învăţând-o cum să-i numească lacrimile în herrani.

Kestrel trebuia să-şi reamintească frecvent că Arin îi cunoştea limba la fel de bine pe cât o cunoştea şi ea pe a lui. Uneori, când îl surprindea ascultând o conversaţie absurdă în timpul cinei, se întreba cum de învăţase el valoriana aşa de bine. Puţini sclavi erau în stare de o asemenea performanţă.

La scurt timp după ce jucaseră Muşcă şi Înţeapă a doua oară, Arin şi Kestrel au mers împreună acasă la Jess.

— Kestrel! a zis Jess, îmbrăţişându-şi prietena. Ne-ai cam neglijat.

Jess aştepta o explicaţie, dar când Kestrel şi-a trecut prin minte toate motivele – lecţiile de strategie cu tatăl ei, orele de exerciţiu la pian şi cele două jocuri de Muşcă şi Înţeapă care ocupau mult mai mult timp în mintea ei decât durata lor reală a răspuns doar:

— Păi, am venit acum.

— Sper că ţi-ai pregătit o scuză. De nu, mă voi răzbuna

pe tine.

— Cum aşa? Kestrel a urmat-o pe Jess în salon, ascultând paşii lui Arin în spatele lor, înghiţiţi de pluşul covorului de îndată ce traversaseră holul cu podea de marmură. Ar trebui să-mi fie teamă?

— Da. Dacă nu mă implori să te iert, nu o să merg cu tine la croitoreasă ca să ne facem rochii pentru Balul Iernii, dat de guvernator.

Kestrel a râs.

— Mai e o veşnicie pana la prima zi de iarnă.

— Dar sper că scuza ta va sosi mai devreme.

— Îmi pare teribil de rău, Jess.

— Fie.

Ochii căprui ai lui Jess au sclipit veseli.

— Te iert, dar cu o condiţie: mă vei lăsa pe *mine* să-ţi aleg rochia.

Kestrel i-a aruncat o privire deznădăjduită, apoi s-a uitat spre Arin, care stătea rezemat de perete. Deşi faţa lui era lipsită de orice expresie, Kestrel avea impresia că râde de ea.

— Te îmbraci prea modest, Kestrel. Când Kestrel a dat să protesteze, Jess i-a cuprins o mână între ale ei şi a scuturat-o. Gata. Ne-am învoit. S-a făcut. Un valorian se ţine mereu de cuvânt.

Kestrel s-a lăsat pe o sofa alături de Jess, recunoscându-se înfrântă.

— Lui Ronan o să-i pară rău că a ratat vizita ta, a zis Jess.

— E plecat?

— E în vizită la Lady Faris.

Kestrel a ridicat o sprânceană.

— Atunci, sunt sigură că farmecele ei îi vor alina orice regret ar resimţi.

— Nu-mi spune că eşti geloasă. Ştii ce simte Ronan pentru tine.

Kestrel a devenit brusc conştientă de prezenţa lui Arin în cameră. Şi-a aruncat privirea spre el, aşteptând să vadă pe chipul lui expresia plictisită pe care şi-o lua de obicei

când se afla în prezenţa lui Jess. Însă de data asta părea ciudat de atent.

— Poţi să pleci, i-a zis Kestrel.

Părea că Arin avea de gând să-i ignore ordinul, dar apoi s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din cameră. Când uşa s-a închis în urma lui, Kestrel i-a zis lui Jess:

— Ronan şi cu mine suntem prieteni.

Jess a pufnit, nerăbdătoare.

— Şi nu există decât un singur motiv pentru care tinerii o vizitează atât de des pe Lady Faris, a continuat Kestrel, gândindu-se la bebeluşul lui Faris şi la zâmbetul lui cu gropiţe în obraji.

Fata s-a gândit la posibilitatea ca băieţelul să îl fost al lui Ronan şi cumva ideea asta nu o tulbura deloc – iar *asta* o deranja. Nu ar fi trebuit să-i pese? Oare nu acceptase ea atenţia lui Ronan? Şi totuşi, ideea că el putea să fie tatăl unui copil îi alunecase calmă prin minte fără a crea nici cel mai mic dezechilibru.

Ei bine, dacă bebeluşul chiar era al lui, atunci fusese conceput cu mai mult de un an înainte. Iar dacă Ronan era cu Faris acum, ce legământ mai exista între el şi Kestrel?

— Faris e faimoasă, i-a zis Kestrel lui Jess. În plus, soţul ei e în capitală.

— Tinerii o vizitează pentru că soţul ei e unul dintre cei mai influenţi oameni din oraş şi speră ca Faris să-i ajute să devină senatori.

— Şi care crezi că e preţul pe care li-l cere?

Jess a părut scandalizată.

— De ce l-ar deranja pe Ronan să plătească? a zis Kestrel. Faris e o femeie frumoasă.

— El n-ar face niciodată aşa ceva.

— Jess, te înşeli amarnic dacă tu crezi că mă poţi convinge că Ronan nu a fost niciodată cu o femeie.

— Iar dacă tu crezi că Ronan ar prefera-o pe Faris în locul tău, înseamnă că eşti nebună. Jess a scuturat din cap. Tot ce-şi doreşte e un semn de afecţiune de la tine. El ţi-a oferit multe semne.

— Complimente goale.

— Nu vrei să vezi. Nu crezi că e chipeş?

Kestrel nu putea nega că Ronan era tot ceea ce putea ea spera să găsească la un bărbat. Avea un trup frumos, era amuzant şi isteţ. Şi nu-l deranja pasiunea ei pentru muzică.

— Nu ţi-ar plăcea să fim surori? a zis Jess.

Kestrel a întins mâna spre una dintre multele codiţe împletite, pale şi lucioase, ale lui Jess. A scos-o din părul ridicat al fetei, apoi a aşezat-o la loc.

— Deja suntem surori.

— Surori *adevărate*.

— Da, a zis Kestrel, şoptit. Mi-ar plăcea.

Kestrel îşi dorise întotdeauna, încă de când era copil, să facă parte din familia lui Jess. Prietena ei avea un frate mai mare perfect şi părinţi indulgenţi. Jess a scos un sunet plin de încântare. Kestrel s-a uitat la ea cu asprime:

— Să nu îndrăzneşti să-i spui.

— Eu? a făcut Jess, inocentă.

Mai târziu, în aceeaşi zi, Kestrel şedea alături de Arin în camera de muzică. Fata îşi juca piesele: o pereche de lupi şi trei şoareci. Arin şi-a întors plăcuţa, oftând resemnat. Nu avea o mână proastă, dar nici bună şi era cu mult sub abilităţile lui. Arin s-a îndreptat în scaun, ca şi cum s-ar fi pregătit, fizic, pentru întrebarea fetei.

Kestrel i-a studiat plăcuţele. Era sigură că el ar fi fost în stare să obţină mai mult decât o pereche de viespi. Kestrel s-a gândit la piesele pe care le etalase pe parcursul jocului şi la modul neglijent în care se descotorosise de celelalte. Dacă ea nu ar fi ştiut cât îi displăcea lui Arin să piardă în faţa ei, aproape că l-ar fi bănuit că se lăsase înfrânt.

— Pari distrat, a zis ea.

— Asta e întrebarea ta? Vrei să ştii dacă sunt distrat?

— Deci recunoşti.

— Chiar *eşti* un diavol, a zis el, repetând cuvintele lui Ronan din timpul meciului de la petrecerea lui Faris. Pune întrebarea, a adăugat, aparent enervant de propriile lui cuvinte.

Kestrel ar fi putut insista, dar ce anume îi abătea atenţia

lui Arin era un mister mult mai neinteresant decât acela care i se învârtea ei în minte. Ea nu credea că Arin era cine pretindea el că e. Avea trupul cuiva născut pentru a munci, totuşi ştia să joace un joc valorian şi încă foarte bine. Vorbea limba ei de parcă ar fi studiat-o cu mare grijă. Ştia – sau pretindea că ştie – obiceiurile unei doamne herrani şi ordinea odăilor ei. Fusese relaxat şi îndemânatic cu armăsarul ei şi, deşi poate că asta nu însemna nimic – el nu-l *călărise* pe Suliţă –, Kestrel ştia că printre herrani, călăria fusese înainte de război o marcă a înaltei societăţi. Kestrel bănuia că Arin era cineva care avusese o poziţie înaltă.

Dar nu putea întreba direct. Îşi amintea de răspunsul lui furios atunci când îl întrebase de ce fusese pregătit ca fierar, iar acea întrebarea fusese una destul de nevinovată. Totuşi, îl rănise, iar Kestrel nu dorea să-i facă rău.

— Cum ai învăţat să joci Muşcă şi Înţeapă? a zis ea. E un joc valorian.

El a părut uşurat.

— A fost o vreme când herranii încă traversau marea spre ţara voastră. Ne plăceau oamenii de acolo. Şi întotdeauna am admirat arta. Navigatorii noştri au adus cu ei seturi de Muşcă şi Înţeapă cu mult timp în urmă.

— Muşcă şi Înţeapă e un joc, nu o artă.

El şi-a încrucişat amuzat braţele la piept.

— Dacă zici tu.

— Sunt surprinsă să aud că herranii au găsit ceva plăcut la valorieni. Credeam că ne consideraţi barbari şi proşti.

— Creaturi sălbatice, a murmurat el.

Kestrel era sigură că auzise greşit.

— Poftim?

— Nimic. Da. Vă lipsea cu totul cultura. Mâncaţi cu mâna. Pentru voi, distracţia era să vedeţi cine omoară primul pe celălalt, într-o încăierare. Dar… – aici, ochii lui i-au întâlnit pe ai fetei, apoi au alunecat mai departe – eraţi cunoscuţi şi pentru alte lucruri.

— Ce alte lucruri? Ce vrei să spui?

El a scuturat din cap şi a făcut iar gestul acela ciudat,

ridicându-şi degetele ca să mătură aerul în dreptul tâmplei. Apoi şi-a împreunat mâinile, le-a desfăcut iar şi a început să amestece plăcuţele.

— Ai pus prea multe întrebări. Dacă te mai roade curiozitatea, va trebui să îţi câştigi răspunsurile.

Acum, nu a mai arătat niciun semn că ar fi fost distrat. Pe când juca, a ignorat toate încercările ei de a-l provoca sau de a-l face să râdă.

— Te-am văzut folosindu-ţi trucurile pe alţii, a zis el. N-o să ţină cu mine.

Arin a câştigat. Kestrel a aşteptat, încordată, întrebându-se dacă şi el se simţea la fel când pierdea. Vocea lui a răsunat poticnit.

— Vrei să cânţi pentru mine?

— Să cânt pentru tine?

Arin a tresărit şi a adăugat pe un ton mai decis:

— Da. Cântă ceva la alegerea mea.

— Nu mă deranjează. Doar că… nu mi se întâmplă prea des să mi se ceară asta.

Arin s-a ridicat de la masă, a căutat printre rafturile de pe pereţi şi s-a întors cu un teanc de partituri. Kestrel a luat paginile.

— E pentru flaut, a zis el. Probabil că va dura ceva până să o transpui pentru pian. Pot aştepta. Poate după următorul joc…

Fata a scuturat foile nerăbdătoare, ca să-l aducă la tăcere.

— Nu e aşa de greu.

El a dat din cap, apoi s-a aşezat în cel mai îndepărtat scaun, aflat lângă uşile de sticlă ce dădeau spre grădină. Kestrel era mulţumită că se afla aşa departe. S-a instalat pe bancheta din faţa pianului, răsfoind partiturile. Titlul şi notaţiile erau în herrani, iar paginile se îngălbeniseră de vreme. A sprijinit hârtia pe suportul pianului, întârziind mai mult decât era necesar să netezească paginile. Entuziasmul îi curgea prin degete de parcă s-ar fi apucat deja să cânte, dar sentimentul era tivit cu o dantelărie metalică de teamă.

Kestrel îşi dorea ca Arin să nu fi ales muzică scrisă tocmai pentru flaut, dintre toate instrumentele. Frumuseţea flautului era în simplitatea lui, în asemănarea cu vocea umană. Sunetul lui era întotdeauna limpede, solitar. Pianul, pe de altă parte, era o reţea de piese – o navă care avea coarde în loc de greement, o carcasă drept cocă şi un capac ridicat pe post de velă. Kestrel crezuse întotdeauna că pianul nu suna ca un singur instrument, ci ca un cuplu îngemănat, format din două jumătăţi, una gravă şi alta înaltă, care când se reuneau, când se despărţeau.

Muzică de flaut, şi-a zis, frustrată, fără să se uite la Arin.

Notele de deschidere au sunat ciudat. Fata s-a oprit, apoi a redat melodia cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga a prins a improviza, inventând pasaje grave şi bogate în rezonanţe. Kestrel simţea contrapunctul luând naştere. A început să cânte pur şi simplu, dând uitării dificultatea sarcinii.

Era o melodie suavă şi tulburătoare. Când s-a încheiat, lui Kestrel i-a părut rău. L-a căutat din priviri pe Arin. Nu ştia dacă o privise cântând. Acum nu se uita la ea. Privirea lui era pierdută, îndreptată spre grădină, dar nu părea să o vadă cu adevărat. Contururile feţei i se îmblânziseră. Arăta diferit, se gândi Kestrel. N-ar fi ştiut să spună în ce fel, dar părea cu totul altul.

Apoi el a privit-o şi, speriată, ea şi-a lăsat o mână să cadă pe clape, iscând un sunet nemuzical.

El a zâmbit. Era un zâmbet sincer, ceea ce o făcu să înţeleagă că toate celelalte de până atunci fuseseră prefăcute.

— Mulţumesc, a zis el.

Kestrel a simţit cum se îmbujorează. S-a concentrat pe clape şi a început să cânte altceva, orice. Era o melodie simplă, care să o ajute să-şi ia mintea de la faptul că nu era o persoană care să roşească uşor, mai ales când nu avea un motiv real. Însă degetele ei schiţau de acum o parte menită pentru un tenor.

— Tu chiar nu cânţi?

— Nu.

Ea s-a gândit la timbrul vocii lui şi mâinile ei au alunecat spre tonalităţile şi mai joase.

— Serios?

— Nu, Kestrel.

Degetele fetei au căzut de pe clape.

— Păcat, a spus.

16

Când Kestrel a primit un mesaj de la Ronan, prin care o invita să călărească alături de el şi de Jess pe domeniul lor, fata şi-a adus aminte de ceva ce îi spusese nu de mult tatăl ei despre evaluarea inamicului.

— În război, totul depinde de ceea ce cunoşti despre abilităţile şi avantajele duşmanului, zisese el. Da, norocul face şi el parte din ecuaţie. Terenul va fi un element crucial. Numerele sunt importante. Dar felul în care estimezi puterea oponentului decide probabil, mai mult ca orice, rezultatul bătăliei.

Arin nu era duşmanul lui Kestrel, dar jocurile de Muşcă şi Înţeapă o făcuseră să-l vadă ca pe un inamic redutabil. Aşa că fata se gândea acum la vorbele generalului.

— Duşmanul va vrea să-şi ţină atuurile secrete până în ultima clipă. Foloseşte spioni, dacă poţi. Dacă nu, cum ai putea să-l păcăleşti ca să-ţi dezvăluie singur informaţiile pe care le cauţi? Şi generalul răspunsese tot el: Înţeapă-i mândria.

Kestrel a trimis un sclav din casă la fierărie, ca să-i ceară lui Arin să vină la grajduri, acolo unde avea să fie şi ea. Când a sosit, Suliţă era deja înşeuat, iar Kestrel aştepta, îmbrăcată pentru călărie.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Arin. Am crezut că ai nevoie de un însoţitor.

— Am. Alege un cal.

— Dacă merg cu tine, va trebui să luăm trăsura, a răspuns Arin, precaut.

— Nu şi dacă ştii să călăreşti.

— Nu ştiu.

Fata a încălecat pe Suliţă.

— Atunci, presupun că va trebui să mă urmezi în trăsură.

— O să ai necazuri dacă vei călări singură.

Fata a strâns hăţurile în mână.

— Unde te duci? a întrebat Arin.

— Ronan m-a invitat să călăresc pe domeniul lui, i-a zis ea şi a dat pinteni calului, care a pornit la galop.

A ieşit din grajd, apoi de pe domeniu, oprindu-se doar cât să le spună gărzilor de la poartă că un sclav avea să o urmeze.

— Probabil, a adăugat Kestrel, dând pinteni armăsarului şi ieşind pe poartă înainte ca gărzile să apuce să pună vreo întrebare despre nefirescul situaţiei.

Fata l-a mânat pe Suliţă pe unul dintre numeroasele drumuri pentru cai pe care valorienii le săpaseră prin ţinuturile mai înverzite ale oraşului, creând drumuri speciale pentru călăreţii care se deplasau cu viteză. Kestrel a rezistat tentaţiei de a încetini calul. Fata a dat pinteni mai departe armăsarului, ascultând copitele care loveau pământul acoperit de covorul auriu de frunze.

Trecuse ceva timp până a auzit galopul din spatele ei. A încetinit şi l-a întors, instinctiv, pe Suliţă, ca să vadă imaginea neclară a unui cal, cu călăreţul lui, venind spre ea pe acelaşi drum.

Arin a încetinit şi calul lui a început să meargă la trap alături de al lui Kestrel. Armăsarii au nechezat. Arin a privit-o pe Kestrel, i-a văzut zâmbetul pe care ea nu şi-l putea ascunde. Expresia de pe chipul lui părea să se împartă între frustrare şi amuzament.

— Nu te pricepi deloc să minţi, i-a zis ea.

Arin a râs. Lui Kestrel îi venea greu să se uite la el, aşa că şi-a îndreptat privirea spre calul lui. Ochii ei s-au deschis larg, a uimire.

— *Ăsta* e calul pe care l-ai ales?

— E cel mai bun, a spus Arin, serios.

— E al tatălui meu.

— Nu e vina calului.

Acum era rândul lui Kestrel să râdă.

— Hai, a zis Arin şi a dat pinteni calului. Să nu întârziem, a adăugat.

Cu toate astea, deşi nu stabiliseră nimic, cei doi au călărit mai încet decât era permis pe acel drum.

Kestrel nu mai avea nici cea mai mică îndoială că în urmă cu zece ani Arin se aflase într-o poziţie asemănătoare cu a ei: fusese bogat, avusese o viaţă uşoară şi primise educaţie. Deşi fata ştia că nu-şi câştigase dreptul de a pune o întrebare şi nici măcar nu voia să-şi exprime îngrijorarea ce-i dădea târcoale, Kestrel nu putea să tacă.

— Arin, a zis ea, cercetându-i chipul. Tu ai locuit în casa *mea*, în vilă, înainte de război?

Arin a tras de frâie. Armăsarul s-a oprit brusc. Când a vorbit, vocea lui a răsunat la fel ca muzica pe care o cântase Kestrel pentru el.

— Nu, a spus. Familia aia nu mai există.

Au călărit în linişte o vreme, până ce Arin a spus:

— Kestrel.

Fata a aşteptat, apoi şi-a dat seama că Arin nu i se adresase, ci îi pronunţase doar numele, îl analiza, explorând silabele cuvântului valorian.

— Sper că n-o să te prefaci că nu ştii ce înseamnă, a zis ea.

Arin i-a aruncat, ironic, o privire cu coada ochiului.

— Kestrel e un şoim de vânătoare.

— Da. Un nume perfect pentru o luptătoare.

— Păi…

Zâmbetul lui era slab, dar se întrezărea.

— Presupun că niciunul dintre noi nu a ajuns să fie ceea ce au crezut alţii că vom fi.

Ronan aştepta în grajdurile familiei lui. Se juca cu mănuşile în timp ce îi privea pe Kestrel şi pe Arin apropiindu-se călare de el.

— Am crezut că vei lua trăsura, i-a spus Ronan lui Kestrel.

— Ca să mergem la călărit? Ei, hai, Ronan.

— Dar însoţitorul tău…

Ochii i-au fugit către Arin, care şedea în largul lui pe armăsar.

— Nu credeam că vreunul dintre sclavii tăi chiar ştie să călărească.

Kestrel s-a uitat la Ronan, care trăgea de degetele mănuşii.

— E vreo problemă?

— Acum ca eşti aici, sigur ca nu.

Totuşi, vocea lui era tensionată.

— Pentru că dacă nu-ţi place felul în care am venit până aici, poţi călări tu la mine data viitoare când mă inviţi, apoi mă poţi însoţi aici, mă conduci în siguranţă acasă şi te întorci cum ai sosit.

Ronan a răspuns ca şi cum Kestrel încercase să flirteze cu el.

— Plăcerea ar fi de partea mea. Şi dacă tot vorbim de plăcere, hai să ne bucurăm de plimbare.

Şi, zicând asta, s-a urcat pe cal.

— Unde e Jess?

— O doare capul.

Cumva, Kestrel de îndoia de asta, dar nu a comentat nimic şi l-a lăsat pe Ronan să iasă primul din grajd. Ea s-a întors ca să-l urmeze, iar Arin a făcut la fel.

Ronan a aruncat o privire înapoi şi păru-i blond i-a atins umărul.

— Doar n-ai de gând să-l iei cu noi.

Deşi fusese perfect calm până în acel moment, calul lui Arin a început să se mişte şi să se împotrivească. Animalul simţea tensiunea pe care Kestrel nu o putea vedea în călăreţ, care o privea inexpresiv, aşteptând să-i traducă vorbele lui Ronan în herrani, pentru ca el să poate pretinde că era necesar să o însoţească.

— Aşteaptă aici, i-a zis Kestrel lui Arin, pe limba lui.

Sclavul a întors calul spre grajduri.

— Ar trebui să-ţi mai schimbi însoţitorii, i-a spus Ronan lui Kestrel pe când se îndepărtau. Ăsta prea te calcă pe călcâie.

Kestrel se întreba cine aranjase plimbarea solitară cu Ronan: sora sau fratele? Dacă era după ea, ar fi zis că fusese ideea lui Ronan care, până la urmă, trimisese invitaţia şi nu ar fi întâmpinat nicio împotrivire dacă îi cerea lui Jess să rămână în casă de dragul câtorva ore pe care să le petreacă singur cu Kestrel. Dar dispoziţia neobişnuit de proastă a lui Ronan o făcea pe Kestrel să se îndoiască de această variantă. El se purta ca şi cum sora-sa, peţitoarea, îl păcălise să facă ceva ce nu-şi dorea.

Ziua, care până în atunci i se păruse minunată lui Kestrel, nu mai era atât de minunată. Totuşi, când s-au oprit şi s-au aşezat sub un copac, lui Ronan i-a revenit zâmbetul pe buze. A deschis desagii de pe cal şi a scos prânzul, apoi a desfăcut cu un gest larg o pătură pentru picnic, s-a aşezat pe ea şi s-a întins, cât era de lung. Kestrel i s-a alăturat. Ronan a turnat un pahar de vin şi i l-a oferit.

Kestrel a ridicat o sprânceană.

— E cam mult vin pentru ora asta a zilei.

— Sper că o să-ţi pot da atât de mult, cât să spui lucruri pe care nu le vei regreta.

Kestrel a sorbit, privindu-l pe Ronan cum turna al doilea pahar, apoi a zis:

— Nu ţi-e teamă pentru tine însuţi?

Tânărul a băut.

— De ce să-mi fie?

— Poate că tu vei fi acela ce va rosti lucruri ce-ar fi mai bine trecute sub tăcere. Am înţeles că-ţi place să o vizitezi pe Lady Faris.

— Kestrel, eşti geloasă?

— Nu.

— Păcat, a oftat el. Adevărul e că la Faris găseşti cele mai delicioase bârfe.

— Pe care le vei împărţi cu mine.

Ronan s-a sprijinit într-un cot.

— Păi, senatorul Andrax a fost mutat în capitală, unde aşteaptă procesul pentru că a vândut pulbere neagră duşmanilor. Pulberea nu a fost găsită, în ciuda căutărilor –

nici nu mă miră, sincer. Probabil că a dispărut undeva în est acum multă vreme. Să vedem, ce mai era? Fiica senatorului Linux a petrecut în taină câteva ore cu un anume marinar la bordul uneia dintre navele din port şi a fost închisă în apartamentul ei de către părinţi, pe tot parcursul toamnei – probabil că şi pe timpul iernii. Prietenul meu Hanan şi-a pierdut la jocuri toată moştenirea – nu-ţi face griji, Kestrel, o va recupera. Doar că, te rog, nu juca Muşcă şi Înţeapă cu el timp de câteva luni. Oh, iar căpitanul gărzii oraşului s-a sinucis. Dar probabil că ştiai deja asta.

Kestrel aproape că şi-a vărsat vinul.

— Nu. Când s-a întâmplat?

— Alaltăieri. Chiar nu ştiai? Păi, tatăl tău trebuie să fi plecat *din nou.* Iar tu îţi petreci prea mult timp închisă în vilă. Nu pot pricepe cum nu înnebuneşti de plictiseală.

Kestrel îl cunoştea pe căpitan. Oskar luase cina în casa ei. Era un prieten de-ai tatălui ei şi, spre deosebire de majoritatea cunoscuţilor generalului, era jovial şi tare plăcut.

— A fost o sinucidere de onoare, a adăugat Ronan, ceea ce însemna că omul îşi împlântase sabia în piept.

— Dar de ce?

Ronan a ridicat din umeri.

— Poate din cauza presiunii poziţiei lui?

— Era căpitan de la începutul colonizării. Era excelent în ceea ce făcea şi era foarte respectat.

— Poate că avea probleme personale. Ronan şi-a desfăcut larg mâinile. Chiar nu ştiu şi îmi doresc să nu fi adus vorba despre un subiect atât de macabru. Ziua asta nu a decurs deloc aşa cum speram. Te rog, putem să vorbim şi despre altceva decât sinucidere?

Pe drumul de întoarcere, Arin a întrebat:

— Plimbarea nu a fost plăcută?

Kestrel şi-a ridicat privirea, speriată de tonul muşcător al vocii lui. Şi-a dat seama că se încruntase în tot acel timp, pierdută în gânduri.

— Oh, a fost foarte frumoasă. Doar că m-a tulburat o veste.

— Ce veste?

— Căpitanul gărzii oraşului s-a sinucis.

— Şi asta te… mâhneşte? Îl cunoşteai?

— Da. Nu. Da, îl cunoşteam. Era prieten cu tata, dar nu l-am ştiut atât de bine încât să mă doară moartea lui.

— Atunci nu înţeleg de ce e problema ta.

— E problema întregului oraş. Probabil că se va crea ceva haos cât timp guvernatorul va numi un nou căpitan şi tranziţia s-ar putea să nu fie atât de blândă. Oskar se pricepea foarte bine să ţină oraşul şi gărzile sub control. Nu asta mă îngrijorează. Kestrel a clătinat din cap. Sinuciderea lui e al doilea lucru întâmplat de curând care nu are absolut niciun sens.

— Ce vrei să spui?

— Senatorul Andrax iubeşte banii, asta e cert, dar numai pentru că îi oferă diverse avantaje: mâncare bună, amante, îi plac mitele, banii făcuţi uşor. El nici nu ar juca Muşcă şi Înţeapă cu mine, atât de frică îi e să nu piardă. Cum ar fi putut tocmai *el* să rişte să vândă pulbere neagră barbarilor?

— Poate că e o latură a lui pe care tu nu ai zărit-o niciodată. Dar el nu are nimic de-a face cu căpitanul.

— Cu *excepţia* faptului că ambele evenimente sunt ciudate. Oskar nu avea niciun motiv să se omoare. Chiar şi împăratul îl lăudase pentru activitatea lui. Gărzile îl admirau. Părea fericit.

— Şi? N-ai cum să ştii tot. Oamenii pot fi nefericiţi din multe motive.

Vocea lui Arin părea să vibreze de nerăbdare, iar Kestrel s-a gândit că, probabil, acum nu mai vorbeau despre căpitan.

— Ce ştii tu despre nefericire? a adăugat Arin. Ce te face să crezi că poţi citi în inimile oamenilor?

Arin a dat pinteni calului. Nedumerirea în legătură cu senatorul şi căpitanul s-a risipit din mintea lui Kestrel, pe când se concentra să ţină pasul cu el.

17

Tatăl lui Kestrel nu a primit vestea morţii căpitanului aşa de uşor precum Ronan sau Arin. În timpul următoarei lecţii din bibliotecă, generalul a ascultat-o pe Kestrel abordând subiectul, încruntându-şi fruntea pe care se adânciseră multe linii.

— Oskar avea duşmani? a întrebat fata.

— Toată lumea are duşmani.

— Poate că cineva îi făcea viaţa un calvar.

— Sau cineva l-a *făcut* să se sinucidă. Şi, când generalul a văzut surprinderea de pe chipul ei, a continuat: Nu e greu să faci o crimă să treacă drept sinucidere de onoare.

— Nu m-am gândit la asta, a răspuns ea, încet.

— Şi acum ce crezi?

— Dacă a fost ucis, atunci trebuie să fi fost cineva care îşi dorea poziţia lui de căpitan.

Generalul şi-a aşezat o mână pe umărul ei.

— Moartea lui poate fi la fel de bine ceea ce şi pare: o sinucidere. Dar voi vorbi cu guvernatorul despre aceste bănuieli ale mele. Lucrurile nu se pot termina aici.

Cu toate acestea, Kestrel nu-şi permitea să se mai gândească la moartea căpitanului. Enai nu se simţea deloc mai bine.

— Tusea ta începe să mă îngrijoreze, i-a zis Kestrel doicii sale, pe când se aşezau lângă focul din colibă.

— Mie îmi place. Îmi ţine companie. Şi te face să mă vizitezi mai des… când nu joci Muşcă şi Înţeapă.

Lui Kestrel nu-i plăcea expresia reticentă de pe chipul lui Enai sau faptul că era imposibil să ţină secret orice s-ar fi întâmplat în vilă. Jocurile acelea erau private.

— Lasă-mă să trimit după un doctor, a replicat, tăios, Kestrel.

— N-o să-mi spună decât că sunt bătrână.

— Enai!

— Nu vreau să mă vadă niciun medic. Nu încerca să-mi spui *mie* ce să fac.

Răspunsul femeii i-a închis gura lui Kestrel, care a decis să nu mai insiste. Până la urmă, lucirea fierbinte din ochii lui Enai dispăruse cu mult timp în urmă. Încercând să schimbe subiectul, Kestrel a întrebat-o pe femeie despre ceva ce îi spusese Arin. Vorbele băiatului îi rămăseseră în minte ca un ac, ţesând modele invizibile.

— E adevărat că herranii făceau negoţ cu valorienii înainte de război?

— Oh, da. Oamenii tăi aveau mereu la îndemână aur pentru mărfurile herrani. În Valoria exportam cea mai mare parte a bunurilor noastre.

— Dar eram renumiţi şi pentru altceva? În afară de faptul că eram bogaţi şi sălbatici şi că nu ştiam deloc să ne purtăm.

Enai a sorbit din ceai, privind-o pe Kestrel peste marginea cănii. Kestrel se simţea din ce în ce mai stânjenită şi spera ca Enai să nu vrea să ştie de ce îi punea toate acele întrebări. Dar femeia a răspuns scurt:

— Eraţi cunoscuţi pentru frumuseţea voastră. Bineînţeles, asta a fost înainte de război.

— Da, a spus Kestrel încet. Bineînţeles.

De la fereastra camerei sale, Kestrel putea vedea grădina. Într-o dimineaţă, pe când nici nu-şi strânsese încă părul, Kestrel i-a zărit pe Arin şi pe Lirah vorbind lângă răsadurile cu legume de toamnă. Arin purta haine de lucru şi stătea cu spatele spre geam, astfel că fata nu avea cum să vadă expresia de pe chipul lui. Faţa lui Lirah se vedea însă limpede.

Kestrel şi-a dat seama că se apropiase de fereastră. Simţea răceala sticlei pe piele, iar unghiile i se îngropaseră în fibra pervazului. S-a tras înapoi. Nu voia să fie prinsă

spionând. Kestrel şi-a strâns mai bine pe ea halatul din catifea şi a lăsat imaginea cerului îmbujorat să-i umple ochii. Cu toate astea, lui Kestrel i se părea că nu poate să vadă decât adoraţia sinceră din ochii sclavei.

Kestrel s-a aşezat în faţa oglinzii rabatabile de pe masa de toaletă, apoi s-a întrebat de ce fusese atât de netoată încât să se uite la propria-i imagine. Reflexia din oglindă nu făcea decât să-i confirme disconfortul. Şi de ce i-ar păsa lui Kestrel de ceea ce văzuse în grădină? De ce ar simţi că îi fusese încălcată încrederea?

Imaginea din oglindă s-a încruntat. De ce să *nu* simtă aşa? Avea datoria să asigure bunăstarea sclavilor ei. Era ceva dezonorant în felul în care Arin accepta atenţia lui Lirah, din moment ce băiatul avea deja o iubită. Kestrel se îndoia că Lirah avea habar de femeia din piaţă.

Mâna lui Kestrel a împins oglinda ovală, care s-a învârtit în jurul balamalelor până ce s-a oprit cu faţa la perete, iar Kestrel a rămas cu ochii pironiţi asupra reversului ei sidefat. Refuza să se mai gândească la ceea ce văzuse. Nu voia să devină una dintre acele stăpâne care urmăreau toate mişcările sclavilor şi îi bârfeau din lipsă de altceva mai interesant în viaţa lor.

Mai târziu, în cursul acelei zile, Arin a venit în camera de muzică, cerându-i fetei permisiunea să iasă în oraş. Kestrel a fost deosebit de amabilă. I-a dat inelul ei cu sigiliu şi i-a spus să stea cât voia, atât timp cât se întorcea până la ora stingerii. Când a părut că Arin nu avea de gând să plece, ea s-a aşezat la pian, dând clar de înţeles că nu mai avea nimic de adăugat. Totuşi, nu a început să cânte decât atunci când a simţit că el ieşise din vilă şi că se îndepărtase.

Când Coţcarul l-a văzut pe Arin, omul l-a salutat aşa cum obişnuiau să facă bărbaţii herrani, cu palma apăsată scurt pe o parte a feţei. Arin a zâmbit şi a făcut şi el la fel. Îl cunoştea pe Coţcar de mulţi ani, încă de pe când era copil şi tocmai trecuse de la primul lui proprietar la al doilea. Se întâlniseră într-o carieră de piatră din afara oraşului. Arin

îşi amintea cum praful de rocă cenuşie îi făcea pe toţi să pară bătrâni, pudrându-le părul şi uscându-le pielea. Cu toate astea, Coţcarul părea plin de viaţă, într-un fel aproape încăpăţânat, iar noaptea, în baraca sclavilor, nu încăpea nicio îndoială cine era conducătorul lor.

— Lucrurile merg foarte bine, i-a zis Coţcarul. Aproape fiecare casă din oraş are un herrani devotat cauzei noastre. Iar acum, datorită ţie, ei sunt şi înarmaţi.

— La noapte, o să trec peste zid ultimul lot de arme, dar nu sunt sigur câte mai pot face, a zis Arin. Nu a observat nimeni că fac mai multe săbii decât trebuie pentru că mereu predau la timp comenzile intendentului, dar dacă va vrea cineva să verifice, va observa că lipsesc şi oţel, şi fier.

— Atunci opreşte-te. Poziţia ta e prea importantă ca să o riscăm. Voi aranja ca cineva să tâlhărească armurăria oraşului înainte să fie numit noul căpitan în locul lui Oskar.

Coţcarul făcuse parte din garda oraşului înainte de război. Se uitase la Arin, care pe atunci nu avea decât doisprezece ani, îl numise căţeluş cu labe mari şi îi spusese:

— O să creşti şi tu pe măsura lor.

După ora stingerii, Coţcarul îl învăţa pe Arin cum să lupte. Nefericirea copilului se mai uşurase, deşi ceva din vechiul sentiment se întorsese când, după doar doi ani, Coţcarul reuşise să scape din cariera de piatră, cu linguşeli şi complotând. Însă abilităţile pe care omul le dezvoltase în Arin nu dispăruseră.

— Ar trebui să plănuieşti jaful *după* ce e numit noul căpitan, a fost de părere Arin. Dacă vor observa atunci ce arme lipsesc, o să treacă drept incompetent.

— Bună idee. Între timp, noi doi o să ne mai întâlnim. Avem nevoie de o ocazie la vila generalului. Tu o să ne-o oferi.

Acesta a fost momentul în care Arin ar fi trebuit să-i spună Coţcarului că fata începuse să întrezărească un tipar în evenimentele recente. Trebuia să-i fi spus că lui Kestrel i se părea ciudată moartea căpitanului, deşi ea nu avea de unde să ştie că doi dintre sclavii lui Oskar îl

ţinuseră nemişcat, în timp ce un altul îngenunchease, aşteptând pregătit cu sabia căpitanului pentru brânciul final.

Arin ar fi trebuit să-i spună ceva liderului său. Şi totuşi, a tăcut.

*

Arin se ţinea departe de vilă. Era prea uşor să greşească în prezenţa lui Kestrel.

Într-o zi, Lirah a venit la fierărie. Arin era sigur că avea să i se ceară să o însoţească pe Kestrel undeva şi s-a simţit îngrozit, dar şi nerăbdător.

— Enai ar vrea să te vadă, a zis Lirah.

Arin a aşezat ciocanul pe nicovală.

— De ce?

Nu se întâmplase prea des să interacţioneze cu femeia, iar Arin ar fi preferat ca lucrurile să rămână astfel. Ochii lui Enai erau prea cercetători.

— E foarte bolnavă.

Arin s-a gândit niţel, apoi a dat din cap şi a urmat-o pe Lirah.

Când au intrat în colibă, au auzit-o pe femeie respirând în somn, prin uşa deschisă a dormitorului. Enai a tuşit, iar Arin a auzit geamătul lichidului care i se strânsese în plămâni.

Tusea a încetat, făcând loc unei respiraţii şuierătoare.

— Ar trebui adus un doctor, i-a zis Arin lui Lirah.

— Lady Kestrel a plecat după un medic. Era foarte supărată. Sper că se va întoarce curând. Şovăitor, Lirah a adăugat: Aş vrea să stau cu tine, dar trebuie să mă întorc în casă.

Arin abia dacă a observat că fata îi atinsese braţul înainte să plece.

Nefiind sigur dacă trebuia sau nu să o trezească pe Enai, Arin a cercetat cabana. Căsuţa era mică şi foarte bine întreţinută. Podeaua nu scârţâia. Peste tot vedeai semne că viaţa acolo era confortabilă. Papuci, o stivă de lemne uscate. Arin şi-a trecut mâna peste poliţa netedă a

şemineului, până ce a ajuns la o cutie de porţelan. A deschis-o. Înăuntru se afla o codiţă de păr blond-închis, cu o tentă roşcată, rotită într-o buclă şi legată cu un fir de aur. Deşi ştia că nu avea voie, Arin şi-a trecut un deget peste părul moale.

— Nu e a ta, a zis o voce.

Arin şi-a tras repede mâna şi s-a întors, cu obrajii cuprinşi de fierbinţeală.

Prin uşa deschisă a dormitorului, Arin a văzut-o pe Enai uitându-se la el din locul în care stătea întinsă.

— Îmi pare rău, s-a scuzat el şi a închis capacul.

— Mă îndoiesc, a bombănit ea şi i-a cerut să se apropie.

Arin a ascultat-o şi a păşit încet spre pat. Avea senzaţia că dialogul nu avea să fie unul plăcut.

— Îţi petreci mult timp cu Kestrel, a zis Enai.

Arin a ridicat din umeri.

— Nu fac decât ce-mi cere ea.

Enai îşi fixase privirea asupra ochilor lui. Fără să vrea, Arin şi-a desprins primul privirea.

— Să n-o răneşti, a spus femeia.

Era un păcat să încalci o promisiune făcută cuiva aflat pe patul de moarte, aşa că Arin a plecat fără să promită nimic.

18

După moartea lui Enai, Kestrel a rămas în căsuţa ei, amintindu-şi cum o învăţase femeia să picteze un copac suflând printr-o pană scobită într-o pată plină de cerneală de pe o bucată de hârtie. Kestrel vedea pagina albă, simţea durerea din plămâni, se uita la crengile negre ce se răsfirau şi se gândea că aşa îşi simţea şi durerea, prinzând rădăcini şi întinzându-şi ramurile în trupul ei.

Avusese o mamă, iar ea murise. Apoi avusese o altă mamă, iar acum o părăsise şi aceea. Zilele treceau, dar Kestrel nu era cu adevărat conştientă de timpul care se scurgea. Fata dădea la o parte mâncarea pe care i-o aduceau sclavii, refuza să citească scrisori. Nici nu se putea gândi să cânte la pian, căci Enai fusese aceea care o încurajase să exerseze după moartea mamei sale. O auzea, în amintire, pe femeie spunându-i ce melodie frumoasă cântase şi rugând-o să o repete pentru ea. Amintirea devenea ea însăşi un refren, răsunând ca un ecou, din ce în ce mai stins, apoi întorcându-se mereu de unde plecase. Şi pe urmă Kestrel a văzut chipul lui Enai, din care nu mai rămăseseră decât pielea şi osul, a văzut sângele pe care femeia îl scuipase şi a ştiut că vina fusese a ei. Ar fi putut să insiste să cheme doctorul mai devreme, dar acum Enai era moartă.

Era după-amiază târziu, iar Kestrel stătea în camera în care lua micul dejun, uitându-se în gol pe fereastră, la vremea urâtă de afară, când a auzit paşii repezi şi hotărâţi ce se îndreptau spre ea.

— Nu mai plânge.

Tonul lui Arin suna agresiv.

Kestrel şi-a dus degetele la obraji. Vârfurile degetelor ei erau umede.

— N-ar trebui să te afli aici, a zis ea, cu vocea răguşită.

Bărbaţii nu aveau voie să intre în camera pentru micul dejun.

— Nu-mi pasă.

A tras-o în picioare, iar şocul provocat de gestul lui a silit-o pe Kestrel să-l privească. Pupilele lui erau mărite de emoţie. De furie.

— Încetează, a spus el. Nu te mai preface că jeleşti pe cineva care nu era de-acelaşi sânge cu tine.

Mâna lui se strânsese ca un pumn de fier în jurul încheieturii ei. Kestrel s-a eliberat. Cruzimea a ceea ce spusese Arin a adus iar lacrimi în ochii ei.

— Am iubit-o, a şoptit Kestrel.

— Ai iubit-o pentru că-ţi îndeplinea toate poftele.

— Nu e adevărat.

— Ea nu te-a iubit pe *tine*. N-a putut vreodată să te iubească. Unde e *adevărata* ei familie, Kestrel?

Fata nu ştia. Îi fusese teamă să întrebe.

— Unde e fiica ei? Unde-i sunt nepoţii? Dacă te-a iubit vreun pic, a făcut-o pentru nu a avut de ales şi pentru că nu îi mai rămăsese nimeni pe lume.

— Ieşi afară, i-a poruncit Kestrel.

Dar el deja plecase.

Lumina se stingea. Cerul se făcea de smarald. Se apropia prima furtună verde a sezonului şi, pe când Kestrel asculta vântul izbind casa, a ştiut ca Arin se înşela. De multe luni voia să o pedepsească. Oare nu fusese ea cea care-l cumpărase? Oare nu îi aparţinea ei? Asta era răzbunarea lui. Atâta tot.

Ploaia arunca ace în geamuri. Camera se întunecase aproape de tot. Kestrel a auzit iar vocea lui Arin în minte şi şi-a simţit deodată inima frântă, căci, deşi nu se îndoia de iubirea ei pentru Enai, în vorbele lui existase un adevăr.

Nici nu a observat că Arin se întorsese. Furtuna răsuna puternic, camera era cufundată în întuneric. Lui Kestrel i s-a tăiat răsuflarea când şi-a dat seama că stătea alături de

ea. Pentru prima dată, se simţea speriată de el.

Însă Arin nu a făcut decât să aprindă un chibrit şi a atins cu flacăra fitilul unei lămpi. Băiatul era leoarcă de ploaie. Pielea lui lucea de apă. Când Kestrel s-a uitat la el, a tresărit.

— Kestrel. Arin a oftat şi şi-a trecut mâna prin părul ud. N-ar fi trebuit să spun ceea ce am spus.

— Ai fost sincer.

— Da, dar… Arin părea obosit şi confuz. Aş fi fost furios dacă *nu* ai fi jelit-o.

A întins mâna pe care şi-o ţinuse până atunci pe lângă trup, în beznă, şi, preţ de o clipă incertă, Kestrel a crezut că avea de gând să o atingă. Însă Arin îi întindea ceva, în palmă.

— Asta era în coliba ei, a zis el.

Era o coadă din părul lui Kestrel. Fata a luat coada cu grijă; chiar şi aşa, degetul ei mic a atins palma lui udă, iar mâna lui Arin s-a retras imediat.

Kestrel a privit cu atenţie coada, întorcând ineluşul lucios pe degete. Ştia că amintirea nu ţinea nici partea ei, nici pe a lui Arin. Nu reprezenta o dovadă a iubirii lui Enai, dar era o mângâiere.

— Ar trebui să plec, a zis Arin, dar nu s-a clintit.

Kestrel i-a privit chipul ce lucea în lumina lămpii. Era suficient de aproape de el pentru ca piciorul ei gol să atingă marginea umedă de covor unde stătea Arin, şiroind de ploaie. Un fior i-a alunecat pe piele.

Kestrel s-a dat înapoi.

— Da, ar trebui.

A doua zi dimineaţă, tatăl lui Kestrel a intrat în camera fetei şi a zis:

— Izolarea asta a ta a durat suficient de mult timp. Omul stătea în faţa scaunului ei, cu picioarele ferm înfipte în pământ. Ştiu cât de ataşată ai fost de doica ta şi cred că, având în vedere situaţia, e de înţeles. Dar ai pierdut o şedinţă de antrenament cu Rax, o lecţie cu mine, iar eu nu te-am crescut ca să te laşi doborâtă la primul obstacol.

— Sunt bine, tată.

Kestrel a turnat o ceaşcă de ceai. Doar atunci, generalul s-a uitat cu adevărat la ea. Fata era sigură că avea cearcăne la ochi, dar se îmbrăcase impecabil pentru o după-amiază târzie în societate.

— Păi, a spus el. Foarte bine. Am trimis după Jess. Te aşteaptă jos, în salon.

Kestrel a aşezat ceaşca pe farfurioară şi s-a ridicat ca să-şi întâmpine prietena.

— Kestrel. Generalul a atins umărul fetei. Apoi a vorbit iar, şi vocea lui părea neobişnuit de ezitantă. E de datoria fiecărui copil să supravieţuiască părinţilor săi. Profesia mea nu este una sigură. Aş vrea ca… atunci când voi muri, Kestrel, să nu mă jeleşti.

Ea a zâmbit.

— Nu mă comanzi tu pe mine, a zis ea şi l-a sărutat pe obraz.

Jess era în elementul ei. I-a făcut vânt lui Kestrel în trăsura ei şi s-au oprit în faţa prăvăliei celei mai cunoscute croitorese din oraş.

— Ai promis, a avertizat-o pe Kestrel, în timp ce ieşeau din trăsură.

Kestrel a fixat-o cu privirea.

— Am promis că te voi lăsa să alegi materialul rochiei.

— Mincinoaso. O să aleg *tot.*

— Oh, bine, a cedat Kestrel, căci entuziasmul lui Jess îi stingea propria tristeţe.

Oricum, cât rău putea face Jess?

Când au intrat în magazin, Jess a dat la o parte materialele pe care le-ar fi ales Kestrel şi a schiţat câteva modele pentru croitoreasă, în timp ce prietena ei se uita cu uimire la desene.

— Jess. Rochia e pentru Balul *Iernii.* O să *îngheţ.* Nu poţi, te rog, să pui nişte mâneci?

— Nu.

— Şi decolteul…

— Taci. Nu e nevoie de părerea ta.

Kestrel a renunţat şi s-a urcat pe estradă, în timp ce croitoreasa fixa pe ea, cu ace, bucăţi de materiale, iar Jess dădea instrucţiuni. Apoi cele două femei au lăsat-o singură pe Kestrel şi au intrat în magazie, unde valuri de stofă luceau pe rafturi. Jess şi croitoreasa îşi şuşoteau, iar Kestrel, care se chinuia să înţeleagă discuţia lor secretă şi plină de entuziasm, a început să suspecteze că Jess punea la cale să comande două rochii, şi nu doar una.

— Jess, a strigat Kestrel, am auzit cumva că vrei ca rochia de seară să fie brodată *şi* cea pentru bal să fie simplă?

— Bineînţeles. Ai nevoie şi de o rochie nouă de seară pentru petrecerea lordului Irex.

Un ac a împuns-o pe Kestrel în talie.

— Dă o petrecere?

— Era şi timpul. Speră să devină senator într-o zi, aşa că ar trebui să-şi arate faţa prietenoasă în societate. În plus, părinţii lui sunt plecaţi în capitală pe durata iernii. Are casa la dispoziţia lui.

— Nu merg, a zis Kestrel.

— *Trebuie* să mergi.

— Nu am fost invitată.

— Evident că ai fost. Eşti fiica generalului Trajan, iar dacă nu auzi de petrecere decât acum, înseamnă că nu ţi-ai deschis scrisorile de mai bine de o săptămână.

Kestrel îşi amintea de rânjetul ameninţător al lui Irex.

— Nu. În niciun caz.

— De ce?

— Nu-mi place.

— Şi ce contează? O să fie acolo o grămadă de oameni, iar casa lui e cu siguranţă suficient de mare cât să-l eviţi. Toată lumea va veni. Îţi dai seama cum o să fie dacă nu apari?

Kestrel s-a gândit la jocul de Muşcă şi Înţeapă. Trebuia să recunoască, dacă invitaţia lui Irex ar fi o plăcuţă de joc şi nu o hârtie împăturită şi sigilată, ar juca piesa cu prudenţă.

Jess s-a apropiat de Kestrel şi a luat-o de mână.

— Nu vreau să te văd tristă. Vino cu mine şi cu Ronan şi noi te vom ţine departe de Irex şi te vom face să râzi de el. Hai, Kestrel. N-o să renunţ până nu accepţi.

19

Arin a fost cel care i-a adus fetei pachetul de muselină, înfăşurat cu sfoară, care conţinea rochia pentru petrecerea lui Irex. Kestrel nu-l mai văzuse de la prima furtună verde. Nu-i plăcea să se gândească la acea zi, dar îşi spunea că de fapt evita să-şi aducă aminte de durere. Acum învăţa să trăiască alături de jalea pe care încă o resimţea. Reîncepuse să cânte, iar pianul, ieşirile şi lecţiile îndulceau muchiile tăioase ale morţii lui Enai.

Kestrel îşi petrecea puţin timp la vilă. Nu i-a trimis lui Arin nicio invitaţie la Muşcă şi Înţeapă. Când ieşea în lume, alegea alt însoţitor.

Când Arin a intrat în camera ei de zi, care se dovedise de fapt a fi o cameră de scris, Kestrel şi-a aşezat cartea pe care o citea alături, pe divan, şi a întors cotorul, astfel încât el să nu vadă titlul.

— Hmm, a făcut Arin, răsucind pachetul în mâini. Ce poate fi asta?

— Sunt sigură că ştii.

Arin a apăsat pachetul în mâini.

— Cred că-i un soi de armă foarte moale.

— De ce-mi aduci tu rochia?

— Am văzut-o pe Lirah cu ea şi am întrebat-o dacă pot să ţi-o aduc eu.

— Iar ea te-a lăsat, bineînţeles.

El şi-a ridicat sprâncenele, mirat de tonul ei.

— Era ocupată şi m-am gândit că s-ar bucura să o uşurez de o sarcină.

— Foarte amabil din partea ta, a zis Kestrel, deşi vocea ei indica altceva, şi asta o irita.

— Ce vrei să spui? a întrebat el încet.

— Nu vreau să spun nimic.

— Mi-ai cerut să fiu cinstit cu tine. Tu crezi că am fost?

Kestrel îşi amintea vorbele aspre pe care i le spusese în timpul furtunii.

— Da.

— Nu-ţi pot cere şi eu acelaşi lucru?

Răspunsul era nu, niciun sclav nu-i putea cere ei ceva. Răspunsul era nu, dacă Arin voia să-i cunoască gândurile secrete nu avea decât să-şi câştige privilegiul la un joc de Muşcă şi Înţeapă. Dar Kestrel şi-a înăbuşit unda subită de nervozitate şi a recunoscut în sinea ei că de fapt aprecia sinceritatea lui Arin – şi pe a ei, atunci când se afla în preajma lui. Nu era nimic greşit în a spune adevărul.

— Cred că nu eşti cinstit faţă de Lirah.

El şi-a încruntat sprâncenele.

— Nu înţeleg.

— Nu e cinstit din partea ta să o încurajezi pe Lirah, când inima ta e dată alteia.

El a inspirat o dată, scurt. Kestrel se aştepta să-i spună că nu era treaba ei, căci într-adevăr nu era, dar după aceea a văzut că Arin nu era ofensat, ci doar surprins. Şi-a tras un scaun, în felul acela posesiv şi natural al lui, şi s-a cufundat în el, lăsând pachetul să-i scape pe genunchi. Se uita la Kestrel cu luare-aminte. Fata s-a străduit să nu-şi dezlipească privirea de a lui.

— Nu m-am gândit la Lirah în felul acesta. Arin a clătinat din cap. Nu gândesc deloc limpede. Trebuie să am mai multă grijă.

Kestrel presupunea că ar trebui să se simtă liniştită. Arin a aşezat pachetul pe divanul fetei.

— O rochie nouă înseamnă că se arată un eveniment la orizont.

— Da, o cină. Lordul Irex e gazda.

El s-a încruntat.

— Şi te duci?

Fata a ridicat din umeri.

— Ai nevoie de însoţitor?

Kestrel intenţionase să refuze, dar era distrasă de expresia hotărâtă a gurii lui. Arin arăta aproape… protector. Ea era mirată de reacţia lui. Era confuză şi poate că asta a făcut-o să spună:

— Ca să fiu sinceră, m-aş bucura să mă însoţeşti.

Privirile li s-au încrucişat. Apoi Arin a văzut cartea de lângă Kestrel. Înainte ca fata să-l poată opri, a ridicat cartea cu un gest agil şi a citit titlul. Era istoria valoriană a imperiului şi a războaielor.

Chipul lui Arin s-a schimbat deodată. A pus cartea la loc şi a plecat.

— Unde mergem?

Arin se uita pe fereastra trăsurii la copacii din Districtul Grădinilor. Ramurile lor subţiri şi golaşe erau violete în lumina apusului.

Kestrel şi-a foşnit fustele.

— Arin. Ştii că mergem la petrecerea lui Irex.

— Da, a zis el scurt, neluându-şi privirea de la pomii ce fugeau prin faţa ochilor lui.

Mai bine că Arin se uita la pomi decât la ea. Rochia de catifea era de un roşu intens. Materialul fustei avea în el un model scos în evidenţă de frunzele aurii brodate ce se răsfrângeau spre corset, unde se întreţeseau şi luceau în lumină. Ostentativ. Rochia o făcea pe Kestrel să arate ostentativ. Fata s-a cufundat în colţul ei de trăsură, simţind cum pumnalul o împungea în coaste. Seara aceea nu avea să fie una uşoară.

Şi Arin părea să gândească la fel. Şedea atât de crispat pe bancheta din faţa ei, încât parcă era cioplit din lemn. Tensiunea se acumula în aer.

Când torţele s-au aprins afară şi vizitiul s-a aşezat în rând cu celelalte trăsuri care aşteptau să intre pe aleea vilei lui Irex, Kestrel a zis:

— Poate că ar trebui să ne întoarcem acasă.

— Nu, a zis Arin. Vreau să văd casa.

A deschis uşa.

N-au scos nicio vorbă cât timp au parcurs pe jos aleea

către vilă. Deşi nu era la fel de mare precum casa lui Kestrel, şi această clădire era o fostă vilă herrani: elegantă, cu o arhitectură plăcută. Arin a rămas în urma lui Kestrel, aşa cum procedau sclavii, dar asta a făcut-o să se simtă nefiresc. Era neliniştitor să-l simtă atât de aproape, fără a putea să-i vadă chipul.

Cei doi au intrat în casă, alături de alţi invitaţi, şi şi-au croit drumul spre salonul de primire, decorat cu arme valoriene.

— Astea nu-şi au locul aici, l-a auzit Kestrel pe Arin spunând.

S-a întors spre el şi l-a văzut privind şocat pereţii.

— Irex e un luptător excepţional, a zis Kestrel. Şi nu e un om foarte modest.

Arin a tăcut, iar Kestrel nu a mai adăugat nimic. Se pregătea pentru momentul când rândul de musafiri din faţa ei avea să se răărească şi ea trebuia să-i mulţumească lui Irex pentru ospitalitate.

— Kestrel. Irex a luat mâna fetei. Nu credeam că vei veni.

— De ce nu aş fi venit?

El a tras-o mai aproape. Deşi strânsoarea lui era dureroasă, Kestrel nu a ripostat. Oamenii se foiau în jurul lor şi ea se gândea că n-ar fi ajutat la nimic să-l facă pe Irex de ruşine în faţa musafirilor.

— Nu vreau să existe vrajbă între noi, a zis lordul.

Când a zâmbit, o gropiţă i s-a adâncit în obrazul stâng, făcându-l să pară bizar de copilăros, deşi vocea-i răsuna tot neplăcut.

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce am vrut să joc Muşcă şi Înţeapă cu tine?

— Pentru că ai vrut să mă învingi. Dar n-o să se întâmple vreodată.

Ea şi-a aşezat mâna liberă peste strânsoarea lui. Gestul putea părea prietenesc pentru ceilalţi, dar Irex a simţit cum fata-i ciupea nervul care i-a forţat mâna să i-o elibereze pe a ei.

— E o petrecere minunată, a adăugat Kestrel.

Mulţumirile mele sunt pe măsura amabilităţii pe care mi-ai arătat-o.

Zâmbetul a dispărut de pe chipul lui Irex. Lady Faris se afla însă chiar în spatele lui Kestrel şi al lui Arin şi era nerăbdătoare să i se acorde atenţie, aşa că lui Kestrel i-a venit uşor să se dea la o parte şi să o lase pe femeie să se apropie de Irex, exprimându-şi regretul că soţul ei nu putuse să o însoţească.

O sclavă îmbrăcată în veşminte de servire i-a oferit vin lui Kestrel, apoi a condus-o spre un solar deschis, în care se aflau o fântână joasă şi flori de seră. Muzicienii cântau discret în spatele unui paravan de ebonită, pe când musafirii se salutau între ei, unii pălăvrăgind pe loc, alţii retrăgându-se pe băncile de piatră de lângă fântână, pentru a purta conversaţii mai intime.

Kestrel s-a întors spre Arin. Ochii lui ardeau de furie şi-şi ţinea pumnii strânşi.

— Arin, a început Kestrel, îngrijorată, dar privirea băiatului s-a întors şi s-a fixat pe un punct îndepărtat al sălii.

— Prietenii tăi sunt aici, a spus el.

Fata i-a urmărit privirea şi i-a văzut pe Jess şi pe Ronan râzând de ceva ce spusese Benix.

— Spune-mi să plec, a zis Arin.

— Ce? a întrebat ea, deşi Arin era de fapt singurul însoţitor din cameră.

Sclavii care se vedeau în mulţime erau servitorii lui Irex.

— Du-te lângă prietenii tăi. Nu mai vreau să stau aici. Trimite-mă la bucătărie.

Fata a inspirat adânc, apoi a dat din cap. Arin s-a întors pe călcâie şi a dispărut.

Kestrel s-a simţit imediat singură. Nu se aşteptase ca Arin să-i ceară să plece. Dar când s-a întrebat la ce anume se aşteptase, o imagine stupidă cu ea şi Arin aşezaţi pe bancă i-a apărut în minte.

Kestrel a privit în sus, spre tavanul de sticlă, o piramidă de cer violet. A văzut cornul ascuţit al lunii şi şi-a adus aminte ce-i spusese Enai despre lucrurile care nu puteau fi

schimbate.

Fata a traversat încăperea şi s-a îndreptat către prietenii ei.

Kestrel a mâncat puţin în timpul cinei şi a băut încă şi mai puţin, deşi Ronan, care se aşezase la dreapta ei, era atent cu farfuria şi cupa ei. Fata s-a bucurat când a fost servit ultimul fel şi toţi musafirii s-au mutat în sala de bal alăturată, căci începuse deja să se simtă ca prinsă în capcană, iar replicile lui Ronan deveniseră mult prea previzibile. Kestrel prefera să asculte muzică. Chiar şi într-o mulţime, ea se bucura nespus de orice ar fi ales flautistul să cânte drept muzică de dans. S-a gândit că şi lui Arin i-ar fi plăcut, dacă s-ar fi aflat acolo.

— Kestrel. Ronan i-a atins un cercel, făcându-l să se balanseze. Tu visezi. La ce ţi-e gândul?

— La nimic, i-a răspuns ea şi s-a simţit uşurată când l-a văzut pe Benix venind spre ei şi chemându-l pe Ronan.

— Gemenele Raul, a zis Benix, implorator, aruncându-şi privirea în direcţia surorilor identice. Nu vor să danseze una fără cealaltă, Ronan, aşa că dacă nu te deranjează…

Ronan părea iritat.

— Ce? a făcut Benix. Şi-a trecut privirea de la Ronan la Kestrel, apoi a dat repede din mână şi a spus: Noi suntem prieteni vechi. Kestrel se poate lipsi de tine pentru un dans.

Pe Kestrel nu o deranja defel, dar s-a prefăcut iritată, într-un fel care indica deopotrivă că nu o deranja, dar şi o deranja puţin, când adevărul era de fapt că nu-i păsa deloc. Le-a zis băieţilor că se ducea să o caute pe Jess şi un colţ unde să poată bârfi în linişte.

— Doar un *singur* dans, i-a zis Ronan lui Benix, traversând camera spre gemene.

Dansul începuse, dar Kestrel nu a căutat-o pe Jess. În schimb, a găsit un scaun, aflat în umbră, şi s-a aşezat ca să asculte flautul, cu ochii închişi.

— Lady Kestrel? a zis o voce agitată.

Ea a deschis ochii şi a văzut o fată îmbrăcată în uniforma herrani de servitor.

— Da?

— Vreţi, vă rog, să mă urmaţi? E o problemă cu însoţitorul dumneavoastră.

Kestrel s-a ridicat în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

— A furat ceva.

Kestrel s-a grăbit să iasă din cameră, dorindu-şi ca fata să se mişte mai repede pe holurile vilei. Trebuie să fie o greşeală. Arin era inteligent şi mult prea prudent ca să facă ceva atât de periculos. Băiatul trebuie să fi ştiut ce se întâmpla cu hoţii herrani.

Fata a condus-o pe Kestrel în bibliotecă. Câţiva bărbaţi se adunaseră acolo: doi senatori, care-l ţineau pe Arin de braţe, şi Irex, a cărui expresie era victorioasă, ca şi cum tocmai ce trăsese o piesă importantă la Muşcă şi Înţeapă.

— Lady Kestrel, a zis el, pe cine ai adus în casa mea?

Kestrel s-a uitat la Arin, care refuza să-i întoarcă privirea.

— El nu ar fura nimic.

Kestrel percepea o urmă de disperare în vocea ei. Pesemne că şi Irex o simţise, căci a zâmbit.

— L-am văzut, a zis unul dintre senatori. Îşi strecura asta în cămaşă.

Şi a arătat spre o carte căzută pe podea.

Nu. Acuzaţia nu putea fi adevărată. Niciun sclav nu ar risca să fie biciuit pentru o simplă carte. Kestrel a redevenit stăpână pe sine.

— Îmi dai voie? l-a întrebat pe Irex, arătând spre volum.

Irex a făcut un gest cu mâna, poftind-o să cerceteze cartea. Kestrel s-a aplecat, iar ochii lui Arin au străfulgerat către ea. Inima ei s-a strâns dureros. Chipul lui era crispat de durere. Kestrel s-a uitat la cartea închisă, îmbrăcată în piele, din mâinile ei. Recunoştea titlul: era un volum cunoscut de poezie herrani. Kestrel avea un exemplar în biblioteca ei. Fata a ridicat cartea, fără să priceapă de ce ar fi meritat un asemenea risc – mai ales acolo, în biblioteca lui Irex, când casa ei îi putea foarte bine servi scopului lui Arin.

O bănuială i se înfiripa lui Kestrel în minte. Îşi amintea de întrebarea bizară a lui Arin, din caleaşcă: *Unde mergem?* Tonul lui sunase neîncrezător. Şi totuşi băiatul ştia unde se duceau.

Acum, Kestrel se întreba dacă nu cumva el recunoscuse ceva în peisajul pe lângă care trecuseră, un lucru ce ei îi scăpase, şi dacă întrebarea lui Arin nu fusese atât o întrebare, cât replica automată a cuiva ce înţelegea dintr-odată un lucru tulburător.

Fata a deschis cartea.

— Nu, te rog, a zis Arin.

Dar Kestrel văzuse deja dedicaţia. *Pentru Arin, de la Amma şi Etta, cu multă dragoste.*

Asta era casa lui Arin. Vila, biblioteca, volumul de poezie dăruit de părinţi fuseseră ale lui, în urmă cu vreo zece ani.

Kestrel a răsuflat uşor. Degetele ei rămăseseră pe pagină, chiar dedesubtul liniei negre a dedicaţiei. Fata şi-a ridicat privirea şi a întâlnit zâmbetul strâmb al lui Irex.

Mintea lui Kestrel s-a limpezit. A analizat situaţia aşa cum ar fi analizat tatăl ei o luptă. Îşi cunoştea obiectivul. Îşi cunoştea oponentul. Înţelegea ce-şi permitea să piardă şi ce nu. Kestrel a închis cartea, a aşezat-o pe masă şi s-a întors cu spatele la Arin.

— Lord Irex, a zis ea, pe un ton cald. Nu e decât o carte.

— E cartea *mea*, a răspuns el.

În spatele fetei s-a auzit un sunet înăbuşit. Fără să se uite, Kestrel a zis în herrani:

— Vrei să fii scos din cameră?

Răspunsul lui Arin abia s-a făcut auzit.

— Nu.

— Atunci taci. Kestrel i-a zâmbit lui Irex şi a continuat în limba lor: în mod clar, nu e vorba de furt. Cine ar îndrăzni să ia ceva care îţi aparţine? Sunt sigură că nu a vrut decât să se uite la ea. Nu-l poţi învinovăţi că a fost curios în legătură cu bogăţiile din casa ta.

— Nu ar fi trebuit să se afle în bibliotecă, mai ales să se mai şi atingă de lucrurile de aici. În plus, există martori. Judecătorul se va pronunţa în favoarea mea. E proprietatea

mea, aşa că eu voi decide ce număr de lovituri i se vor aplica.

— Da, proprietatea ta. Dar să nu uităm că vorbim şi despre proprietatea *mea.*

— Îţi va fi înapoiat.

— Aşa spune legea, dar oare în ce stare? Nu vreau să-l văd rănit. Are o mai mare valoare decât o carte într-o limbă în care nu avem niciun interes să citim.

Ochii negri ai lui Irex au scăpărat peste umărul lui Kestrel, apoi s-au întors la chipul ei. Privirea lui era vicleană.

— Te interesează nespus de mult bunăstarea sclavului tău. Mă întreb până unde vei merge să împiedici o pedeapsă pe care am tot dreptul să o aplic. Irex şi-a aşezat o mână pe braţul fetei: Poate că putem rezolva problema între noi.

Kestrel l-a auzit pe Arin inspirând scurt, înţelegând sugestia lui Irex. Fata s-a înfuriat deodată din cauza felului în care mintea i se împiedica de acea răsuflare tăiată. Era furioasă pe sine însăşi, pentru că era atât de vulnerabilă la vulnerabilitatea lui Arin, şi pe Irex pentru zâmbetul lui cu subînţeles.

— Da. Kestrel a decis să dea vorbelor lui Irex un alt înţeles. E între noi doi şi soartă.

Pronunţând fraza oficială de provocare la duel, Kestrel s-a îndepărtat de atingerea lui Irex şi şi-a tras pumnalul de la şold, ţinându-l într-o parte, în dreptul pieptului, ca pe o graniţă ce se interpunea între el şi ea.

— Kestrel, a zis Irex. Nu asta am avut în minte când am spus că putem ajunge la un acord.

— Cred că o să ne placă mai mult maniera asta.

— O provocare. Irex a pocnit din limbă. O să te las să-ţi retragi cuvântul. Doar de data asta.

— Nu pot să mi-l retrag.

Auzind aşa, Irex şi-a tras şi el pumnalul şi a imitat gestul lui Kestrel. Cei doi au rămas nemişcaţi, apoi şi-au vârât ascuţişurile în teci.

— O să te las să alegi armele, a zis Irex.

— Undrele. Tu vei alege ora şi locul.

— Domeniul meu. Mâine, cu două ore înainte de apus. O să am destul timp să fac rost de banii pentru taxa de moarte.

Kestrel s-a blocat o clipă, dar apoi a dat din cap şi s-a întors spre Arin. Băiatului părea să-i fie rău şi atârna moale în strânsoarea senatorilor. Acum nu mai părea că bărbaţii îl imobilizau, ci că-l susţineau pe picioare.

— Îi puteţi da drumul, le-a zis Kestrel senatorilor.

Când l-au eliberat pe băiat, fata i-a ordonat sclavului să o urmeze. Pe când ieşeau din bibliotecă, Arin a îngăimat:

— Kestrel…

— Să n-aud nimic. Nu scoate o vorbă până nu ajungem în trăsură.

Cei doi au parcurs iute holurile – holurile casei lui Arin – şi când Kestrel s-a uitat la el cu coada ochiului, încă părea şocat şi năucit. Kestrel învăţase ce era răul de mare în timpul primelor ei lecţii de navigaţie şi se întreba dacă la fel se simţea şi Arin acum, aflat în propria lui casă – ca atunci când ochii pot fixa orizontul, dar stomacul nu-şi găseşte echilibrul.

Liniştea s-a rupt când uşa trăsurii s-a închis în urma lor.

— Eşti nebună.

Vocea lui Arin suna furioasă, disperată.

— Era cartea mea. Fapta mea. Nu aveai niciun drept să intervii. Crezi că nu puteam îndura pedeapsa?

— Arin.

Teama se strecura acum în sufletul lui Kestrel, care-şi dădea, în final, seama de ceea ce făcuse. S-a străduit să pară calmă.

— Un duel nu e decât un ritual.

— Nu e lupta ta.

— Ştii că *tu* nu poţi lupta. Irex nu ar accepta niciodată aşa ceva, iar dacă l-ai străpunge cu sabia, probabil că ai fi ciopârţit de fiecare valorian din apropiere. Irex n-o să mă omoare.

El i-a aruncat o privire cinică.

— Negi că dintre voi doi, el este un luptător mai

priceput?

— Şi? O să mă rănească primul. Va fi satisfăcut şi vom ieşi amândoi onorabil din povestea asta.

— A pomenit ceva despre taxa de moarte.

Aceea era pedeapsa stabilită prin lege pentru duelurile care se terminau cu moartea cuiva. Învingătorul plătea o sumă mare de bani familiei celuilalt duelist. Kestrel a respins afirmaţia.

— O să-l coste mai mult decât aur dacă o omoară pe fiica generalului Trajan.

Arin şi-a îngropat faţa în palme şi a început să blesteme şi să recite fiecare insultă inventată de herrani împotriva valorienilor.

— Zău aşa, Arin.

Mâinile băiatului s-au dat la o parte.

— Şi tu. Ce prostie. De ce ai făcut asta? De ce ai face un lucru atât de stupid?

Kestrel s-a gândit la ce-i spusese el, că era posibil ca Enai să nu o fi iubit niciodată, iar dacă totuşi simţise ceva, atunci fusese o iubire forţată.

— Arin, poate că tu nu mă consideri prietena ta, a zis Kestrel, dar tu pentru mine eşti un prieten.

20

Kestrel a adormit uşor în acea noapte. Nu ştiuse, înainte să ceară prietenia lui Arin, că asta simţea pentru el. Băiatul nu mai scosese nicio vorbă în trăsură şi arăta ciudat, ca cineva care băuse vin când de fapt se aşteptase la apă. Dar Arin nu i-a negat vorbele, iar Kestrel îl cunoştea de-acum destul de bine încât să creadă că dacă ar fi vrut să o contrazică, ar fi făcut-o.

Un prieten. Gândul o calma pe Kestrel şi explica multe lucruri.

Când a închis ochii, fata şi-a amintit de ceva ce tatăl ei îi spusese adesea, pe când era o copilă, şi le spunea şi soldaţilor în noaptea dinaintea unei lupte: „Nimic din ce-ţi apare în vise nu-ţi poate face rău.”

Somnul s-a coborât asupra ei, greu precum catifeaua.

Apoi au apărut zorii reci şi limpezi. Liniştea lui Kestrel dispăruse. Şi-a tras o rochie şi a căutat în dulap veşmintele ceremoniale de luptă. Tatăl ei comanda un set nou în fiecare an, iar cel de anul acela era îngropat undeva, în spatele rochiilor. Însă hainele se aflau acolo: pantaloni negri strâmţi, tunică şi jachetă tare. O urmă de îndoială începuse să o roadă pe când se uita la haine. Pentru moment, avea să le lase la locul lor.

Nu-i era frică de luptă, şi-a zis Kestrel, închizând uşa dulapului. Nu se speria de ideea de a fi rănită; posibil că nici nu avea să fie mai rău decât la sesiunile ei de antrenament. Nu era îngrozită că ar pierde în faţa lui Irex. Înfrângerea în timpul unui duel nu era ruşinoasă în ochii societăţii.

Însă motivele pentru care lupta Kestrel puteau stârni

uşor rumoare.

Oamenii vorbesc despre el? întrebase Enai. Kestrel şi-a lipit o palmă pe uşa dulapului, apoi şi-a sprijinit fruntea pe degete. Lumea avea, într-adevăr, să bârfească acum despre Arin, dacă nu o făcuse deja. Kestrel îşi imagina vestea duelului împrăştiindu-se în rândul musafirilor lui Irex, care trebuie să fi fost şocaţi şi incitaţi de detalii. O stăpână care lupta în numele sclavului ei hoţ? Oare se mai auzise vreodată aşa ceva?

Evident că nu.

Kestrel se putea aştepta chiar la spectatori în timpul luptei. Ce avea să le spună? Că nu voise decât să-şi apere prietenul?

Somnul ei cel uşor nu fusese decât o amăgire. Nimic nu era simplu în situaţia în care intrase.

Kestrel şi-a îndreptat spatele. Provocarea fusese făcută şi acceptată, cu martori. Nu exista nicio ruşine în înfrângere, însă era de-a dreptul dezonorant să dai înapoi.

Fata şi-a pus o rochie simplă, cu intenţia de a vizita cazarma, unde spera să obţină confirmarea că tatăl ei nu avea să se întoarcă de la antrenamente mai devreme de ziua următoare. Kestrel ştia că nu avea cum să ţină duelul secret. Nici măcar tatăl său nu ar fi rămas surd la bârfa pe care fapta ei o stârnise. Cu toate astea, prefera ca generalul să ajungă acasă după ce lupta avea loc.

Când a deschis uşa apartamentului ei, o sclavă aştepta în hol, cărând în braţe un cufăr mic.

— Lady Kestrel, a zis ea. Ăsta tocmai ce a sosit din partea lordului Irex.

Kestrel a acceptat cufărul, dar mâinile i se înmuiaseră când îşi dăduse seama ce conţinea cufărul. Degetele nu i se puteau strânge în jurul lui.

Cufărul a căzut pe podeaua de marmură din hol, risipindu-şi conţinutul. Piesele de aur s-au rostogolit şi s-au învârtit, răsunând ca nişte clopoţei.

Irex trimisese taxa de moarte. Kestrel nu avea nevoie să numere monedele ca să ştie că era vorba de cinci sute de bani de aur. Nu avea nevoie să atingă aurul ca să-şi

amintească ce anume câştigase de pe urma lui Irex la Muşcă şi Înţeapă şi să ştie că într-o zi, el avea să devină poate un jucător mai bun, dacă înţelegea cum să se folosească de intimidare suficient de bine încât să trimită o taxă menită pentru moartea cuiva *înainte* ca duelul să aibă loc.

A rămas nemişcată, cuprinsă de o teamă paralizantă. *Respiră*, şi-a zis. *Mişcă-te*. Dar nu reuşea decât să privească fix, în vreme ce sclava alerga după monedele împrăştiate şi o altă fată a coborât ca să o ajute pe prima să umple cufărul la loc.

Picioarele lui Kestrel au înaintat. A mai făcut un pas, apoi un altul şi era cât pe ce să o ia la fugă din calea priveliştii oribile a aurului vărsat, până ce o amintire i-a fulgerat prin mintea-i cuprinsă de panică. Kestrel a văzut deodată zâmbetul cu gropiţe al lui Irex. I-a simţit strânsoarea mâinii. A văzut armele de pe pereţi, l-a văzut pe lord întorcând piesa de joc, cizmele ce călcaseră peluza lui Lady Faris şi călcâiul săpând o gropiţă în iarbă şi în pământ. I-a zărit ochii aşa de întunecaţi, că păreau aproape negri.

Kestrel ştia ce avea de făcut.

A coborât în bibliotecă şi a scris două scrisori. Una era adresată tatălui ei, iar cealaltă lui Jess şi lui Ronan. A împăturit foile, a aplicat ceara şi sigiliul cu inelul ei şi a pus deoparte instrumentele de scris. Fata ţinea biletele în mână, cu ceara întărită, dar caldă încă pe pielea ei, când a auzit paşi pe podeaua din marmură, apropiindu-se.

Arin a intrat în bibliotecă şi a închis uşa.

— Tu n-ai să faci nimic, a zis el. N-o să te duelezi cu el.

Vederea lui Arin o tulbura nespus. Nu avea să mai fie capabilă să gândească limpede dacă el continua să-i vorbească aşa, să o privească aşa.

— *Tu* nu-mi dai *mie* ordine, a răspuns Kestrel, pregătindu-se să plece.

Sclavul s-a aşezat în faţa ei.

— Ştiu de cufărul primit. A trimis preţul morţii tale.

— Mai întâi rochia şi acum asta? Arin, aş fi tentată să

spun că monitorizezi tot ce trimit sau primesc. Nu e treaba ta.

El a prins-o de umeri.

— Eşti atât de *mică.*

Kestrel ştia ce tactică aborda Arin şi ura ideea, ura ca el să-i amintească de slăbiciunea ei fizică, de acelaşi eşec pe care generalul îl văzuse de fiecare dată când asista la antrenamentele ei cu Rax.

— Dă-mi drumul.

— *Fă-mă* să-ţi dau drumul.

Ea s-a uitat la Arin. Ceea ce a văzut în ochii ei l-a făcut să-şi domolească strânsoarea.

— Kestrel, a zis el încet, am mai fost biciuit şi altă dată. Biciul şi moartea sunt două lucruri diferite.

— N-o să mor.

— Lasă-l pe Irex să mă pedepsească.

— Tu nu mă asculţi.

Kestrel ar fi continuat, dar şi-a dat seama că mâinile lui Arin se aflau încă pe umerii ei. Vârful degetului mare îi atingea uşor clavicula. Kestrel a inspirat scurt. El a tresărit ca trezit din somn şi s-a retras.

Nu avea niciun drept, şi-a zis Kestrel. Nu avea niciun drept să o tulbure. Nu acum, când avea nevoie ca mintea-i să fie limpede. Totul păruse aşa de simplu noaptea trecută, în bezna din trăsura închisă.

— N-ai voie să mă atingi, a zis Kestrel.

Zâmbetul lui Arin era amar.

— Atunci presupun că nu mai suntem prieteni.

Ea nu a răspuns.

— Bun, a spus el. Atunci nu mai e nevoie să te lupţi cu Irex.

— Tu nu înţelegi.

— Nu înţeleg onoarea voastră blestemată de valorieni? Nu înţeleg că tatăl tău ar prefera probabil să te vadă mai degrabă sfârtecată decât să trăiască alături de o fiică ce s-a retras dintr-un duel?

— Ai prea puţină încredere în mine, dacă tu crezi că Irex va câştiga.

Arin şi-a trecut o mână prin părul scurt.

— Unde e onoarea *mea* în toate astea, Kestrel?

Privirile lor s-au întâlnit, şi ea a recunoscut expresia de pe chipul sclavului. Era aceeaşi pe care Kestrel o văzuse la masa de joc. Aceeaşi pe care Arin o arătase în arenă, când adjudecătorul îi ceruse să cânte. Era un refuz, o hotărâre atât de rece, că putea să băşice pielea la fel ca metalul, iarna.

Kestrel ştia că era decis să o oprească. Poate că avea să fie şiret, poate că avea să meargă la intendent, pe ascuns, să-i spună despre furt şi despre provocare şi să ceară să fie dus în faţa judecătorului şi a lui Irex. Dacă planul acela nu îi va plăcea lui Arin, atunci avea să găsească altul.

Băiatul avea să-i dea bătăi de cap lui Kestrel.

— Ai dreptate, a zis fata.

Arin a clipit, apoi a mijit ochii.

— De fapt, a continuat ea, dacă m-ai fi lăsat să-ţi explic, ţi-aş fi spus că am hotărât deja să anulez duelul.

— Serios?

Kestrel i-a arătat cele două scrisori. Cea adresată tatălui ei era deasupra celeilalte. Fata nu a lăsat decât marginea celei de-a doua scrisori să se vadă.

— Una e pentru tata, în care îi povestesc ce s-a întâmplat. Cealaltă e pentru Irex. I-am cerut scuze şi l-am invitat să-şi ia înapoi cele cinci sute de monede de aur oricând consideră de cuviinţă.

Arin încă mai părea sceptic.

— O să te vrea şi pe *tine,* bineînţeles. După cum îl ştiu, probabil că te va biciui până vei leşina şi nici atunci nu se va opri. Sunt sigură că atunci când te vei trezi vei fi tare bucuros că am decis să fac exact cum îţi doreşti.

Arin a pufnit.

— Dacă nu mă crezi, eşti liber să mă însoţeşti la cazarmă ca să vezi cum predau scrisoarea pentru tatăl meu unuia dintre soldaţi, cu ordinul de a i-o duce cât mai degrabă.

— Cred că te voi însoţi.

Arin a deschis uşa bibliotecii. Au ieşit împreună din casă şi au traversat peluza îngheţată. Kestrel s-a cutremurat de

frig. Nu se oprise să-şi pună o pelerină. Nu putuse să rişte ca Arin să se răzgândească.

Când au intrat în cazarmă, Kestrel a văzut că înăuntru se aflau şase gărzi. Fata a răsuflat uşurată, pentru că se aşteptase să găsească doar patru şi fără Rax, în care avea cea mai mare încredere. Fata s-a apropiat de Rax. Arin se afla la doar un pas în urma ei.

— Du asta generalului cât poţi de repede. Kestrel i-a înmânat lui Rax prima scrisoare. Pune un mesager să o ducă pe asta lui Jess şi lui Ronan.

— Ce? a zis Arin. Stai…

— Şi închide-l pe sclavul ăsta.

Kestrel s-a întors, ca să nu vadă ce avea să se întâmple mai departe. A auzit cum haosul coboară în cameră. A auzit încăierarea, un strigăt, bufnetul pumnilor ce izbeau în carne.

A lăsat uşa să se închidă în urma ei şi a plecat.

Ronan o aştepta în faţa porţii păzite a domeniului. După câte se părea, aştepta acolo de ceva vreme. Calul lui păştea iarba maronie, pe când Ronan stătea aşezat pe un bolovan din apropiere, aruncând cu pietricele spre zidul de piatră al generalului.

Când a văzut-o pe Kestrel ieşind călare pe Suliţă, Ronan şi-a aruncat pumnul de pietricele în cărare. A rămas aşezat, sprijinindu-şi coatele pe genunchii îndoiţi, în timp ce se uita la ea, cu chipul palid şi prelung.

— Mă gândesc să te trag jos de pe cal, a zis Ronan.

— Asta înseamnă că ai primit mesajul meu.

— Şi am venit aici cât am putut de repede, dar gărzile mi-au spus că stăpâna casei a dat ordine stricte ca nimeni – nici măcar eu – să nu fie lăsat înăuntru.

Privirea lui a scrutat-o pe Kestrel, cercetându-i veşmintele negre de luptă.

— Nu mi-a venit să cred. *Încă* nu-mi vine să cred. După ce ai dispărut, noaptea trecută, toţi cei strânşi la petrecere au început să vorbească despre provocare. Totuşi, am fost sigur că nu era decât un zvon iscat de Irex din cauza

duşmăniei dintre voi. Kestrel, cum te-ai putut expune în aşa hal?

Ea a strâns frâul în mâini. Se gândea că palmele aveau să-i miroasă după aceea a piele şi a sudoare. A încercat să se concentreze la mirosul acela pentru că îi venea mai uşor decât să dea atenţie senzaţiei îngrozitoare care-i cuprinsese trupul. Kestrel ştia ce avea Ronan să spună şi a încercat să-l abată de la subiect. A dat să vorbească despre duel în sine, ceea ce părea să fie motivul imediat următor adevăratelor ei motive.

— Nimeni nu pare să creadă că o să învinge, a zis ea vesel.

Ronan a săltat de pe piatră şi s-a apropiat de calul fetei. A apucat oblâncul şeii.

— O să primeşti ceea ce îţi doreşti. Dar *ce* îţi doreşti? *Pe cine* doreşti?

— Ronan. Kestrel a înghiţit în sec. Gândeşte-te bine la ce spui.

— Doar ceea ce vorbeşte toată lumea. Că Lady Kestrel are un amant.

— Nu e adevărat.

— E umbra ei, se strecoară în spatele ei, ascultă şi priveşte.

— Nu e aşa, a încercat Kestrel să spună, îngrozită să-şi audă propria voce ezitând. A simţit că o înţeapă ochii: El are iubită.

— Şi de ce *ştii* tu aşa ceva? Şi ce dacă are? Nu contează. Pentru lume nu contează.

Emoţiile lui Kestrel erau ca nişte stindarde în furtună, plesnind din legături. Se încurcau şi se înfăşurau în jurul ei. S-a concentrat, şi când a vorbit iar s-a străduit ca vorbele ei să sune dispreţuitor.

— E un sclav.

— E *bărbat,* la fel ca mine.

Kestrel a alunecat din şa şi a rămas în picioare, faţă în faţă cu Ronan.

— El nu înseamnă nimic pentru mine, a minţit ea.

Furia lui Ronan s-a stins puţin. A aşteptat, ascultând-o.

— N-ar fi trebuit să-l provoc pe Irex. Kestrel decisese că avea să bage un fir de adevăr în ţesătura poveştii ei, ca să o întărească. Dar el şi cu mine avem un trecut cam neprietenos, spuse ea. Mi-a făcut o ofertă primăvara trecută. L-am refuzat. De atunci, a fost… agresiv.

Prin asta, Kestrel câştigase simpatia lui Ronan, şi se simţea recunoscătoare, căci nu ştia ce-ar fi făcut dacă el sau Jess îi întorceau spatele. Kestrel avea nevoie de ei – şi nu doar azi, ci mereu.

— Irex m-a înfuriat. Sclavul a fost doar o scuză.

Cât de simplu era dacă lucrurile ar fi stat cu adevărat astfel. Dar Kestrel nu îşi permitea să se gândească la adevăr. Nu voia să-i vadă faţa sau forma.

— A fost un gest necugetat şi imprudent, dar am tras piesele şi acum trebuie să joc. O să mă ajuţi, Ronan? Vei face ce ţi-am cerut în scrisoare?

— Da. Dar părea încă nemulţumit. Deşi, din câte îmi dau seama, nu pot decât să stau pe margine şi să te privesc luptând.

— Şi Jess? Va veni la duel?

— Da, de îndată ce termină de bocit. Ce tare ne-ai speriat, Kestrel!

Kestrel a deschis o desagă prinsă de şa şi i-a dat lui Ronan punga cu preţul plătit de Irex. Ronan l-a luat, recunoscându-l după greutatea lui şi pentru că scrisoarea ei îi spusese la ce să se aştepte. Încet, Ronan a zis:

— Ce tare m-ai speriat pe *mine!*

Kestrel l-a îmbrăţişat, cuibărindu-se în braţele lui. Mâinile lordului s-au relaxat în jurul trupului fetei. Bărbia lui s-a aşezat pe creştetul ei, iar Kestrel a simţit că Ronan o iertase. A încercat să gonească gândurile care-i aduceau în minte imaginea lui Arin aşezat pe estrada de licitaţie sau privirea din ochii lui când o întrebase unde era onoarea lui sau când îi blestemase gărzile în limba lui. Kestrel l-a strâns pe Ronan mai puternic, lipindu-şi obrazul de pieptul lui.

Ronan a oftat.

— O să călăresc cu tine până la Irex, a zis, apoi o să te

conduc în siguranţă înapoi acasă, după ce vei fi câştigat.

Drumul spre casa lui Irex era plin de trăsuri. Lumea se interesa profund de acest duel: Kestrel vedea sute de femei şi bărbaţi îmbrăcaţi elegant ce vorbeau aprins. Respiraţiile lor scoteau aburi în aerul rece al toamnei. Ronan şi Kestrel au descălecat, lăsându-şi caii să se alăture celorlalţi.

Kestrel a cercetat mulţimea adunată în cerc în poiana dintre copaci. Oamenii zâmbeau când o vedeau, dar zâmbetele lor nu erau amabile. Îi aruncau priviri reticente, iar unele chipuri etalau un fel de fascinaţie morbidă, ca şi cum nu ar fi participat la un duel, ci la o spânzurare, iar singura întrebare ce mai rămăsese fără răspuns era dacă gâtul criminalului avea să se rupă imediat. Kestrel se întreba câţi oameni se strânseseră sub soarele ce sta să apună, ştiind că Irex plătise deja taxa cuvenită pentru uciderea inamicului.

Kestrel se simţea înţepenită şi rece, ca un schelet ambulant.

Ronan şi-a petrecut un braţ pe după talia ei. Kestrel ştia că gestul lui voia mai mult să demonstreze ceva societăţii decât să o consoleze pe ea. Ronan îi apăra reputaţia cu propriul lui bun renume. Kestrel nu-i ceruse asta, iar faptul că el văzuse un neajuns în planul ei o făcea să se simtă mai uşurată că îl avea alături, dar şi mai temătoare decât înainte.

— Nu-l văd pe tata.

Degetele lui Kestrel tremurau. Ronan i-a prins mâinile între ale lui şi, deşi ochii lui erau plini de îndoială, i-a aruncat un zâmbet larg, pentru a fi văzut de mulţime.

— Ce reci îţi sunt mâinile. Hai să terminăm odată aici şi să mergem la căldură, da? a zis el tare.

— Kestrel!

Benix s-a desprins din mulţime, ţinând-o pe Jess de mână şi făcând semne vesele spre prietenii lui. Benix păşea voios, dar Jess nu se prefăcea la fel de bine. Fata arăta groaznic. Avea ochii roşii şi faţa pătată de plâns.

Benix a tras-o pe Kestrel în îmbrăţişarea lui de urs, apoi s-a prefăcut că se duelează cu Ronan – o mişcare ce i-a făcut pe câţiva din mulţime să râdă, dar au făcut-o pe Jess să lăcrimeze din nou.

— Asta nu-i o glumă, a zis ea.

— Oh, surioară, a tachinat-o Ronan. Iei lucrurile prea în serios.

Mulţimea s-a împrăştiat, dezamăgită că sosirea lui Kestrel nu stârnise vreo explozie de emoţii printre prietenii ei cei mai apropiaţi. Pe când oamenii se dădeau la o parte, Kestrel a văzut o cărare ce se deschidea spre Irex, care sta înalt şi înveşmântat în negru în centrul spaţiului marcat pentru duel. Lordul i-a zâmbit, iar Kestrel s-a simţit aşa de tulburată, că nici nu a observat sosirea tatălui ei până ce generalul nu i-a pus mâna pe umăr.

Bărbatul era plin de praf şi mirosea a cal.

— Tată, a zis ea şi a dat să se arunce în braţele lui.

El a oprit-o.

— Nu e momentul acum.

Kestrel a roşit.

— Generale Trajan, a zis Ronan, vesel. Sunt aşa de bucuros că aţi venit. Benix, alea nu sunt gemenele Raul, acolo, în faţă, cel mai aproape de terenul de duel? Nu, chiorule. *Acolo*, chiar lângă Lady Faris. Hai să ne uităm cu ele la meci. Şi tu, Jess. Avem nevoie de o prezenţă feminină ca să ne prefacem să suntem interesaţi de gemene doar pentru că voi vreţi să vorbiţi de pălăriile cu pene.

Jess a strâns mâna lui Kestrel şi ar fi plecat toţi trei dacă generalul nu i-ar fi oprit.

— Vă mulţumesc, a zis el.

Prietenii lui Kestrel au renunţat la micul teatru, la care Jess oricum nu se pricepea. Privirea generalului s-a oprit asupra lui Ronan şi l-a măsurat de sus până jos, aşa cum ar fi făcut cu un recrut nou. Apoi, bărbatul a făcut un gest rar: a încuviinţat uşor din cap. Gura lui Ronan a zâmbit strâmb, crispată de îngrijorare, pe când îi conducea pe ceilalţi spre locurile lor.

Generalul a privit-o drept în faţă pe Kestrel, iar când fata şi-a muşcat buza, el a zis:

— Acum nu e momentul să laşi să ţi se vadă vreo slăbiciune.

— Ştiu.

Bărbatul a verificat centurile de pe antebraţele fetei, de la şolduri şi de pe gambe, trăgând de pielea care-i fixa cele şase cuţite mici pe trup.

— Ţine-te departe de Irex, a zis el, în şoaptă, deşi cei care se aflau mai aproape de ei se retrăseseră ca să le lase intimitate – astfel îşi arătau respectul pentru general. Ai cele mai mari şanse dacă te limitezi să faci din luptă o întrecere de aruncat cuţite. Poţi să te fereşti, să arunci la rândul tău şi chiar să-l răneşti prima. Fă-l să rămână fără arme. Dacă pierdeţi amândoi toate cele şase undrele, atunci duelul se termină la egalitate. Generalul a îndreptat jacheta fetei. Să nu permiţi să se transforme asta într-o luptă corp la corp.

Generalul şezuse alături de fată la turneul primăverii. Îl văzuse pe Irex luptând şi imediat după aceea încercase să-l convingă să se înroleze.

— Vreau să stai în faţă, a zis Kestrel.

— Nici nu m-aş putea afla în altă parte.

Între sprâncenele tatălui ei a apărut o cută mică.

— Nu-l lăsa se apropie.

Kestrel a dat din cap, deşi nu avea nicio intenţie să-i asculte sfatul.

Apoi a păşit prin mulţime, ca să-l întâlnească pe Irex.

21

Era imposibil ca Irex şi Kestrel să poarte o conversaţie privată, ceea ce probabil că îl mulţumea pe lord. Tânărului îi plăcea la fel de mult să fie auzit pe cât îi plăcea să fie văzut şi nu părea să se lase dus departe de mulţime până ce ar fi păşit împreună cu Kestrel pe locurile de luptă, la capetele opuse ale unui spaţiu circular marcat cu vopsea neagră pe iarba uscată.

— Lady Kestrel. Irex a vorbit clar, pentru mulţimea atentă. Ai primit darul meu?

— Şi l-am adus înapoi aici.

— Asta înseamnă că vrei să renunţi? Hai, acceptă să-mi trimiţi sclavul şi întinde-mi mâna. O să-ţi înţep degetul mic. Prima picătură de sânge va fi a mea, prietenii noştri vor pleca fericiţi acasă, iar noi vom lua împreună cina.

— Nu. Îmi plac planurile aşa cum sunt deja făcute. Tu stând în locul tău, iar eu la cincizeci de paşi depărtare de tine.

Ochii întunecaţi ai lui Irex s-au îngustat ca două fante. Rânjetul s-a şters de pe gura pe care unii o numeau fermecătoare. Irex s-a întors cu spatele şi a plecat să-şi ocupe locul. Kestrel a făcut la fel.

Pentru că el fusese cel provocat, Irex numise un prieten să dea semnalul de începere a duelului. Când tânărul a strigat „Start!” Irex şi-a tras un pumnal de la braţ şi l-a aruncat.

Kestrel s-a ferit cu graţie din calea lamei, aşteptându-se ca Irex să treacă la atac. Pumnalul a zbârnâit prin aer şi s-a implântat într-un arbore.

Mulţimea s-a dat la o parte de lângă cerc. Se mai

văzuseră victime şi altă dată, iar Undrelele erau un joc deosebit pe periculos.

Irex nu părea îngrijorat că prima lui încercare eşuase. S-a lăsat pe vine şi a scos o undrea de la gambă, apoi a cântărit arma, privind-o pe Kestrel. A făcut o fentă, dar dacă ea se pricepea la ceva, atunci asta era că ştia să recunoască un bluf, mai ales atunci când Irex nu avea nicio dorinţă reală să-şi ascundă sentimentele. Lordul şi-a luat avânt şi a aruncat. Viteza lui era înfricoşătoare. Kestrel a căzut la pământ, zgâriindu-şi obrazul de ţărână, apoi a sărit iar în picioare, înainte ca Irex să o prindă într-o poziţie vulnerabilă. Pe când se ridica, fata a văzut ceva lucind pe pământ: capătul cozii ei, retezată de lama cuţitului.

Kestrel a început să respire mai repede. Irex se afla la vreo treizeci de paşi depărtare şi rămăsese acolo. Fata s-a ridicat pe vârfuri, aşteptând, şi a văzut că furia lui Irex dispăruse sau se amestecase cu plăcerea până la punctul la care lordul părea chiar binedispus.

Prima lui aruncare fusese nesăbuită şi grăbită, din moment ce trăsese un pumnal din unul dintre punctele accesibile. Când Undrelele se preschimbau într-o luptă corp la corp, era un dezavantaj să-ţi fi pierdut majoritatea armelor, în special cele de pe braţe sau chiar şi de la şold. Kestrel ştia că Irex cunoştea bine regula, căci altfel nu ar fi ales al doilea cuţit de la gambă.

Lordul era arogant, dar era la fel de bine şi precaut. Astfel, misiunea ei devenea mai dificilă.

Kestrel aproape că putea simţi frustrarea tatălui ei. Oamenii îi strigau sugestii, dar ea nu auzea vocea generalului. Fata s-a întrebat în treacăt dacă bărbatului îi venea greu să nu strige să arunce şi ea câteva pumnale. Kestrel ştia că asta îşi dorea generalul. De fapt, pentru un luptător slab, cea mai înţeleaptă alegere era să spere să sfârşească duelul cât mai repede, cu o lovitură aruncată oriunde. Dar ea voia să se apropie de Irex, să-l atragă suficient cât să-i vorbească, fără să fie auzită de nimeni. Avea nevoie de fiecare cuţit de îndată ce Irex ajungea în

raza ei de acţiune.

Irex şi-a înclinat capul într-o parte. Era fie şocat că ea nu adopta singura strategie inteligentă, fie dezamăgit că nu făcea absolut nimic. Probabil că se aşteptase la o luptă mai crâncenă. Kestrel se străduise să nu-şi dea niciodată în vileag lipsa de talent la mânuirea armelor, iar societatea presupunea că fiica generalului era un luptător excelent.

Irex a aşteptat, nearătându-şi nicio intenţie de a mai goli vreo teacă. Nu a înaintat, ceea ce era o problemă – dacă nu-l putea momi la ea, atunci Kestrel trebuia să se apropie de el.

Strigătele erau, de acum, incoerente şi zgomotul părea să se umfle şi să se preschimbe în ceva ce semăna cu liniştea ce-ţi vibrează în urechi.

Tatăl lui Kestrel ar fi spus că fata trebuia să rămână pe loc. În schimb, Kestrel şi-a scos cele două pumnale de la gambă şi s-a avântat înainte. Una dintre lame i s-a rotit dintre degete şi a nimerit departe de ţintă – fusese o aruncare groaznică, dar suficient de bună cât să-l distragă pe Irex de la al doilea pumnal, care l-ar fi putut lovi dacă nu s-ar fi ferit şi n-ar fi aruncat el însuşi o undrea.

Kestrel a patinat pe iarba uscată, ca să evite cuţitul. S-a lovit de pământ cu coastele exact în momentul în care pumnalul s-a înfipt lângă piciorul ei. Mintea i-a îngheţat şi s-a închis. Irex era rapid, mult prea rapid. Kestrel nici măcar nu-i văzuse mâna mişcându-se.

Apoi cizma lui Irex s-a izbit violent de coastele lui Kestrel. Ea a icnit de durere. S-a forţat să se ridice şi a scos un cuţit din teacă. A tăiat aerul în faţa ei, dar Irex a valsat, făcând câţiva paşi înapoi, i-a smuls cuţitul din mână şi s-a rostogolit, revendicând arma ca pe a lui.

Pieptul lui Kestrel s-a scuturat de un fior. O durea când respira. O durea până să şi gândească. Prin minte i-a trecut o clipă imaginea tatălui ei, închizând ochii, exasperat. *Să nu-ţi înarmezi niciodată oponentul* obişnuia el să-i spună.

Însă Kestrel obţinuse ceea ce voise. Irex şi ea se aflau acum în centrul cercului, prea departe de mulţimea

gălăgioasă pentru ca dialogul lor să poată fi auzit.

— Irex.

Vocea fetei era slabă.

— Trebuie să vorbim.

Irex a lovit-o cu piciorul în genunchi. Kestrel a simţit ceva scrâşnind şi cedând exact înainte să se prăvălească la pământ. Forţa căzăturii i-a aşezat rotula la loc, iar fata a ţipat. Şocul fusese prea mare pentru a simţi durerea. Apoi senzaţia s-a înfiripat uşor: un spasm ce-şi croia cale dinspre genunchi spre creier.

Nu teama o făcuse pe Kestrel să se ridice. Era amorţită de durere şi nu mai putea simţi altceva. Nici nu ştia cum reuşise să revină pe picioare, dar îşi dădea seama că stătea iar vertical şi că Irex îi permisese să se ridice.

— Nu mi-ai plăcut niciodată, a şuierat el. Atât de superioară.

Kestrel începea să vadă alb în faţa ochilor. Avea impresia stranie că ningea, dar pe când lucirea albă îşi săpa drum spre chipul lui Irex, şi-a dat seama că nu era zăpadă, ci că mai avea puţin şi leşina.

Irex a pălmuit-o. Asprimea gestului a readus-o pe Kestrel în simţiri. Fata a auzit un icnet şi nu ştia sigur dacă venise dinspre mulţime sau din gâtul ei. Kestrel trebuia să vorbească acum, cât mai repede, ori de nu, duelul avea să se încheie cu Irex zdrobind-o cu loviturile cu mult înainte să rămână fără cuţite. Lui Kestrel îi venea greu să respire suficient cât să rostească vorbele. A tras un pumnal. O ajuta puţin să simtă metalul tare al armei în palma ei.

— Tu eşti tatăl copilului lui Faris.

Irex a ezitat.

— Ce?

Kestrel se ruga să nu se fi înşelat.

— Te-ai culcat cu soţia senatorului Tiran. Şi eşti tatăl bebeluşului ei.

Irex a ridicat iar garda. Pumnalul lucea ca focul în lumina apusului. Însă lordul şi-a muşcat obrazul pe interior, făcând ca faţa să-i pară mai slabă pe o parte, iar umbra de îngrijorare a făcut-o pe Kestrel sa creadă că

poate avea totuşi să supravieţuiască duelului.

— Ce te face să spui asta? a întrebat el.

— Aplică o lovitură pe care să o pot para cu uşurinţă şi-ţi voi spune.

Irex a făcut întocmai, iar sunetul lamei ei ce-l împingea deoparte i-a dat lui Kestrel forţe proaspete.

— Are ochii tăi, a zis ea. Copilul are aceeaşi gropiţă în obrazul stâng ca şi tine. Faris părea palidă când ne-am ocupat locurile în ring şi am observat că stă în primul rând. Nu cred că-şi face griji pentru *mine*.

— Faptul că ştii un asemenea secret nu mă face să nu mai vreau să te omor, a zis el încet.

Fata a respirat, cutremurându-se din tot trupul, bucuroasă că avusese dreptate, bucuroasă că Irex ezita în timp ce mulţimea continua să strige.

— Nu mă vei omorî, a zis fata, pentru că le-am spus lui Jess şi lui Ronan. Dacă mor, ei vor spune tuturor.

— Nu i-ar crede nimeni. Lumea va crede că sunt îndureraţi şi caută să-mi facă rău.

— Oare lumea va mai crede la fel când va începe să compare chipul băiatului cu al tău? Oare senatorul Tiran va trece peste bârfă?

Şchiopătând, Kestrel s-a rotit în jurul lui, iar Irex a lăsat-o, deşi trăsese un al doilea pumnal şi ţinea de acum ambele arme pregătite. Irex şi-a mişcat uşor picioarele, în timp ce ea se străduia să nu cadă.

— Dacă Ronan va întâmpina vreo greutate să pornească un scandal, va alimenta bârfele cu ajutorul banilor. I-am dat cele cinci sute de monede de aur, iar el o să-şi mituiască prietenii să jure că zvonul e adevărat, că te-au văzut în pat cu Faris, că ţii o şuviţă de păr a copilului aproape de inimă. Vor spune orice, fie că e adevărat sau nu. Prea puţini oameni sunt la fel de bogaţi ca tine. Ronan are mulţi prieteni – precum sărmanul Hanan – care ar accepta bucuroşi aurul ca să distrugă reputaţia unuia pe care nimeni nu-l place cu adevărat.

Braţele lui Irex au căzut moi. Se părea că lordul nu se simţea tocmai bine. Kestrel a continuat să-şi folosească

avantajul.

— Te-ai culcat cu Faris pentru ca ea să-şi convingă soţul să te ajute să capeţi un loc în Senat. Poate că ai avut şi alte motive, dar ăsta e singurul de care ne pasă. Sau cel puţin *ar trebui* să-ţi pese ţie, pentru că dacă Tiran te va bănui fie şi o clipă, nu numai că nu-ţi va mai acorda sprijinul lui, dar va întoarce Senatul împotriva ta.

Kestrel vedea cum cheful de luptă se ştergea de pe chipul lui Irex.

— Chiar dacă duelul ăsta nu a încălcat nicio regulă, nu a fost nici complet cinstit, a zis Kestrel. Ai iscat un scandal. Lumea va bârfi rău despre tine înainte ca Ronan şi Jess să-ţi distrugă renumele.

— Lumea mă va bârfi pe mine? Irex a rânjit. Nici reputaţia *ta* nu e tocmai imaculată. Amantă de sclav.

Kestrel s-a clătinat pe picioare. I-a trebuit o clipă ca să poată vorbi din nou, iar când a deschis gura iar, nu era sigură că ceea ce rostea era adevărat.

— Orice vor spune oamenii despre mine, tata o să-ţi fie duşman.

Chipul lui Irex era încă strâmbat de ură, dar a replicat:

— Prea bine. Vei trăi.

Vocea lui a devenit şovăitoare.

— I-ai spus generalului despre Faris?

Kestrel s-a gândit la scrisoarea pe care i-o trimisese tatălui ei. Mesajul fusese simplu: *L-am provocat pe lordul Irex la duel,* scrisese ea. *Va avea loc pe domeniul lui astăzi, cu două ore înainte de apus. Te rog, vino.*

— Nu. Asta m-ar fi împiedicat să-mi ating scopul.

Irex i-a aruncat lui Kestrel o privire pe care ea o mai văzuse şi înainte pe chipul oponenţilor ei de la Muşcă şi Înţeapă.

— Scopul? a zis el, prudent.

Kestrel simţea victoria curgând prin ea mai puternică decât durerea din genunchi.

— Vreau ca tata să creadă că am câştigat pe drept duelul ăsta. Vei pierde. Vei renunţa la meci şi îmi vei oferi triumful. Kestrel a zâmbit. Irex, vreau să-ţi vărs sângele.

Tata se uită la noi. Fă să arate totul onorabil.

22

După duel, generalul a trebuit să o ajute pe Kestrel să urce pe calul ei, care nu a făcut decât câţiva paşi înainte ca fata să se clatine în şa. Genunchiul ei drept pulsa. Părea că un nod din interior se desfăcuse şi acum se descâlcea, apăsând rotocoale fierbinţi de fier încins pe interiorul pielii ei.

Generalul a oprit armăsarul.

— Putem împrumuta o trăsură.

— Nu.

Ce rost mai avea victoria ei dacă nici nu putea sta pe cal? Kestrel nu-şi dăduse niciodată seama că avea o asemenea mândrie. Poate că nu-şi dorea viaţa militară a tatălui ei, dar se părea că voia aprecierea lui la fel de mult pe cât tânjise după ea pe când era doar o fetiţă. Generalul părea gata să o contrazică, dar nu a zis decât atât:

— A fost o victorie limpede.

A încălecat şi a pornit la drum. Suliţă se mişca încet, dar Kestrel se crispa la fiecare zdruncinătură a copitelor calului. S-a bucurat când noaptea a întunecat, în cele din urmă, cerul. Simţea cum sângele i se scurge din obraji din cauza durerii, dar se chinuia să-şi aducă aminte că nici măcar tatăl ei nu putea vedea prin întuneric. Generalul nu putea zări groaza de pe faţa fiicei lui.

Kestrel aştepta ca generalul să o întrebe de ce-l provocase pe Irex la duel. Dar el nu a spus nimic, şi în scurtă vreme fata nu s-a mai simţit în stare să se concentreze la altceva decât să se ţină pe cal. Şi-a muşcat buza, iar când au ajuns acasă, simţea deja gustul sângelui în gură.

Nu a ştiut când a trecut de poartă. Casa a apărut pur şi simplu în faţa ochilor ei, luminoasă şi cumva pâlpâitoare. L-a auzit ca prin vis pe tatăl ei adresându-se cuiva, apoi i-a simţit mâinile în jurul taliei, ridicând-o de pe Suliţă ca atunci când era copil. Generalul a aşezat-o pe Kestrel în picioare, dar genunchiul ei a cedat. A simţit cum se îneacă şi a leşinat.

Când a deschis ochii, Kestrel era întinsă în patul ei. Cineva făcuse focul, iar flăcările trimiteau unde portocalii de lumină pe tavan. O lampă cu ulei ardea pe noptieră. În lumina micii flăcări, chipul tatălui ei părea făcut din umbre şi din os albicios. Omul îşi trăsese un scaun aproape de pat şi poate că şi dormise acolo, dar acum ochii lui erau atenţi la Kestrel.

— Genunchiul tău trebuie drenat, a zis el.

Fata s-a uitat la picior. Cineva – tatăl ei? – îi tăiase cracul drept al pantalonilor, iar sub pânza neagră şi sfâşiată genunchiul lui Kestrel era umflat şi de două ori mai mare decât era normal. Îl simţea fierbinte, întinzându-i pielea.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, a zis Kestrel, dar nu sună prea plăcut.

— Irex ţi-a dislocat rotula. A alunecat la loc, dar lovitura trebuie să-ţi fi rupt muşchiul. Genunchiul tău se umple de sânge. De-asta te doare aşa de tare: se umflă. Generalul a ezitat, apoi a continuat: Am ceva experienţă cu genul ăsta de rană, pe câmpul de luptă. Pot să-l drenez. O să te simţi mai bine. Dar va trebui să folosesc un cuţit.

Kestrel şi-a amintit cum generalul crestase braţul mamei ei, vedea sângele şiroindu-i printre degete pe când încerca să închidă rana. El o privea acum şi fata s-a gândit că poate tatăl ei vedea acelaşi lucru sau o observa pe ea amintindu-şi, oglindindu-i coşmarurile.

Privirea generalului a căzut asupra mâinilor lui pline de cicatrice.

— Am trimis după medic. Poţi să aştepţi până vine, dacă aşa preferi.

Vocea bărbatului era plată, însă în ea se citea o notă abia auzită, tristă, pe care probabil că doar Kestrel era în stare să o perceapă.

— Nu ţi-aş sugera asta dacă nu m-aş simţi eu însumi capabil şi dacă nu aş crede că ar fi bine să facem operaţia acum. Dar e alegerea ta.

Privirea generalului a întâlnit-o pe a fetei. Ceva din ochii tatălui ei o facea pe Kestrel să creadă că generalul nu i-ar fi îngăduit niciodată lui Irex să o ucidă, că ar fi intrat în ring şi ar fi înfipt o lamă în spatele lui Irex dacă ar fi crezut că fata lui ar putea să moară, că ar fi preferat să-şi piardă onoarea alături de a ei decât să o vadă ucisă.

Bineînţeles, Kestrel nu avea cum să fie sigură de asta. Totuşi, a dat din cap. Generalul a trimis un sclav după cârpe curate, pe care le-a aşezat sub genunchiul fetei. Apoi bărbatul a mers la şemineu şi a ţinut un cuţit mic în flăcări, ca să sterilizeze lama. După care s-a întors lângă ea, cu pumnalul înnegrit în mână.

— Promit, a zis el, dar Kestrel nu ştia dacă generalul se referise la faptul că operaţia avea să o ajute, sau că ştia ce face, sau că ar fi salvat-o de Irex, dacă ar fi fost nevoie.

Bărbatul a împuns cuţitul prin piele, iar Kestrel a leşinat iar.

Tatăl ei avusese dreptate. Kestrel se simţea mai bine în momentul în care a deschis ochii. O durea genunchiul, care era înfăşurat în bandaje, dar umflătură fierbinte se retrăsese şi cu ea dispăruse o mare parte din durere.

Generalul stătea cu spatele la pat, uitându-se pe fereastră, la întunericul de afară.

— Ai face bine să rupi promisiunea pe care am încheiat-o cu tine, a zis Kestrel. Nu mă vor mai primi în armată acum, aşa, cu un genunchi distrus.

Bărbatul s-a întors, răspunzându-i cu un surâs slab.

— Ai vrea tu, a replicat el. Deşi doare, rana nu e una gravă. Vei fi înapoi pe picioare destul de curând şi vei merge normal într-o lună. Nu există nicio daună permanentă. Dacă te îndoieşti de vorbele mele şi crezi că

sunt orbit de dorinţa de a te vedea ofiţer, poţi întreba medicul, care-ţi va spune acelaşi lucru. Femeia e în sufragerie.

Kestrel s-a uitat spre uşa închisă a dormitorului şi s-a întrebat de ce medicul nu se afla acum cu ea, în cameră.

— Am vrut să te întreb ceva, a zis tatăl ei. Aş prefera ca ea să nu ne audă.

Dintr-odată, se părea că inima lui Kestrel ardea de durere şi nu genunchiul.

— Ce fel de înţelegere ai făcut cu Irex? a întrebat generalul.

— Poftim?

Bărbatul a privit-o cu subînţeles.

— Duelul mergea rău pentru tine. Apoi Irex a ezitat şi voi doi aţi părut să aveţi o conversaţie foarte interesantă. Când s-a reluat lupta, Irex parcă era altul. N-ar fi trebuit să piardă în faţa ta – oricum, nu aşa – dacă tu nu i-ai fi spus ceva care să-l convingă să o facă.

Kestrel nu ştia cum să răspundă. Când tatăl ei îi pusese întrebarea, fata se simţise aşa de cumplit de recunoscătoare că generalul nu dorea să ştie motivele duelului, încât pierduse câteva cuvinte.

— Kestrel, nu vreau decât să mă asigur că nu i-ai dat lui Irex vreun soi de avantaj asupra ta.

— Nu. A oftat, dezamăgită că generalul îi ghicise şiretlicul. Dacă e ca cineva să aibă un avantaj, atunci aia sunt eu.

— Ah. Bun. Acum îmi vei spune?

— Ştiu un secret.

— *Foarte* bine. Nu, nu mi-l spune. Nu vreau să ştiu.

Kestrel s-a uitat la foc şi a lăsat flăcările să o hipnotizeze.

— Crezi că îmi pasă cum ai câştigat? a spus generalul, blând. Ai învins. Metodele tale nu mai contează.

Kestrel s-a gândit la Războiul Herran. S-a gândit la suferinţa pe care tatăl ei o pricinuise acelei ţări şi cum acţiunile lui făcuseră ca ea sa devină stăpână, iar Arin sclav.

— Chiar crezi asta?
— Da, a spus el. Cred.

Arin a auzit uşa cazărmii scârţâind. Sunetul l-a făcut să se ridice imediat în picioare, căci o singură persoană l-ar fi putut vizita atât de târziu în noapte. Apoi a ascultat paşii grei, iar mâna i s-a înmuiat pe zăbrelele de fier. Paşii nu erau ai ei, ci ai cuiva solid, lent. Probabil un bărbat.

Lumina torţei pulsa în direcţia celulei lui Arin. Când sclavul a văzut cine ducea făclia, s-a tras de lângă barele de fier. În faţa lui prindea viaţă coşmarul fiecărui copil.

Generalul a aşezat torţa într-un suport în perete. L-a fixat pe Arin cu privirea, studiindu-i vânătăile proaspete, înălţimea, trăsăturile. Încruntarea generalului s-a făcut şi mai aprigă.

Bărbatul acela nu aducea defel cu Kestrel. Era plin de muşchi şi carne. Dar Arin regăsea în fată felul în care generalul îşi ridica bărbia, iar ochii lui luceau cu aceeaşi inteligenţă periculoasă.

— Ea e bine? a întrebat Arin.

Când a văzut că nu primeşte niciun răspuns, sclavul a întrebat în valoriană. Din moment ce-şi făcuse deja rău adresând o întrebare pe care nu suporta să nu o pună, Arin a adăugat ceva ce-şi jurase că nu va spune niciodată.

— Domnule.

— E bine.

Arin s-a simţit cuprins brusc de o senzaţie stranie, ceva ca somnul sau absenţa bruscă a durerii.

— Dacă ar fi după mine, te-aş ucide, a zis generalul, dar asta ar stârni şi mai multă vâlvă. Vei fi vândut. Nu imediat, pentru că nu vreau să se creadă că reacţionez la scandal. Dar curând. Îmi voi petrece ceva timp acasă şi voi fi cu ochii pe tine. Dacă te apropii de fiica mea, îmi voi da uitării toată judecata. O să te sfâşii în bucăţi. Pricepi?

23

Scrisorile au început să sosească. În primele zile după duel, Kestrel le rupea pur şi simplu plicurile, flămândă să afle orice i-ar fi putut distrage atenţia de la faptul că era ţintuită la pat şi disperată să ştie ce spunea societatea despre ea acum. Sigur că trebuie să le fi câştigat respectul, măcar într-o mică parte, pentru că-l învinsese pe cel mai bun luptător din oraş.

Însă scrisorile erau, în mare parte, de la Jess şi de la Ronan şi debordau de o veselie prefăcută. Apoi a venit biletul. Mic, împăturit într-un pătrat gros, marcat cu sigiliu orb şi scris de mâna unei femei, biletul era nesemnat:

Crezi că eşti prima? Singura valoriană care a primit un sclav în patul ei? Sărmana neroadă!

Dă-mi voie să-ţi spun care sunt regulile.

Nu mai fi atât de ostentativă. De ce crezi că societatea îi permite unui senator să o cheme în dormitorul lui pe menajera drăguţă, în toiul nopţii? Sau fiicei generalului să facă plimbări lungi cu o „escortă" atât de aleasă?

Nu pentru că legăturile secrete sunt imposibile. Ci pentru că dacă ne prefacem că sunt, asta lasă posibilitatea tuturor să ignore că, de fapt, putem face tot ce vrem cu sclavii noştri.

Kestrel şi-a simţit faţa arzând. Apoi parcă s-a uscat şi s-a boţit precum hârtia din pumnul ei. Avea să arunce scrisoarea în flăcări şi să uite de tot. Dar când şi-a scos piciorul drept de sub pături, genunchiul a protestat dureros. Kestrel s-a aşezat pe marginea patului, privind focul şi tălpile ei goale ce atingeau podeaua. S-a

cutremurat şi şi-a spus că era din cauza durerii în genunchiul bandajat. Picioarele-i nu puteau suporta propria greutate. Nu putea nici măcar să se scoale din pat şi să traverseze camera. Kestrel a rupt scrisoarea în bucăţele mici.

În prima noapte de după duel, Kestrel se trezise şi descoperise că tatăl ei plecase de lângă ea. O sclavă dormea în scaunul tras alături de pat. Kestrel văzuse cearcănele de sub ochii femeii, unghiul ciudat în care-şi ţinea gâtul şi cum capul i se legăna dintr-o parte în alta, ca al unei persoane care are nevoie de somn. Dar Kestrel a scuturat-o.

— Trebuie să faci ceva, a zis Kestrel.

Femeia a clipit, cu ochii înceţoşaţi de nesomn.

— Du-te şi spune-le gărzilor să-l elibereze pe Smith. E închis în cazarmă. El…

— Ştiu, a răspuns femeia. I-au dat drumul.

— Da? Cine?

Femeia s-a uitat într-o parte.

— A fost decizia lui Rax. A zis că vă puteţi plânge lui dacă nu vă place.

Ultimele cuvinte ale sclavei sunau mincinos. Răspunsul ei nu avea niciun sens. Dar femeia a bătut-o pe Kestrel pe mână şi i-a zis:

— L-am văzut pe Smith în baraca sclavilor. Nu arată prea rău. Nu vă îngrijoraţi, stăpână.

Pe chipul femeii, al cărei nume Kestrel îl uitase, se vedea atâta compasiune, încât ea îi spusese să plece.

Kestrel îşi amintea acum expresia femeii. S-a uitat la scrisoarea ruptă şi a văzut iar cuvintele – erau atât de nesincere şi de perspicace.

Oamenii nu înţelegeau. Se înşelau. Kestrel s-a băgat iar sub pături.

Câteva ore mai târziu, a chemat o sclavă şi i-a cerut să deschidă o fereastră. Aerul rece s-a revărsat înăuntru, iar Kestrel a prins a tremura până ce a auzit un zăngănit îndepărtat, sunetul ciocanului ce lovea nicovala. Arin ştia pesemne că fata nu putea veni la el. Dar de ce nu o vizitase

el?

L-ar fi putut forţa. Dacă ea îi ordona, sclavul nu avea decât să se supună. Dar Kestrel nu-şi dorea ascultarea lui oarbă. Ea spera ca el să *vrea* să o vadă.

A tresărit la acest gând şi la durerea pe care o stârnise el. Ştia că deşi ceilalţi greşeau, nu erau, în acelaşi timp, nici foarte departe de adevăr.

— Ar fi trebuit să-mi dai voie să te vizitez mai repede, a zis Jess, cu obrajii îmbujoraţi de aerul rece de afară. A trecut o săptămână de la duel.

Kestrel s-a lăsat iar între perne. Ştiuse că întâlnirea cu Jess avea să o afecteze, că avea să-i amintească de faptul că exista viaţă dincolo de pereţii dormitorului ei.

— Ronan nu are voie aici.

— Sigur că nu! Nu-l las să te vadă până nu te faci bine. Arăţi îngrozitor. Nimeni nu vrea să sărute un invalid.

— Mulţumesc, Jess! Sunt aşa fericită că ai venit.

Jess şi-a dat ochii peste cap, a dat să spună ceva, apoi privirea i-a căzut asupra noptierei.

— Kestrel. Tu nu ţi-ai deschis scrisorile.

Plicurile se strânseseră într-un mic teanc, precum un cuib de şerpi încolăciţi.

— Ce-ar avea să-mi spună scrisorile? a zis Kestrel. Că reputaţia mea e distrusă?

— Nu e ceva ce nu se poate repara.

Kestrel ştia ce avea de gând să spună Jess: că ar trebui să meargă la Balul Iernii alături de Ronan. Astfel ar fi oprit bârfa şi ar fi alimentat altfel de zvonuri.

Într-un fel, era o soluţie.

Kestrel a zâmbit un pic şi a clătinat din cap.

— Eşti atât de loială.

— *Şi* isteaţă. Am o idee. Mai e destul până la bal şi…

— M-am plictisit să stau în pat tot timpul ăsta. De ce nu mă amuzi, Jess? Sau şi mai bine, de ce nu mă laşi să fac *eu* ceva pentru *tine?* Îţi sunt datoare.

Jess a dat deoparte părul de pe fruntea lui Kestrel.

— Ba nu.

— Ai fost alături de mine. O să mă revanşez. De îndată ce mă fac bine, o să port tot ce vrei tu.

Jess şi-a lipit, în glumă, o palmă de fruntea lui Kestrel.

— Cred că ai febră.

— O să te învăţ să joci Muşcă şi Înţeapă, astfel încât să nu te poată bate nimeni.

Jess a râs.

— Nu e nevoie. Nu-mi plac jocurile.

— Ştiu. Kestrel simţea cum zâmbetul i se stingea pe buze. E unul dintre lucrurile pe care le admir la tine.

Expresia de pe chipul lui Jess era întrebătoare.

— Tu niciodată nu te ascunzi, a spus Kestrel.

— Crezi că tu eşti altfel? Crezi că nu ştiu că deşi m-ai rugat să te amuz, tu încerci să mă amuzi şi să mă distragi pe *mine?*

Kestrel a tresărit.

— Te-ai descurca mai bine, a continuat Jess, dacă nu ai fi la pat şi nu te-ai simţi aşa de groaznic.

Kestrel s-a întins după mâna fetei şi a strâns-o.

— Am vorbit serios.

— Atunci nu te mai juca. Există un răspuns clar la problemele tale.

Kestrel şi-a dat seama că Jess nu se gândea doar la bal. Şi-a tras mâna, iar Jess a oftat.

— Bine. N-o să vorbim despre Ronan. N-o să vorbim despre căsătorie. N-o să vorbim despre faptul că oricât de mult ţi-ar plăcea să câştigi, te porţi de parcă ai vrea cu tot dinadinsul să pierzi.

Arin a aţâţat focul din cuptor, dar nu pentru că avea nevoie de căldură, ci pentru culorile lui. În lunile reci, îi era dor să vadă flăcările. Fusese un copil bolnăvicios, iar acea perioadă a anului îi amintea cel mai mult de casa lui, de senzaţia de cuib călduros, neştiind că într-o zi avea să viseze la acei pereţi pictaţi, la draperiile în nuanţe de indigo şi la albastrul rochiei mamei lui.

Afară era rece, dar înăuntru ardeau culorile. Aşa fusese pe atunci. Arin a privit cum focul se face stacojiu, apoi a

ieşit afară şi a privit în jur, a văzut, printre copacii desfrunziţi, că nu se afla nimeni în preajmă. Putea să fure câteva momente de libertate.

Când a intrat iar în fierărie, Arin s-a sprijinit de nicovală. Cu o mână, a tras o carte din locul ei secret din spatele cutiei cu aprinzător, iar cu cealaltă a ridicat ciocanul, astfel că, dacă exista pericolul să fie prins, s-ar fi putut preface mai repede că lucra.

A început să citească. Era cartea pe care o văzuse la Kestrel, aceea despre istoria imperiului valorian. O luase din bibliotecă după ce ea o aşezase la locul său, în urmă cu câteva săptămâni.

Oare ce-ar fi spus ea dacă l-ar fi văzut citind o carte despre duşmani, scrisă în limba duşmanilor lui? Ce-ar fi făcut?

Arin ştia doar atât: privirea lui Kestrel l-ar fi măsurat şi Arin ar fi simţit ceva schimbându-se în ea. Părerea ei despre el s-ar fi modificat aşa cum se preschimbă lumina zilei, făcând umbrele să crească sau abia să se înfiripe. Subtil. Abia întrezărit. Fata l-ar fi văzut altfel, deşi Arin nu ştia să spună în ce fel. Nici el nu ştia ce înseamnă, dar observase acelaşi lucru iar şi iar de când sosise acolo.

Câteodată, îşi dorea să nu fi ajuns niciodată acolo.

Ei bine, Kestrel nu avea cum să-l vadă la fierărie şi nici să ştie ce citea pentru că nu putea ieşi din casă. Nu putea nici să meargă.

Arin a închis cartea, strângând-o între degetele ţepene. Aproape că-i venea să o arunce în foc.

O *să te sfâşii în bucăţi,* zisese generalul.

Nu din cauza asta se ţinuse Arin departe de Kestrel. Sau nu în totalitate.

A încercat să-şi alunge gândurile din minte. A ascuns cartea în locul de unde o luase şi şi-a văzut de treabă, încingând fierul şi cărbunii într-un creuzet, ca să facă oţel.

Lui Arin i-a luat ceva timp până să-şi dea seama că fredona o melodie tristă. Pentru prima oară în viaţa lui, nu s-a oprit. Atracţia cântecului era prea puternică, iar nevoia de a-şi distrage atenţia prea mare. Apoi şi-a dat seama că

muzica aceea ce zumzăia între dinţii lui încleştaţi era aceeaşi melodie pe care Kestrel o cântase pentru el, în urmă cu câteva luni. Îi simţea tonalităţile grave şi vii în gură.

Pentru o clipă, Arin şi-a imaginat că nu cântecul îi atingea buzele, ci Kestrel.

Gândul i-a tăiat răsuflarea. Iar muzica s-a oprit şi ea.

24

Când nu o vedea nimeni, Kestrel încerca să meargă prin apartament. Trebuia să se oprească des, sprijinindu-se de vreun perete, dar putea ajunge până la fereastră. Niciodată nu vedea afară ceea ce şi-ar fi dorit, şi asta o făcea să se întrebe dacă era doar din întâmplare sau dacă Arin încerca aşa de tare să o evite, încât îşi alesese alt drum decât acela care trecea prin faţa ferestrei sale.

Kestrel nu putea încă să coboare scările, ceea ce însemna că-i era imposibil să ajungă în camera de muzică, asta doar dacă nu accepta să fie cărată pe braţe, iar ei îi displăcea ideea. Totuşi, se trezea pianotând melodii fantomatice pe mobila din apartament sau pe pulpele ei. Resimţea absenţa muzicii ca pe o durere în interiorul său. Se întreba cum de rezista Arin fără să cânte, dacă era, într-adevăr, cântăreţ.

Kestrel se gândea la scara cea lungă şi-şi forţa muşchii slabi să lucreze.

Se afla în camera ei de primire, cu mâinile strânse pe spătarul sculptat al unui scaun, când a intrat tatăl ei.

— Asta-i fata mea! a zis el. Deja s-a pus pe picioare. Cu o atitudine ca asta, vei fi ofiţer cât ai zice peşte.

Kestrel s-a aşezat şi i-a aruncat generalului un zâmbet slab, ironic. Bărbatul i-a răspuns la fel.

— Am vrut să spun că mă bucur că te simţi mai bine şi îmi pare rău că nu pot merge la Balul Iernii.

Bine că era deja aşezată!

— De ce ai vrea *tu* să mergi la un *bal*?

— Mă gândeam să te însoţesc.

Fata l-a privit lung, uimită.

— Mi-am dat seama că nu am dansat niciodată cu fiica mea, a zis el. Şi ar fi fost o mişcare înţeleaptă.

O mişcare înţeleaptă. Mai bine zis, o demonstraţie de forţă. Un fel de memento pentru respectul ce i se cuvenea familiei generalului.

— Ai auzit zvonurile, a zis Kestrel, încet.

Generalul a ridicat o mână, întorcându-şi palma întinsă spre fată.

— Tată…

— Opreşte-te.

— Nu e adevărat. Eu…

— Nu o să purtăm această conversaţie.

Mâna generalului s-a ridicat în faţa ochilor lui, apoi s-a dat la o parte.

— Kestrel, nu de aceea mă aflu aici. Am venit să-ţi spun că plec. Împăratul mă trimite în est, să lupt cu barbarii.

Nu era pentru prima oară, din câte îşi putea aduce aminte Kestrel, când tatăl ei era trimis la război, dar teama ei era mereu la fel de acută.

— Pentru cât timp?

— Atât cât e necesar. O să plec în dimineaţa balului, cu regimentul.

— Tot regimentul?

Generalul a sesizat tonul fetei şi a oftat.

— Da.

— Asta înseamnă că nu o să mai fie soldaţi în oraş şi în jurul lui. Dacă apare vreo problemă…

— Garda oraşului va fi aici. Împăratul crede că ea poate rezolva orice problemă ce s-ar putea ivi, cel puţin până sosesc întăririle din capitală.

— Atunci, împăratul e un nerod. Căpitanul gărzii nu e suficient de pregătit pentru o asemenea misiune. Chiar dumneata ai spus că nu decât un neavenit care şi-a căpătat poziţia pentru că e lingăul împăratului…

— Kestrel.

Tonul lui era liniştitor.

— Mi-am exprimat deja rezervele în faţa împăratului. Dar el mi-a dat ordine. O să plec în câteva zile.

Kestrel şi-a cercetat degetele şi felul în care se împleteau unul cu celălalt. Nu a zis „Să te întorci cu bine”, iar generalul nu a răspuns „Ca întotdeauna.” I-a urat ceea ce ar fi spus orice valorian:

— Să lupţi neînfricat.

— Aşa voi face. Generalul aproape că ieşise când s-a uitat înapoi şi a adăugat: Am încredere în tine că vei face ceea ce e bine cât voi fi plecat.

Vorbele tatălui ei însemnau însă că nu avea pe deplin încredere în ea.

Mai târziu, Lirah i-a adus prânzul lui Kestrel. Sclava îi evita privirea. A aşezat tava pe o măsuţă de lângă divanul pe care se odihnea Kestrel, iar mişcările ei păreau pripite şi stângace. Chiar a vărsat nişte ceai.

— Nu e nevoie să te grăbeşti, a zis Kestrel.

Mâinile fetei s-au liniştit, dar respiraţia ei era inegală şi aspră. Pe obraz i-a alunecat o lacrimă. Kestrel a înţeles deodată de ce Lirah părea să fie pe fugă: îi era imposibil să rămână mai mult decât era nevoie în aceeaşi cameră cu stăpâna ei.

Stăpâna despre care toţi credeau că-i furase iubitul la care tânjea fata.

Kestrel ar fi trebuit să simtă măcar o urmă de milă, un impuls să explice că ceea ce credea Lirah – ce credea tot oraşul – nu era adevărat. În schimb, Kestrel nu-şi putea dezlipi privirea de la chipul frumos al fetei, de la ochii ei, ale căror ape verzi lacrimile le făceau şi mai adânci. Kestrel se întreba cum arăta iubita lui Arin şi dacă Lirah nu era în stare să-l facă să se răzgândească. În vreme ce încerca să-şi imagineze înfăţişarea fetei din piaţă – ibovnica lui Arin –, un gând i s-a înfiripat în minte. Oare de aceea o evita Arin? Oare scandalul ajunsese şi la urechile iubitei lui?

Un val de ură i-a urcat lui Kestrel în gât. O ura. O ura pe femeia aceea fără chip sau nume.

— Adu-mi o umbrelă de soare, i-a zis Kestrel lui Lirah. Şi ieşi.

Umbreluţa nu servea prea bine pe post de baston. Vârful ei se înfigea mereu în pământul tare, fără iarbă, iar scheletul ei strâns scârţâia în vreme ce Kestrel traversa domeniul sprijinindu-se în el. Dar ajunsese, în final, acolo unde intenţionase.

L-a găsit pe Arin străbătând crângul de portocali desfrunziţi, cu harnaşamentul calului pus pe umeri. Obiectul s-a legănat când el s-a oprit şi şi-a aţintit ochii asupra ei. A rămas drept, cu umerii încordaţi. Pe când Kestrel se apropia, a văzut că Arin îşi ţinea maxilarele încleştate şi că pe chipul lui nu se zărea nicio urmă lăsată de paznici, nicio vânătaie. Nici nu aveau cum să mai fie, căci trecuse aproape o lună de atunci.

— Te-am făcut de ruşine? a întrebat Kestrel.

O umbră ciudată a trecut peste chipul lui.

— Făcut de ruşine…, a repetat Arin.

Şi-a ridicat privirea spre ramurile golaşe ale portocalilor, de parcă s-ar fi aşteptat să găsească fructe, ca şi cum nici nu ar fi fost aproape iarnă.

— Cartea. Dedicaţia pe care am citit-o. Duelul. Felul în care te-am păcălit. Ordinul de a te închide. Te-am făcut de ruşine?

Arin şi-a încrucişat mâinile la piept, a clătinat din cap, neluându-şi ochii de la arbori.

— Nu. Zeul datoriilor ştie ce am de plătit.

— Atunci ce-i? Kestrel se străduia aşa de tare să nu pomenească ceva despre zvonuri sau despre femeia din piaţă, că a zis ceva şi mai rău: De ce nu te uiţi la mine?

— Nici n-ar trebui să stau de vorbă cu tine, a mormăit Arin.

Atunci a înţeles Kestrel de ce i se păruse mereu ciudat că Rax fusese cel care îl eliberase pe Arin.

— Tata, a zis ea. Arin, nu trebuie să-ţi faci griji din cauza lui. O să plece în dimineaţa Balului Iernii. Întregul regiment a primit ordin să plece în est, să lupte cu barbarii.

— Ce?

Arin s-a uitat la ea, iar ochii lui erau acum atenţi.

— Lucrurile pot fi la fel ca înainte.

— Nu cred.

— Dar… tu eşti prietenul meu.

Expresia de pe chipul lui s-a schimbat, deşi Kestrel nu-şi putea da seama ce însemna asta.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Arin. Spune-mi adevărul.

Când a vorbit, vocea lui Arin a sunat aspru.

— Sunt proprietatea ta. De ce crezi că-ţi voi spune adevărul? De ce aş face una ca asta?

Umbreluţa a tremurat în strânsoarea mâinii lui Kestrel. Ea a deschis gura să spună ceva, dar şi-a dat seama că dacă vorbea, n-ar mai fi fost în stare să-şi controleze cuvintele.

— O să-ţi spun ceva care e chiar adevărat, a zis Arin, şi privirea sa o fixa acum pe a lui Kestrel. Noi doi nu suntem prieteni.

Kestrel a înghiţit în sec.

— Ai dreptate, a şoptit ea. Nu suntem.

Arin a fost cât pe ce să se aleagă cu gâtul tăiat.

— Zeul vieţii are grijă de tine, a icnit Coţcarul.

Omul s-a tras înapoi. Cuţitul lui lucea în umbra micului său dormitor.

— Ce dracu’ cauţi aici? Îmi pătrunzi în casă ca un tâlhar, în miezul nopţii. Pe fereastră. Ai noroc că ţi-am văzut chipul la timp.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Ai face bine să-mi explici mai întâi de ce n-ai venit la casa de licitaţii la o oră potrivită. Am crezut că ai voie să umbli liber. Cum rămâne cu inelul cu sigiliu al fetei?

— Nu mai e disponibil.

Coţcarul a mijit ochii, bătându-şi de pulpă latul lamei cuţitului. În lumina slabă a lămpilor de pe stradă, se întrezărea un rânjet ce i se lăţea uşor pe chip.

— Necazuri în paradis? Te-ai ciondănit cu iubiţica?

Arin a simţit cum îl cuprinde furia şi chipul i se crispează.

— Uşurel, flăcăule. Spune-mi: sunt adevărat zvonurile?

— *Nu.*

— Bine. Coţcarul şi-a ridicat mâinile ca şi cum s-ar fi predat, ţinând cuţitul neglijent. Dacă aşa zici tu, înseamnă că ai dreptate.

— Coţcarule. Am încălcat ora stingerii, am sărit gardul casei generalului şi m-am strecurat printr-un oraş împânzit de gărzi ca să vorbesc cu tine. Nu crezi că avem ceva mai important de discutat decât bârfele valoriene?

Coţcarul a ridicat o sprânceană.

— Generalul pleacă la luptă, în est. Ia cu el tot regimentul, în dimineaţa Balului Iernii. E şansa pe care am aşteptat-o.

Coţcarul a dat drumul cuţitului pe masă şi a răsuflat din adâncul plămânilor, apoi a început să râdă.

— E minunat, a zis el. Perfect.

Arin vedea, în mintea lui, chipul gingaş al lui Kestrel. Îi vedea genunchiul bandajat şi degetele albite de cât de tare strânsese mânerul umbrelei. Îi auzea vocea spartă.

— Revoluţia va avea loc în noaptea balului, a zis Coţcarul. Butoaiele cu pulbere vor fi la locul lor. Eu o să conduc atacul asupra casei generalului. O să-şi lase acolo garda personală, deci ar trebui să ne aşteptăm la oarece rezistenţă. Dar cu armele noastre va fi floare la ureche. O să fie o victorie importantă dacă punem mâna pe proprietatea aia. Între timp, bogătanii valorieni de la bal vor avea parte de o surpriză otrăvitoare în vin. Arin! Coţcarul s-a încruntat la băiat. Nu te mai uita aşa. Trebuie să recunoşti că nici tu nu găseşti vreo hibă la planul ăsta. O să iasă superb. Oraşul va fi al nostru. Coţcarul şi-a pus o mână pe umărul lui Arin şi l-a strâns. Libertatea va fi a noastră!

Cuvintele adjudecătorului au tăiat nodurile ce-i încâlciseră minţile lui Arin şi el a dat uşor din cap şi s-a întors spre fereastră.

— Ce faci? a zis Coţcarul. Ai riscat suficient să vii aici şi o să rişti la fel de mult întorcându-te la vilă. Rămâi aici. Pot să te ascund până la atac.

De ce nu te uiţi la mine? zisese Kestrel. Durerea din vocea ei stârnise durere în Arin. Resimţea şi acum suferinţa şi îşi amintea când tatăl lui îi dăruise un cal din sticlă când împlinise opt ani. Arin îşi amintea picioarele ascuţite ale figurinei şi gâtul arcuit: era limpede ca o stea. Băiatul fusese neîndemânatic şi obiectul delicat se spărsese pe dalele pardoselii.

— Nu, a răspuns Arin. Mă întorc. Trebuie să fiu acolo când se va întâmpla.

25

Plimbarea la crângul de portocali îi ajutase totuşi genunchiului lui Kestrel. Rigiditatea cedase şi ea se forţa acum să meargă din ce în ce mai mult în fiecare zi. În curând, nu mai avea decât un mic şchiopătat şi în scurt timp a reuşit să meargă normal. Şi-a reluat exerciţiile la pian, lăsându-şi degetele să zboare printre notele atât de sălbatice, încât îi blocau mintea. Era o minune să nu mai aibă gânduri, să nu-şi amintească de crângul rece de portocali, de ceea ce spusese, de ceea ce făcuse, întrebase sau voise.

Kestrel cânta şi uita de tot, în afara de muzica desfăşurându-se în jurul ei.

Cu o zi înainte de Balul Iernii, menajera valoriană i-a adus lui Kestrel un pachet înfăşurat în muselină.

— De la croitoreasă, a zis ea.

Kestrel a ţinut pachetul în mâini şi i s-a părut că vede ceva lucind prin muselină. A pus obiectul deoparte.

În acea seară, sclava i-a adus un bilet de la tatăl ei. *E cineva aici care vrea să te vadă.* Probabil că era vorba despre Ronan. Gândul ăsta nu o bucura deloc, ci doar trecea pe lângă ea fără a o afecta în vreun fel, ceea ce în sine era un lucru îngrijorător. Era ceva în neregulă cu ea. Ar fi trebuit să se bucure că-şi vede prietenul. Ar fi trebuit să spere că Ronan însemna mai mult de atât pentru ea.

Noi nu suntem prieteni, spusese Arin. Dar Kestrel nu avea de gând să-şi mai bată capul cu Arin.

S-a îmbrăcat cu mare grijă pentru cină.

Vocea bărbătească ce se auzea pe hol, dinspre sufragerie, îi suna cunoscută, dar la început nu i-a putut da un nume.

— Mulţumesc că nu mi-ai rechiziţionat nava, zicea bărbatul. Aş fi pierdut o mare parte din profit – sau poate chiar nava – dacă imperiul o împrumuta pentru efortul de război.

— Nu-mi mulţumi mie, a răspuns tatăl lui Kestrel. Dacă aş fi avut nevoie de ea, aş fi luat-o.

— Nu e suficient de mare pentru tine, Trajan? a zis vocea, jucăuş.

Stând în faţa uşii, Kestrel şi-a dat deodată seama cine vorbea. Îşi amintea zâmbetul plăcut al unui bărbat cu păr grizonant care-i aducea partituri de departe, pe când era o copilă.

— Din contră, căpitane Wensan, a zis fata, intrând în cameră.

Bărbaţii s-au ridicat de pe scaune.

— Cred că tata nu v-a luat corabia pentru că e una dintre cele mai bune nave, echipată cu tunuri, şi nu-i place să lase golful fără apărare când va pleca mâine.

— Kestrel.

Căpitanul nu i-a cuprins mâna, ci şi-a aşezat degetele uşor pe capul ei, aşa cum saluţi un copil drag. Fata nu se simţea deloc dezamăgită că el, şi nu Ronan, era musafirul.

— Mă supraapreciezi, a zis Wensan. Nu sunt decât un simplu negustor.

— Poate, a răspuns Kestrel, pe când se aşezau toţi trei la locurile lor.

Tatăl fetei a luat loc în capul mesei, la dreapta ei, iar căpitanul la stânga.

— Dar mă îndoiesc că tunurile de pe cele două punţi, cu obuze de cinci kilograme, sunt acolo doar de decor.

— Duc mărfuri valoroase. Armele îi ţin pe piraţi la distanţă.

— Ca şi echipajul. Reputaţia lor îi precede.

— Sunt luptători buni, a fost de acord generalul, deşi nu au cea mai grozavă memorie.

Căpitanul i-a aruncat generalului o privire tăioasă.

— Nu se poate să fi ajuns la urechile tale!

— Că echipajul tău nu şi-a adus aminte codul de apel ca să-şi salveze vieţile?

Codul de apel era parola pe care marinarii de pe punte o cereau navigatorilor aflaţi în larg când era prea întuneric ca să-şi dea seama cine vâslise spre ei de pe mal.

— Am inspectat fiecare corabie şi echipaj înainte să decid pe cine să iau la luptă, a zis tatăl lui Kestrel. Îmi place să fiu minuţios.

Şi-a privit farfuria. Vasul era gol, aşteptând să fie servit primul fel de mâncare. Generalul a atins marginea albă a farfuriei, rotindu-o ca sa centreze modelul ce întruchipa o pasăre. În gestul lui era ceva deliberat.

Wensan a privit farfuria generalului, apoi s-a uitat la cea care se afla în faţa lui şi după aceea la a lui Kestrel şi la celelalte trei aşezate pe masă, în onoarea membrilor decedaţi ai familiei.

— Cu siguranţă că eşti minuţios. Apoi a adăugat, inutil: Sunt de acord.

Cei doi bărbaţi îşi comunicau ceva. Kestrel s-a gândit la vasele pe care tatăl ei trebuie să le fi ales cu un motiv anume în acea seară. În casă se aflau numeroase seturi de veselă, cu diferite modele. Cel de acum era valorian şi pe fiecare farfurie era pictată o pasăre de pradă: un şoim, un uliu, o bufniţă în zbor, cu gheare lungi şi ameninţătoare, o egretă şi un vindereu. Păsările făceau referire la un marş valorian pe care îl învăţau copiii.

— Foloseşti păsările din „Cântecul Penelor Morţii” ca parole pentru vasul tău? l-a întrebat Kestrel pe căpitan.

Wensan nu a părut surprins decât un moment, dar tatăl ei nici măcar nu a clipit. Kestrel se pricepuse mereu să ghicească secrete. Trist, căpitanul Wensan a răspuns:

— E singurul lucru pe care par să-l priceapă oamenii mei. Parola trebuie să se schimbe în fiecare noapte. Ordinea păsărilor în cântec e o succesiune destul de simplu de reţinut.

Generalul a sunat să le fie adus primul fel de mâncare.

Wensan a început să spună poveşti din călătoriile lui, iar Kestrel s-a gândit că poate de aceea îl invitase tatăl ei: ca să o înveselească. Apoi fata s-a uitat cu mai multă atenţie la farfuria căpitanului şi şi-a dat seama că nu acela era motivul. Pe vasul bărbatului era vindereul[2].

În mod clar, nu prietenia dintre cei doi bărbaţi şi nici protecţia pe care o putea asigura armamentul în port îl făcuseră pe general să nu ceară nava căpitanului. Era un târg, o favoare care necesita o răsplată. „Sunt de acord”, zisese căpitanul Wensan, privind farfuria.

Omul acceptase să aibă grijă de Kestrel în absenţa tatălui ei. Kestrel şi-a dat seama că rămăsese nemişcată. Privirea fetei s-a ridicat spre tatăl ei.

— Căpitanul Wensan va veni la Balul Iernii, a zis generalul.

Sclavii au intrat în sufragerie cărând tăvile cu mâncare şi au început să servească. Kestrel s-a uitat la cele trei farfurii goale. Două erau pentru fratele şi sora tatălui ei, care muriseră în luptă, iar bufniţa era pentru mama ei. Kestrel se întreba cum ar fi stat lucrurile dacă mama ei ar fi trăit. Poate că fata şi tatăl ei nu ar mai fi comunicat codat şi nici n-ar fi plănuit strategii unul împotriva celuilalt. Poate că atunci Kestrel ar fi fost liberă să spună ce simţea.

Dar ce să spună? Că ştia că generalul voia ca Wensan să aibă grijă de ea, dar în acelaşi timp să se şi asigure că fata nu apuca pe un drum greşit, că nu săvârşea vreun păcat împotriva societăţii şi a lui? Putea să spună că nu-l acuza pe general pentru lipsa lui de încredere, când ea însăşi îşi pierduse orice urmă de încredere în sine? Putea să spună că înţelegea iubirea tatălui ei, dar şi îngrijorarea lui?

— Ce frumos din partea căpitanului, a zis Kestrel, zâmbind şi întinzându-se după tacâmuri. Sunt sigură că se va distra. Însă eu nu mă voi duce.

În zori, Kestrel a luat trăsura şi a mers în port. Tatăl ei îi spusese că nu voia ca ea să fie acolo când pleca, aşa că

[2] *Kestrel* în engleză (n. tr.).

fata nu mersese mai devreme, în orele cenuşii ale începutului de zi, pe când navele se pregăteau să plece, dar a stat în docurile aproape pustii, în răsăritul rece al soarelui. Vântul se înteţea, iar briza sărată pătrundea tăioasă prin pelerina lui Kestrel.

Fata a văzut cele două sute de corăbii masive cum îşi luau avânt spre largul mării. În port nu mai rămăseseră decât şase nave de comerţ, cu tot cu cea a căpitanului Wensan, care se legănau deasupra ancorelor. Câteva bărci de pescuit se aflau în apropierea malului, prea mici ca să fie de ajutor în vreo bătălie. Kestrel le-a numărat, într-o doară, întrebându-se dacă generalul era pe puntea uneia dintre navele de război şi dacă o vedea.

Flota s-a îndepărtat plutind pe valuri, aproape ca nişte dansatori într-un vals în care partenerii nu se ating. *Fericirea depinde de libertate*, obişnuia să spună tatăl lui Kestrel, *iar libertatea depinde de curaj.*

Gândul lui Kestrel a zburat la rochia învelită în muselină. De ce să nu se ducă la bal? De ce îi era teamă?

De privirile insistente ale celorlalţi?

N-aveau decât să se holbeze. Nu era chiar atât de lipsită de apărare şi nici nu avea nevoie de protecţia tatălui ei sau a căpitanului.

Kestrel fusese rănită, dar acum nu mai era.

Materialul era aproape lichid. Rochia îi atingea, răcoroasă, pielea, căzând în linii simple, aurii şi pale ca soarele iernii. Braţele îi rămâneau goale, iar decolteul era suficient de adânc cât să-i descopere clavicula. A fost uşor să-şi tragă rochia pe trup – sclava nu a trebuit decât să-i închidă câţiva nasturi perlaţi ce se încheiau la spate –, iar Kestrel era obişnuită să-şi prindă singură pumnalul împodobit cu nestemate în jurul taliei. Dar îndată ce a rămas singură, şi-a dat seama că părul avea să-i dea bătăi de cap şi nu voia sa o cheme pe Lirah, persoana cea mai indicată să o ajute.

Kestrel s-a aşezat la masa de toaletă, privindu-şi reflexia cu mare grijă. Părul ei atârna liber pe spate, revărsându-i-

se peste umeri, cu doar câteva nuanţe mai închis decât rochia. Fata şi-a strâns parul în mana şi a început sa-l împletească.

— Am înţeles că te duci la bal în noaptea asta.

Kestrel s-a uitat în oglindă şi l-a văzut pe Arin stând în spatele ei. Apoi s-a concentrat asupra ochilor ei încercănaţi.

— Nu ai voie aici, a zis Kestrel.

Nu l-a mai privit, dar îl simţea aşteptând. Kestrel îşi dădea seama că şi ea aştepta – aştepta să vrea să-l trimită la plimbare. A oftat şi a continuat să-şi împletească părul.

— Nu e o idee bună să mergi, a zis Arin.

— Nu cred că ai vreun drept să-mi dai sfaturi despre ce ar trebui sau nu să fac.

Kestrel i-a privit iar reflexia din oglindă. Chipul lui Arin a tăiat adânc în nervii ei deja întinşi. Coada i-a scăpat lui Kestrel dintre degete şi a început să se desfacă.

— Ce? a răbufnit ea. Te amuză asta?

Colţul gurii lui s-a ridicat şi Arin părea să fie iar persoana pe care Kestrel începuse să o cunoască de la finalul verii.

— „Amuză” nu e cuvântul potrivit.

Şuviţele grele de păr i-au căzut fetei pe faţă, ca o cortină.

— Lirah îmi aranjează de obicei părul, a bombănit ea.

Fata l-a auzit pe Arin trăgându-şi respiraţia, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar sclavul nu a zis nimic.

— Aş putea să te ajut eu, a spus el apoi, încet.

— Ce?

— Ţi-aş putea împleti părul.

— *Tu?*

— Da.

Pulsul lui Kestrel i se zbătea în gât. Fata a deschis gura, dar înainte să apuce să spună ceva, Arin traversase deja camera şi-i adunase părul în mâini. Degetele băiatului au început să lucreze.

Era ciudat că în cameră era atâta linişte. Părea că ar fi trebuit să se audă un sunet când un deget al lui Arin i-a

atins gâtul sau când el a tras o şuviţă, a îndreptat-o şi a prins-o la loc, când a lăsat o coadă subţire ca o panglică să pice în faţă, iar părul i-a lovit uşor obrazul lui Kestrel. Fiecare gest al lui era la fel de rezonant ca o melodie, iar ei nu-i venea să creadă că nu putea auzi notele, fie ele înalte sau grave. Kestrel a expirat uşor. Mâinile lui Arin s-au oprit.

— Te-am lovit?

— Nu.

Agrafele dispăreau de pe măsuţă cu mare viteză. Kestrel privea mici cozi pierzându-se în altele mai mari, înotând pe sub ele şi ieşind iar la suprafaţă, creând un model complicat. Simţea când o smucitură blândă, când o răsucire. Simţea aerul vibrându-i pe piele.

Deşi Arin nu o atingea, nu-i atingea fiinţa în niciun fel, era ca şi cum o plasă invizibilă se coborâse asupra lui Kestrel, înceţoşându-i privirea şi lucindu-i pe piele.

— Gata, a zis Arin.

Kestrel s-a uitat la reflexia din oglindă şi şi-a dus o mână la cap. Nici nu ştia ce să spună. Arin se retrăsese, cu mâinile în buzunare. Însă ochii lui erau aţintiţi asupra alor ei în oglindă, iar chipul i se îmblânzise, ca atunci când Kestrel îi cântase la pian.

— Cum…? a dat ea să zică.

Arin a zâmbit.

— Cum de are un fierar o asemenea îndemânare neobişnuită?

— Păi, da.

— Sora mea mai mare mă punea să îi aranjez părul când eram mic.

Kestrel a dat să-l întrebe pe Arin unde era sora lui acum, dar apoi s-a gândit la ce era mai rău. L-a privit pe Arin şi şi-a dat seama, după expresia lui, că avea dreptate. Totuşi, zâmbetul lui nu a dispărut.

— Bineînţeles că nu-mi plăcea deloc, a zis. Uram felul în care îmi dădea ordine şi cum eu o lăsam să mă comande. Dar acum… e o amintire frumoasă.

Kestrel s-a ridicat şi s-a întors cu faţa spre Arin. Între ei

se afla doar scaunul. Fata nu era sigură dacă se simţea recunoscătoare sau nu pentru bariera aceea.

— Kestrel, dacă ţii neapărat să mergi la bal, ia-mă cu tine.

— Nu te înţeleg, a răspuns ea, simţind frustrare. Nu înţeleg ce vrei să spui, felul în care te *schimbi*, cum te porţi acum într-un fel şi-apoi în altul.

— Nici eu nu mă înţeleg pe deplin câteodată. Dar ştiu că vreau să merg cu tine în noaptea asta.

Kestrel a lăsat vorbele lui Arin să-i răsune în minte. În vocea lui exista un soi de forţă mlădioasă, o muzicalitate neintenţionată. Kestrel se întreba dacă Arin ştia cum se dădea de gol cu fiecare cuvânt obişnuit. Se întreba dacă voia să o ţină sub farmecul lui.

— Dacă tu crezi că e o idee proastă să merg la bal, a zis ea, atunci poţi fi sigur că o să fie încă şi mai rău dacă te iau şi pe *tine.*

Arin a ridicat dintr-un umăr.

— Sau ar putea transmite un mesaj îndrăzneţ despre ceea ce ştim amândoi că e adevărat: că nu ai nimic de ascuns.

Soţia guvernatorului, Neril, a ezitat doar o clipă când a văzut-o pe Kestrel în şirul de oameni ce soseau la bal. Dar guvernatorul îl respecta mult pe generalul Trajan şi, mai important de atât, avea nevoie de el. Acest lucru însemna că cei doi bărbaţi erau aliaţi şi că Neril trebuia să aibă grijă cum se poartă cu fiica generalului, ceea ce Kestrel ştia prea bine.

— Draga mea! a zis Neril. Arăţi superb.

Ochii femeii nu o fixau însă pe Kestrel, ci au ţâşnit în spatele fetei, acolo unde se afla Arin.

— Mulţumesc, a spus Kestrel.

Zâmbetul lui Neril s-a crispat. Privirea ei nu a părăsit chipul lui Arin.

— Lady Kestrel, ţi-aş putea cere o favoare? Vezi tu, jumătate din sclavii mei s-au îmbolnăvit în noaptea asta.

— Aşa de mulţi?

— Se prefac, bineînţeles. Dar dacă îi bat până se fac bine nu o să mă ajute deloc să recuperez lipsa din seara asta. Un sclav proaspăt biciuit nu ar fi în stare să-mi servească musafirii în postura potrivită.

Lui Kestrel nu-i plăcea direcţia în care părea să meargă conversaţia.

— Lady Neril…

— Poate îmi împrumuţi sclavul tău în noaptea asta?

Kestrel a simţit încordarea lui Arin, ca şi cum s-ar fi aflat lângă ea, lipit de umărul ei, în loc să fie în spate, unde nu-l putea nici măcar vedea.

— S-ar putea să am nevoie de el.

— Să ai *nevoie*? Neril a început să vorbească în şoaptă. Kestrel, *eu* îţi fac o favoare. Trimite-l acum la bucătărie, înainte ca balul să înceapă cu adevărat şi să-l observe şi mai mulţi oameni. Mă îndoiesc că o să-l deranjeze.

Kestrel l-a privit cu atenţie pe Arin în vreme ce îi traducea. Şi-a dat seama că *da,* avea să-l deranjeze. Totuşi, când a vorbit, vocea băiatului a sunat umilă, iar cuvintele lui erau valoriene, ca şi cum nici nu i-ar mai fi păsat cine ştia cât de bine cunoştea el limba imperiului.

— Doamnă, i-a zis el lui Neril, nu cunosc drumul spre bucătăria dumneavoastră şi m-aş pierde cu uşurinţă într-o casă atât de mare. Unul dintre sclavii Domniei Voastre îmi poate arăta calea, dar văd că sunt toţi ocupaţi…

— Da, prea bine. Neril a dat nerăbdătoare din mână. Voi trimite un sclav să te ia. *Curând*, a adăugat ea, adresându-i ultimul cuvânt lui Kestrel.

Apoi şi-a îndreptat atenţia către musafirii care aşteptau să intre.

Casa guvernatorului avea o arhitectură valoriană, fiind construită după război, astfel că sala de recepţii conducea spre o încăpere decorată cu scuturi prinse pe pereţi, ce luceau în lumina torţelor, pe când musafirii trăncăneau şi beau.

Un sclav de casă a pus un pahar în mâna lui Kestrel, iar fata a dus băutura la buze. Însă paharul i-a zburat imediat din mână şi i s-a spart la picioare, cu vinul vărsat aproape

de pantofii ei. Oamenii şi-au întrerupt conversaţiile şi s-au holbat la ea.

— Cer scuze, a mormăit Arin. M-am împiedicat.

Kestrel simţea că ia foc sub privirile aţintite asupra ei, asupra lui Arin, aflat lângă ea. Kestrel a văzut-o pe Neril, în pragul sălii de primire, întorcându-se şi asistând la scenă. Femeia şi-a dat ochii peste cap, a tras un sclav de mânecă şi l-a împins în direcţia lui Kestrel şi a lui Arin.

— Kestrel, nu bea vin în seara asta, a zis Arin.

— Poftim? De ce?

Sclavul lui Neril se apropia.

— Ar trebui să ai mintea limpede, i-a spus Arin.

— Am mintea perfect limpede, i-a şuierat ea, fără ca mulţimea ce şuşotea să o poată auzi. Ce-i cu tine, Arin? Îmi ceri să vii cu mine la un eveniment la care nici nu crezi că ar trebui să particip. Nu scoţi niciun cuvânt tot drumul şi *acum...*

— Promite-mi doar că nu vei bea.

— Bine, n-o să beau, dacă ţii aşa mult la asta.

Oare momentul acela ascundea, ca şi altele de la petrecerea lui Irex, vreo traumă din trecutul lui Arin pe care Kestrel nu avea cum să o ghicească?

— Dar ce...?

— Arin. Sclavul lui Neril părea surprins să-l vadă pe Arin, dar totuşi încântat de întâlnire. Trebuie să vii cu mine.

Când Arin a intrat în bucătărie, sclavii herrani au amuţit. Băiatul a văzut cum expresiile de pe chipurile lor s-au schimbat şi felul în care se uitau la el îl făcea să se simtă ca şi cum ceva lipicios i s-ar fi prins de piele.

Oamenii se uitau la el ca la un erou.

Arin i-a ignorat, dând la o parte lachei şi servitoare, până ce a ajuns la bucătarul care perpelea un porc pe frigare, deasupra focului. Arin l-a tras într-o parte.

— Care e vinul? a întrebat el.

De îndată ce otrava ajungea la oameni, dezastrul avea să se pogoare asupra fiecărui valorian din casă.

— Arin. Bucătarul a rânjit. Am crezut că trebuie să rămâi la casa generalului în noaptea asta.

— *Care e vinul?*

Bucătarul a clipit, înţelegând, în sfârşit, insistenţa din vocea lui Arin.

— E un vin din mere, pus la gheaţă. E foarte dulce, suficient cât să mascheze otrava.

— Când?

— Când va fi servit? Păi, imediat după a treia rundă de dans.

26

Sala de bal răsuna de râsete şi de voci. Fierbinţeala clocotea dincolo de prag şi în sala în care se afla Kestrel. Fata şi-a înlănţuit degetele strâns. Era agitată. *Arăta* agitată. Nimeni nu trebuia să ştie cum se simţea.

Kestrel şi-a desfăcut mâinile şi a intrat în salonul de bal.

În faţa ei s-a lăsat o cortină de linişte. Tăcerea era aşa de adâncă, încât, dacă ferestrele ar fi fost deschise şi aerul ar fi pătruns prin ele, Kestrel ar fi auzit candelabrele scoţând un clinchet.

Chipurile au devenit reci şi, unul câte unul, s-au întors.

Ea scruta mulţimea în căutarea unei feţe cunoscute şi nu şi-a dat seama că-şi ţinuse respiraţia în tot acel timp până când l-a văzut pe Benix. A zâmbit şi a pornit către el.

Benix a zărit-o. Kestrel era sigură că o văzuse, dar ochii lui refuzau să o perceapă. Era ca şi cum ea devenise transparentă, precum gheaţa sau sticla sau ceva la fel de uşor de spart.

Kestrel s-a oprit. Benix s-a întors cu spatele şi a mers spre celălalt capăt al încăperii.

Oamenii începuseră să şuşotească. Irex, aflat mai departe, dar nu suficient de departe cât să nu fie auzit, a râs şi a şoptit ceva la urechea lui Lady Faris. Obrajii lui Kestrel ardeau de ruşine, dar tot nu se putea retrage. Nici nu se putea mişca.

Apoi Kestrel a zărit un zâmbet şi după aceea chipul din spatele lui: era căpitanul Wensan, care-i sărea în ajutor, dând oamenii la o parte. Omul avea să-i ceară primul dans, iar aparenţele aveau să fie salvate, cel puţin pe moment, chiar dacă reputaţia ei era distrusă. Şi ea urma să accepte,

căci nu avea altă opţiune decât să primească mila căpitanului.

Milă. Simplul gând i-a alungat lui Kestrel îmbujorarea din obraji. A privit chipurile din mulţime şi, înainte ca Wensan să ajungă la ea, fata s-a apropiat de un senator care stătea singur. Senatorul Caran avea de două ori vârsta lui Kestrel. Avea parul rar şi chipul slab. Reputaţia lui era impecabilă, chiar dacă numai pentru că senatorul era prea timid ca să înfrunte societatea.

— Invită-mă la dans, a zis ea, şoptit.

— Poftim?

Cel puţin, omul vorbea cu ea.

— Invită-mă la dans, a zis ea, sau voi spune tuturor ce ştiu despre tine.

Gura căscată a bărbatului s-a închis brusc. Kestrel nu cunoştea niciunul dintre secretele lui Caran. Poate că senatorul nici nu avea vreo taină. Cu toate astea, se baza pe faptul că bărbatul se temea de ceea ce ar fi putut ea spune. Şi Caran a invitat-o la dans.

Evident, Caran nu era alegerea ideală, dar Ronan nu sosise, iar Benix tot nu voia să o privească. Fie se răzgândise în legătură cu ea de la duel, fie îi lipsea curajul în absenţa lui Ronan şi a lui Jess. Sau poate că vechiul ei prieten pur şi simplu nu mai era dispus să-şi distrugă reputaţia alături de a ei.

Dansul a început, iar Caran nu a scos nicio vorbă pe tot parcursul melodiei.

Când instrumentele au încetinit, apropiindu-se de final, anunţând încheierea cu o lăută intonând o melodie ce părea să coboare până ce s-a lăsat liniştea, Kestrel s-a depărtat de senator. Caran s-a înclinat, stânjenit, şi a plecat.

— Nu a părut prea distractiv, a zis o voce în spatele ei.

Kestrel s-a întors. Bucuria a cuprins-o cu totul. Era Ronan.

— Mi-e foarte ruşine, a zis el. Mi-e ruşine că am ajuns atât de târziu, încât a trebuit să dansezi cu un partener aşa de plictisitor precum Caran. Cum s-a întâmplat una ca

asta?

— L-am şantajat.

— Ah.

Privirea lui Ronan exprima îngrijorarea lui crescândă.

— Atunci, lucrurile nu merg prea bine.

— Kestrel! Jess a păşit prin mulţime şi s-a alăturat celor doi. Nu credeam că vei veni. Ar fi trebuit să ne spui şi am fi ajuns aici primii.

Jess a cuprins mâna lui Kestrel şi a tras-o spre marginea ringului de dans. Ronan le-a urmat pe fete. În spatele lor, dansatorii începuseră a doua rundă.

— Aşa, a continuat Jess, abia am hotărât să ne urcăm în trăsură. Ronan era aşa de *agitat*, spunea că nu are niciun sens să venim dacă nu poate fi cu tine.

— Surioară, a zis Ronan, acum e rândul meu să împărtăşesc lucruri personale despre tine?

— Prostuţule. Eu nu am secrete. Şi, în ceea ce o priveşte pe Kestrel, nici tu nu ai. Nu? Jess se uita triumfătoare când la unul, când la celălalt. Am dreptate, Ronan?

Ronan şi-a cuprins puntea nasului între degete şi şi-a încruntat sprâncenele, ca şi cum l-ar fi durut ceva.

— Acum nu mai e cazul.

— Arăţi minunat, Kestrel, a zis Jess. Nu-i aşa că am avut dreptate cu rochia? Iar culoarea se va potrivi de minune cu vinul de mere la gheaţă.

Kestrel se simţea ameţită, dar nu ştia dacă era pentru că răsuflase uşurată să-şi vadă prietenii sau datorită mărturisirii forţate a lui Ronan. A zâmbit.

— Ai ales materialul rochiei ca să se asorteze cu vinul?

— E un vin *special.* Lady Neril e foarte mândră de el. Mi-a spus acum câteva luni că plănuia să importe câteva lăzi din capitală, special pentru bal, şi atunci mi-am dat seama că e prea uşor să asortezi o rochie cu bijuteriile, cu pumnalul şi cu pantofii. Un pahar de vin e *chiar* ca o nestemată mare şi lichidă, nu crezi?

— Atunci ar fi mai bine să beau un pahar. Ca să-mi completez ţinuta.

Kestrel nu uitase de promisiunea făcută lui Arin, ci mai

degrabă o forţase să-i iasă din minte, alături de tot ce avea legătură cu el.

— Oh, da, a zis Jess. Neapărat. Nu crezi, Ronan?

— Nu cred nimic. Nu mă gândesc decât la ce ar putea gândi Kestrel şi dacă ea o să vrea să danseze cu mine. Dacă nu mă înşel, a mai rămas un dans înainte să fie servit vinul ăsta legendar.

Bucuria lui Kestrel a şovăit.

— Mi-ar plăcea, dar… n-o să-i deranjeze pe părinţii voştri?

Ronan şi Jess s-au uitat unul la celălalt.

— Ei nu sunt aici, a zis Ronan. Îşi petrec iarna în capitală.

Asta însemna că dacă s-ar fi aflat acolo, ar fi avut ceva de obiectat – aşa cum probabil ar fi făcut orice părinte, având în vedere scandalul creat.

Ronan i-a citit gândurile lui Kestrel pe chip.

— Nu contează ce cred ei. Dansează cu mine.

I-a cuprins mâna şi, pentru prima dată după foarte multă vreme, Kestrel s-a simţit în siguranţă. Ronan a tras-o spre centrul camerei şi au început dansul.

Ronan nu a spus nimic timp de câteva momente, apoi a atins cosiţa subţire ce se rotea ca un cârcel de-a lungul obrazului lui Kestrel.

— E drăguţă.

Amintirea mâinilor lui Arin în părul ei a făcut-o pe Kestrel să se crispeze.

— Superbă? a încercat Ronan. Transcendentală? Kestrel, încă nu s-a inventat adjectivul potrivit pentru a te descrie.

Fata a încercat să vorbească pe un ton relaxat.

— Ce-o să facă doamnele când genul ăsta de flirt exagerat n-o să mai fie la modă? O să fim răsfăţate.

— Nu e doar flirt, a zis Ronan. Ai ştiut asta dintotdeauna.

Era adevărat, Kestrel ştiuse, chiar dacă nu voise niciodată să cerceteze cu adevărat ce însemna atenţia lui. A simţit o înfiorare înăbuşită de teamă.

— Mărită-te cu mine, Kestrel.

Ea şi-a ţinut respiraţia.

— Ştiu că lucrurile au fost cam dificile în ultima vreme, a continuat Ronan, şi că nu meriţi nimic din ce s-a întâmplat. A trebuit să fii puternică, mândră şi îndrăzneaţă. Dar toate neplăcerile vor dispărea în momentul în care ne vom anunţa logodna. Vei putea să fii iar tu însăţi.

Dar Kestrel *era* puternică şi mândră şi îndrăzneaţă. Cine avea Ronan impresia că era ea, dacă nu chiar persoana care îl bătea fără pic de milă la fiecare joc de Muşcă şi Înţeapă, care-i dăduse taxa plătită de Irex şi îi spusese exact cum să procedeze cu banii? Totuşi, Kestrel şi-a înghiţit cuvintele. S-a rezemat în arcuirea braţului lui. Era simplu să danseze cu el. Ar fi fost la fel de simplu să spună „da”.

— Tatăl tău se va bucura. Cadoul meu de nuntă va fi cel mai bun pian din capitală.

Kestrel l-a privit în ochi pe Ronan.

— Sau îl poţi păstra pe al tău, a zis el, iute. Ştiu cât de mult ţii la el.

— Eşti… foarte amabil.

Ronan a râs scurt, nervos.

— Amabilitatea are prea puţin de-a face cu asta.

Dansul a încetinit, anunţându-şi finalul.

— Deci? Ronan se oprise, chiar dacă muzica tot mai cânta şi dansatorii continuau să se învârtă în jurul lor. Ei bine, ce crezi?

Kestrel nu ştia ce să creadă. Ronan îi oferea tot ce-şi putea dori. Atunci, oare de ce o întristau cuvintele lui? De ce se simţea ca şi cum ar fi pierdut ceva?

— Motivele pe care mi le-ai dat nu sunt potrivite pentru o căsnicie, a zis Kestrel, cu prudenţă.

— Te iubesc. E suficient?

Poate. Poate că ar fi fost de ajuns. Dar pe când muzica se stingea, Kestrel l-a văzut pe Arin dincolo de mulţime. Băiatul o urmărea, iar expresia de pe chipul lui părea ciudat de disperată. Ca şi cum şi el pierdea ceva, sau deja pierduse.

Kestrel l-a văzut şi nu înţelegea cum de putuse să nu-i

remarce frumuseţea, cum de nu o izbise până atunci, ca o lovitură.

— Nu, a şoptit Kestrel.

— Ce?

Vocea lui Ronan a spintecat tăcerea.

— Îmi pare rău.

Ronan s-a întors şi a văzut ţinta privirii lui Kestrel. A blestemat.

Kestrel s-a îndepărtat, împingând sclavii care duceau tăvi cu pahare pline de vin auriu şi rece. Vedea luminile şi oamenii ca prin ceaţă printre lacrimile care-i înţepau ochii. S-a apropiat de uşi, a păşit în hol şi a ieşit din vilă, în aerul rece al nopţii, ştiind, fără să-l vadă, audă sau atingă, că Arin era lângă ea.

Kestrel nu înţelegea de ce banchetele trăsurilor trebuiau să se afle una în faţa celeilalte. De ce nu puteau fi făcute pentru momente cum era acela, în care ar fi vrut să se ascundă? Kestrel aruncă o privire către Arin. Ea nu dăduse ordin să fie aprinse lămpile trăsurii, dar lumina lunii era puternică. Arin era scăldat într-o baie de argint. Băiatul se uita pe fereastră, la vila guvernatorului care dispărea în beznă, pe când trăsura se rostogolea spre casă. Apoi Arin şi-a luat privirea de la fereastră, întorcându-şi brusc capul, şi s-a afundat în canapea. Pe chipul lui se vedea un soi de uşurare şocată.

Kestrel a simţit cum i se trezeşte curiozitatea, apoi şi-a adus aminte, cu amărăciune, că asta îi adusese curiozitatea: cincizeci de monede pentru un cântăreţ care refuza să cânte, un prieten care nu-i era prieten, cineva care era proprietatea ei, dar care nu avea niciodată să-i aparţină. Kestrel şi-a întors privirea de la Arin şi şi-a jurat că nu avea să se mai uite înapoi.

— De ce plângi? a întrebat el încet.

Cuvintele lui i-au făcut lacrimile să curgă încă şi mai repezi.

— Kestrel.

Fata a inspirat tremurat.

— Pentru că atunci când se va întoarce tata, o să-i spun că a câştigat. O să intru în armată.

În trăsură s-a lăsat liniştea.

— Nu înţeleg.

Kestrel a ridicat din umeri. N-ar fi trebuit să-i pese dacă Arin înţelegea sau nu.

— Ai renunţa la muzică?

Da. Kestrel ar fi renunţat.

— Dar târgul a fost încheiat pentru la primăvară. Arin părea nedumerit. Te poţi hotărî până atunci dacă vrei să te măriţi sau să te înrolezi. Ronan… Ronan o să-ţi ceară mâna până şi zeului sufletelor. O să te ceară de soţie.

— M-a cerut.

Arin nu a spus nimic.

— Dar nu pot, a spus ea.

— Kestrel.

— Nu pot.

— Kestrel, te rog, nu plânge.

Degetele lui şovăitoare i-au atins faţa şi au alunecat deasupra pielii ude a pometelui. Kestrel se chinuia să îndure gândul dureros că ceea ce îl făcea pe Arin să se poarte astfel era probabil doar compasiunea. Ţinea la ea, dar nu suficient de mult.

— De ce nu te poţi căsători cu el? a şoptit el.

Kestrel şi-a încălcat promisiunea pe care şi-o făcuse şi s-a uitat la el.

— Din cauza ta.

Mâna lui Arin a tresăltat pe obrazul fetei. Capul lui întunecat s-a plecat şi s-a pierdut în umbră. Apoi băiatul s-a strecurat de pe canapea şi a îngenuncheat în faţa ei. Mâinile lui au căzut pe pumnii ei strânşi în poală şi au desfăcut uşor degetele încordate, ca pe nişte cupe. A tras aer în piept pentru a vorbi.

Ea ar fi vrut să-l oprească. Ar fi vrut să fie surdă, oarbă, să se prefacă în fum. Ar fi vrut să-i taie cuvintele, de groază şi de dor, căci groaza şi dorul deveniseră acum unul şi acelaşi lucru.

Şi totuşi, mâinile lui le ţineau pe ale ei şi Kestrel nu

putea face nimic.

— Vreau acelaşi lucru ca şi tine, a zis Arin.

Kestrel s-a tras înapoi. Era imposibil ca vorbele lui să însemne ceea ce păreau a fi.

— Nu mi-a fost uşor să trăiesc cu dorinţa asta.

Arin şi-a ridicat chipul astfel încât fata să-i vadă expresia. Pe faţa lui tresărea o emoţie ce striga să fie numită: speranţă.

— Dar tu ţi-ai dat deja inima alteia, a răspuns Kestrel.

Fruntea lui Arin s-a încruntat, apoi s-a netezit la loc.

— Oh. Nu, nu e ceea ce crezi. A râs uşor, un sunet blând, şi totuşi sălbatic. Întreabă-mă de ce am mers în piaţă.

Era un joc crud.

— Ştim amândoi de ce.

El a scuturat din cap.

— Prefă-te că ai câştigat un joc de Muşcă şi Înţeapă. De ce am mers? Întreabă-mă. Nu m-am dus să mă văd cu o fată care nici nu există.

— Nu… există?

— Am minţit.

Kestrel a clipit.

— Atunci de ce te-ai dus?

— Pentru că voiam să mă simt liber.

Arin a ridicat mâna şi şi-a şters cu degetele aerul din dreptul tâmplei, lăsându-şi apoi palma să cadă stângaci.

Kestrel a înţeles deodată ce însemna gestul pe care-l văzuse de atâtea ori. Era un obicei vechi. Băiatul îndepărta părul care nu mai era acolo, căci ea dăduse ordin să fie tuns.

Fata s-a aplecat şi i-a sărutat tâmpla. Palma lui Arin a ţinut-o uşor aproape de el. Obrazul i-a alunecat pe al ei, apoi buzele lui i-au atins fruntea, ochii închişi şi linia unde maxilarul i se înnoda cu grumazul. Gura lui Kestrel a găsit-o pe a lui. Buzele lui Arin erau sărate de lacrimile fetei, iar gustul acela, gustul lui și al sărutului din ce în ce mai profund au umplut-o pe Kestrel de emoţia ce stârnise în Arin râsul acela abia auzit, cu doar câteva momente mai înainte. O emoţie de o delicateţe nebună ce răzbătea

dinspre mâinile lui care-i explorau rochia subţire, dinspre căldura corpului ce ardea pe pielea ei, intrând în ea, pătrunzându-i pe amândoi.

Arin s-a depărtat uşor.

— Nu ţi-am spus tot adevărul, a zis el.

Trăsura s-a cutremurat, iar greutatea trupului său s-a sprijinit o clipă de al ei. Kestrel a zâmbit.

— Ai şi alţi prieteni imaginari?

— Eu…

O explozie depărtată a răsunat prin noapte. Unul dintre cai a nechezat înnebunit. Trăsura s-a scuturat, lovind-o pe Kestrel cu fruntea de rama ferestrei. Fata l-a auzit pe vizitiu strigând, a auzit vâjâitul biciului. Trăsura s-a oprit. Plăseaua pumnalului a împuns-o pe Kestrel în coaste.

— Kestrel, eşti bine?

Năucită, fata şi-a atins capul, într-o parte. Degetele ei erau umede. Apoi s-a auzit a doua explozie. Trăsura a săltat iar, smucită de caii speriaţi, dar mâna lui Arin a ţinut-o pe Kestrel. Fata s-a uitat pe fereastră, spre oraş, şi a văzut o lucire slabă pe cer.

— Ce-a fost asta?

Arin tăcea. Apoi a spus:

— Pulbere neagră. Prima explozie a fost la cazarma gărzilor oraşului. A doua s-a auzit de la armurărie.

Era posibil să fi ghicit doar, dar nu suna deloc aşa. O parte din mintea lui Kestrel înţelegea exact ce însemna dacă Arin cunoştea lucrurile astea, dar o altă parte din ea refuza să accepte explicaţia, aşa că s-a concentrat doar pe urmările întâmplării, dacă el avea dreptate.

Oraşul era atacat. Gărzile care dormeau fuseseră ucise. Duşmanii furau arme din armurărie. Kestrel s-a grăbit să lasă din trăsură. Arin era chiar în urma ei.

— Kestrel, ar trebui să te întorci în trăsură.

L-a ignorat.

— Sângerezi, a zis el.

Kestrel s-a uitat la vizitiul herrani, care trăgea de frâie şi blestema caii agitaţi. Fata a văzut lumina ce creştea deasupra centrului oraşului, ceea ce însemna că focul

ardea acolo. Apoi Kestrel s-a uitat la drum. Se aflau la doar câteva minute de casa ei. A făcut un pas înainte.

— Nu. Arin a prins-o de braţ. Trebuie să ne întoarcem împreună.

Caii s-au liniştit. Ritmul spart al fornăitului şi al copitelor ce tropăiau încă plutea în noapte, pe când Kestrel se gândea la cuvântul folosit de Arin: *trebuie.*

Uşa pe care o închisese în faţa logicii s-a deschis. De ce îi spusese Arin să nu bea vin? Ce fusese în neregulă cu băutura? Fata s-a gândit la Jess şi la Ronan şi la toţi dansatorii de la bal.

— Kestrel.

Arin vorbea încet, dar insistent, anunţând începutul unei explicaţii pe care fata nu voia să o audă.

— Dă-mi drumul.

Mâinile lui au căzut moi, iar Kestrel a văzut că Arin îşi dăduse seama că ea ştie. Kestrel ştia că ceea ce se întâmpla în noaptea aceea nu-l surprindea pe Arin şi că ceea ce o aştepta acasă era probabil la fel de periculos precum pulberea neagră sau vinul otrăvit.

Atât Arin, cât şi Kestrel ştiau că opţiunile ei erau limitate acolo, pe un drum pustiu, în toiul nopţii.

— Ce se întâmplă?

Vizitiul herrani s-a dat jos de la locul lui, s-a apropiat de ei şi a privit peste coama dealului, la lucirea slabă care venea dinspre oraş. Apoi privirea omului a întâlnit ochii lui Arin.

— Zeul răzbunării a sosit, a şoptit el.

Kestrel şi-a tras pumnalul şi l-a apăsat pe gâtul vizitiului.

— Blestemaţi să vă fie zeii, a zis fata. Deshamă un cal.

— Nu, i-a spus Arin vizitiului, care a înghiţit tensionat, simţind lama cuţitului la gât. N-o să te omoare.

— Sunt valoriană. O să-l ucid.

— Kestrel, după noaptea asta vor avea loc… schimbări. Dar dă-mi o şansă să-ţi explic.

— Nu cred.

— Atunci gândeşte-te la asta.

În lumina lunii, maxilarul lui Arin se contura ca o linie

neagră.

— Ce-o să faci după ce omori vizitiul? O să mă ataci? Oare ai câştiga?

— O să mă sinucid.

Arin a făcut un pas în spate.

— N-ai fi în stare.

Dar în ochii lui se citea teama.

— Suicidul de onoare? Toţi copiii valorieni învaţă cum să o facă, la majorat. Tata mi-a arătat unde să înfig cuţitul.

— Nu. N-ai face aşa ceva. Tu joci până la capăt.

— Herranii au devenit sclavi pentru că erau prea slabi ca să ucidă şi prea laşi ca să moară. Ţi-am spus că nu vreau să omor pe nimeni, nu că nu aş face-o. Şi niciodată nu am afirmat că mi-e frică de moarte.

Arin l-a privit pe vizitiu.

— Dezleagă ambii cai.

Kestrel a ţinut cuţitul neclintit cât timp vizitiul a deshămat primul cal. Când ea a încălecat pe spatele gol al calului, Arin s-a aruncat după ea. Kestrel se aşteptase la asta şi a profitat de avantajul înălţimii şi al pantofului cu toc de lemn. L-a lovit în frunte şi l-a văzut cum se clatină înapoi. Apoi şi-a înfipt o mână în coama calului şi l-a forţat să pornească la galop.

Kestrel vedea suficient de bine în lumina lunii, cât să evite făgaşele de pe drum. S-a concentrat la călărit şi nu la trădarea care îi ardea pe piele şi îi pecetluise gura. Pantofii i-au căzut fetei din picioare, iar cozile au prins a-i biciui spatele.

În scurtă vreme, a auzit tropotul altor copite în urma ei.

Poarta domeniului era deschisă, iar calea era presărată cu trupurile gărzilor generalului. Kestrel l-a văzut pe Rax. Ochii lui morţi erau holbaţi. O sabie scurtă era îngropată în măruntaiele căpitanului.

Calul gonea spre casă când vuietul unei arbalete a tăiat aerul şi săgeata a pătruns în coastele animalului. Calul a nechezat şi a aruncat-o pe Kestrel la pământ. Fata a rămas culcată, năucită de căzătură. Apoi şi-a dat seama că

degetele ei nu mai ţineau cuţitul şi a început să-l caute înnebunită. Mâna i s-a închis în jurul mânerului în clipa în care o cizmă a apărut în dreptul ochilor ei. Călcâiul se afundase în noroi, în timp ce talpa plutea deasupra degetelor ei îndoite.

— E stăpâna casei, a zis adjudecătorul.

Kestrel s-a uitat la el, la arbaleta pe care o ţinea atât de relaxat, la felul în care o măsura din priviri, studiindu-i picioarele goale, rochia ruptă şi fruntea însângerată.

— Pianista.

Cizma bărbatului a coborât şi a apăsat uşor pe falangele fetei.

— Lasă cuţitul sau îţi zdrobesc mâna.

Kestrel a dat drumul pumnalului.

Omul a apucat-o de ceafă şi a tras-o în sus. Kestrel respira repede, cuprinsă de teamă. Adjudecătorul a zâmbit şi Kestrel a văzut iar expresia pe care omul o avusese în amfiteatru, la vânzarea lui Arin. *Sclavul acesta a fost pregătit ca fierar*, zisese el, *ar fi perfect pentru orice soldat, în special pentru un ofiţer cu gardă şi armament de întreţinut.* Niciun valorian din oraş nu avea gardă personală în afară de generalul Trajan. Kestrel vedea din nou cum adjudecătorul îi întâlnise privirea în acea zi, plăcerea de pe chipul lui când fata licitase, bucuria când se alăturaseră şi ceilalţi. Omul nu fusese încântat de preţul ridicat, şi-a dat seama Kestrel, ci fusese nerăbdător. Ca şi cum Arin era menit să-i fie vândut *ei* şi numai ei.

Pământul s-a zguduit sub tropotul copitelor ce se apropiau. Zâmbetul adjudecătorului s-a lărgit când Arin şi-a oprit calul. Bărbatul a făcut un semn spre umbrele dinspre copaci. Dintre arbori au ieşit mai mulţi herrani înarmaţi şi oamenii şi-au îndreptat armele asupra lui Kestrel.

Adjudecătorul a păşit spre Arin, care a descălecat. Omul şi-a pus o palmă pe obrazul băiatului, iar acesta a răspuns în acelaşi mod. Cei doi tovarăşi stăteau în picioare, creând o imagine pe care Kestrel nu o zărise decât în opere de artă herrani, acoperite de praf. Era un gest prietenesc, ce

indica o relaţie aproape familială.

Privirea lui Arin a întâlnit ochii fetei.

— *Tu* eşti zeul minciunilor, a şuierat ea.

27

I-au spus să meargă spre casă. Kestrel nu a suflat niciun cuvânt pe când pietrele şi crenguţele îi tăiau picioarele goale. Când adjudecătorul a împins-o pe uşă, tălpile ei au lăsat urme roşii pe dalele podelei.

Însă durerea ei a fost distrasă de o altă imagine. Harman, intendentul, plutea cu faţa în jos în fântână, iar părul lui blond se unduia precum iarba de mare. Sclavii generalului erau adunaţi în holul de dincolo de bazin, strigau întrebări adresate oamenilor înarmaţi, ale căror răspunsuri erau doar o amestecătură de fraze precum „Am ocupat oraşul”, „Guvernatorul e mort”, şi „Sunteţi liberi”, repetat de zeci de ori.

— Unde e menajera? a zis adjudecătorul.

S-a auzit o mişcare. Menajera valoriană nu fusese împinsă înainte, ci sclavii pur şi simplu se dăduseră la o parte, arătând-o. Adjudecătorul a prins-o pe femeie de umeri, a împins-o spre perete şi şi-a apăsat braţul lat peste pieptul ei, trăgând un cuţit. Valoriana a început să plângă.

— Opreşte-te, a zis Kestrel, întorcându-se spre sclavi. Opriţi asta. A fost bună cu voi.

Nimeni nu a făcut vreo mişcare.

— Bună? le-a spus adjudecătorul. A fost bună când v-a obligat să curăţaţi privatele? Când v-a bătut pentru că aţi spart vreo farfurie?

— Nu e în stare să facă rău nimănui.

Vocea lui Kestrel se ascuţise de frica pe care nu şi-o mai putea stăpâni, iar teama o făcea să spună ce nu trebuia.

— Eu n-aş fi îngăduit asta.

— Tu nu mai dai ordine, a răspuns adjudecătorul şi a

tăiat gâtul femeii.

Ea s-a prăvălit sprijinită de peretele pictat cu flori, înecându-se în propriul sânge, apăsându-şi mâinile pe gât, ca şi cum ar fi putut să ţină totul înăuntru. Adjudecătorul nu s-a dat la o parte. A lăsat sângele femeii să-l împroaşte, până ce trupul a lunecat la podea.

— Dar ea n-a făcut nimic! Kestrel nu se putea opri, chiar dacă ştia că e o prostie, o mare prostie să vorbească. Nu a făcut decât ce era plătită să facă, a adăugat.

— Kestrel.

Glasul lui Arin era aspru.

Adjudecătorul s-a întors cu faţa spre fată şi a ridicat iar cuţitul. Kestrel a avut suficient timp să-şi amintească de sunetul ciocanului care lovea nicovala, să se gândească la toate armele pe care le făcuse Arin şi să-şi dea seama că dacă voise să facă mai multe, pe ascuns, nu i-ar fi fost prea greu.

Adjudecătorul a păşit spre Kestrel.

Nu, lui Arin nu-i fusese deloc greu.

— Nu, a zis Arin. Ea e a mea.

Omul s-a oprit.

— Ce?

Arin a înaintat spre ei, călcând în sângele menajerei. A rămas lângă adjudecător, arătând perfect relaxat.

— Ea mea. Premiul meu. Plata pentru serviciile prestate. Captură de război. Arin a ridicat din umeri. Zi-i cum vrei. Poţi spune că e sclava mea.

Ruşinea s-a revărsat în Kestrel precum otrava pe care prietenii ei probabil că o băuseră la bal.

— Sunt puţin îngrijorat pentru tine, Arin. Cred că nu mai vezi situaţia limpede, a zis încet adjudecătorul.

— E ceva în neregulă dacă o tratez cum m-a tratat ea pe mine?

— Nu, dar…

— Armata valoriană se va întoarce. E fata generalului. E prea valoroasa ca să o irosim.

Adjudecătorul şi-a ascuns cuţitul în teacă, dar Kestrel nu-şi putea ascunde groaza la fel de bine. Alternativa care

răsărise brusc, în locul morţii, nu părea deloc mai bună.

— Adu-ţi doar aminte ce s-a întâmplat cu părinţii tăi, i-a zis adjudecătorul lui Arin. Adu-ţi aminte ce i-au făcut soldaţii valorieni surorii tale.

Privirea lui Arin s-a întors tăioasă spre Kestrel.

— Nu am uitat.

— Serios? Unde ai fost în timpul atacului asupra vilei? Mă aşteptam să-mi găsesc adjunctul aici. În schimb, tu umblai la petreceri.

— Pentru că am aflat că un sclav al comandantului portului avea să fie acolo. Mi-a oferit informaţii preţioase. Coţcarule, trebuie să ne ocupăm şi de navele de comerţ. Trimite-mă pe mine. Lasă-mă să fac asta pentru tine.

Nevoia de a face pe plac omului era vizibilă pe chipul lui Arin. Coţcarul a văzut-o şi el. A oftat.

— Ia cu tine nişte luptători. Vei găsi alţii şi la docuri. Capturează toate corăbiile sau arde-le. Una doar dacă scapă şi alertează imperiul că am cucerit oraşul, revoluţia asta va avea o viaţă tare scurtă.

— O să am grijă. N-o să părăsească nimeni portul.

— Unele dintre ele s-ar putea să fi şi plecat. Marinarii pesemne că au auzit exploziile.

— Un motiv în plus ca să-şi aştepte tovarăşii de la mal.

Coţcarul a admis raţionamentul, strâmbându-se cu un fel de optimism precaut.

— Du-te. O să rezolv eu ce-a mai rămas de făcut la casa guvernatorului.

Kestrel s-a gândit la prietenii ei şi a rămas cu ochii pironiţi asupra sângelui de pe podea. Nu l-a văzut şi nici nu l-a auzit pe Arin care s-a apropiat de ea. Apoi adjudecătorul a zis:

— Mâinile ei.

Kestrel a ridicat capul. Privirea lui Arin a alunecat o clipă spre pumnii ei.

— Bineînţeles, i-a zis adjudecătorului, iar ea a înţeles că bărbaţii tocmai ce conveniseră asupra celei mai bune metode de a o ameninţa.

Braţul lui Kestrel s-a lăsat moale în strânsoarea lui Arin.

Îşi amintea de adjudecător în arenă, sub soarele înăbuşitor al verii. *Băiatul ăsta ştie să cânte,* zisese el. Îşi amintea de cizma bărbatului deasupra mâinii ei, de faptul că tot oraşul cunoştea slăbiciunea ei pentru muzică. În vreme ce Arin o trăgea afară din cameră, Kestrel s-a gândit cum putea asta să o doară mai mult decât orice altceva: folosiseră împotriva ei ceva ce ea iubea.

Îşi jurase că nu avea să-i vorbească lui Arin, dar apoi el a spus:

— Tu vii cu mine în port.

Surprinsă, fata a răspuns:

— Ce să fac acolo? De ce nu mă închizi în cazarmă? Ar fi închisoarea perfectă pentru premiul tău.

Arin a continuat să o conducă pe holurile propriei ei case.

— Ca nu cumva Coţcarul să-şi schimbe planurile în legătură cu tine.

Kestrel şi l-a imaginat pe adjudecător descuindu-i celula.

— Presupun că moartă nu-ţi sunt de niciun folos.

— Nu aş îngădui niciodată aşa ceva.

— Ce grijă înduioşătoare pentru viaţa unui valorian! De parcă nu l-ai lăsat pe liderul tău să o omoare pe femeia aia. Ca şi cum nu ai fi responsabil de moartea prietenilor mei.

S-au oprit în faţa uşilor apartamentului lui Kestrel. Arin s-a întors cu faţa spre ea.

— Aş fi în stare să las fiecare valorian din oraşul ăsta să moară dacă asta înseamnă ca tu să trăieşti.

— Aşa ca Jess?

Ochii fetei s-au umplut deodată de lacrimi îndelung reţinute.

— Ca Ronan?

Arin s-a uitat în altă parte. Pielea de deasupra ochiului său începea să se înnegrească, acolo unde-l lovise Kestrel cu piciorul.

— Mi-am petrecut zece ani ca sclav. Nu mai suportam. Ce ţi-ai imaginat în noaptea asta, în trăsură? Că m-aş mulţumi să-mi fie mereu frică să te ating?

— *Aia* nu are nicio legătură cu nimic. Nu sunt proastă. Te-ai lăsat vândut *dinadins* ca să mă trădezi.

— Dar nu te cunoşteam. Nu ştiam cum…

— Ai dreptate. Nu mă cunoşti. Eşti un străin.

Arin şi-a apăsat palma pe uşă.

— Cum rămâne cu copiii valorieni? a întrebat Kestrel. Ce-aţi făcut cu ei? Şi ei au fost otrăviţi?

— *Nu.* Nu, Kestrel, normal că nu. Vor fi îngrijiţi, în condiţii bune, de bonele lor. Aşa a fost planul de la început. Crezi că suntem monştri?

— Cred că *tu* eşti.

Degetele lui Arin s-au strâns pe uşă şi a împins-o. A condus-o pe Kestrel în camera ei, a deschis dulapul şi i-a scotocit prin haine. A scos o tunică, pantaloni şi o jachetă, toate negre, şi i le-a pus în braţe lui Kestrel.

Fata a comentat rece:

— Asta-i o uniformă formală de luptă. Crezi că o să mă bat în vreun duel în port?

— Ieşi prea mult în evidenţă.

În vocea lui Arin se simţea ceva ciudat.

— În beznă. Arăţi… ca o torţă. A găsit altă tunică neagră şi a sfâşiat-o cu mâinile, apoi i-a întins-o: Uite. Înfăşoar-o în jurul capului.

Kestrel a rămas nemişcată. Cârpa neagră îi atârna moale în mâini, în vreme ce îşi amintea de ultima dată când purtase asemenea haine.

— Îmbracă-te, a zis Arin.

— Ieşi afară.

Arin a clătinat din cap.

— N-o să mă uit.

— Sigur că nu, pentru că o să *ieşi.*

— Nu te pot lăsa singură.

— Nu fi caraghios. Ce crezi că o să fac, o să recuceresc oraşul singură, de la adăpostul camerei mele?

Arin şi-a trecut o mână prin păr.

— Ai putea să te sinucizi.

— Cred că a fost clar, din modul în care te-am lăsat pe tine şi pe amicii tăi să mă înghiontiţi de colo-colo, că prefer

să trăiesc, a răspuns Kestrel, cu amărăciune.

— S-ar putea să te răzgândeşti.

— Şi ce să fac, mai exact?

— Te-ai putea spânzura de cureaua pumnalului.

— Atunci ia-o.

— Ai putea folosi haine. Pantalonii.

— Moartea prin spânzurare e nedemnă.

— O să spargi oglinda şi o să-ţi tai venele.

Vocea lui Arin părea din nou străină.

— Kestrel, n-o să mă uit.

Kestrel şi-a dat seama de ce cuvintele lui sunau aşa de aspru. Ea începuse la un moment dat să vorbească în valoriană, iar Arin o imitase. Ceea ce auzise ea era accentul lui.

— Îţi promit, a adăugat Arin.

— Promisiunile tale nu valorează nimic.

Kestrel s-a întors şi a început să se dezbrace.

28

Arin a luat calul lui Kestrel. Fata înţelegea logica deciziei. Trăsura fusese abandonată pe drum, iar grajdurile erau în mare parte goale, din moment ce tatăl ei luase cu el majoritatea cailor. Suliţă era cel mai bun dintre cei care rămăseseră. Pe timp de război, prada rămâne oricui pune mâna primul pe ea, aşa că armăsarul era acum al lui Arin. Dar o durea.

Arin i-a cercetat chipul pe când punea şaua pe Suliţă. Grajdurile răsunau de zgomote: erau ceilalţi herrani care pregăteau caii, animalele ce nechezau simţind tensiunea oamenilor şi bufnetul podelei de lemn sub picioare şi copite. Şi totuşi Arin era tăcut şi o privea pe Kestrel. Primul lucru pe care-l făcuse după ce intrase în grajd fusese să ia nişte frâie, să taie pielea cu un cuţit şi să lege mâinile lui Kestrel, punând apoi pe cineva s-o păzească. Nu conta că ea nu avea niciun fel de putere. Arin o păzea ca şi cum ar fi putut scăpa în orice moment.

Sau poate că doar se gândea cât de greu avea să-i fie să ducă un prizonier pe spatele calului până în oraş şi apoi în port. Gândul probabil că i-ar fi dat o oarecare satisfacţie lui Kestrel, dacă nu ar fi fost conştientă de ce ar fi putut Arin să facă. Să o lovească pentru a-şi pierde cunoştinţa, dacă voia să-şi păstreze prada, să o omoare dacă se răzgândea, sau să o închidă dacă îi făcea prea mult necazuri. Kestrel desluşea soluţiile la fel de bine pe cât trebuie să le fi văzut şi el.

Cineva l-a strigat pe Arin pe nume. El şi Kestrel s-au întors şi au văzut o femeie herrani sprijinită de uşa grajdului, gâfâind din greu. Faţa îi era udă de sudoare.

Femeia părea cunoscută şi Kestrel şi-a dat seama de ce se afla ea acolo. Era una dintre sclavele guvernatorului. Venise să aducă ştiri despre ce se întâmplase la bal după ce Arin şi Kestrel plecaseră.

Arin a păşit spre femeie. Kestrel a încercat să-l urmeze, dar paznicul ei a tras-o înapoi. Arin i-a aruncat o privire lui Kestrel şi ei nu i-a plăcut acea privire. Expresia de pe chipul lui Arin era a cuiva care tocmai câştigase un avantaj. De parcă ar mai fi avut nevoie de unul.

— Între patru ochi, i-a zis el femeii. Apoi anunţă-l şi pe Coţcar, dacă nu aţi vorbit încă.

Arin şi sclava guvernatorului au ieşit din grajduri, iar uşile s-au trântit în urma lor. Când s-a întors, Arin era singur.

— Prietenii mei sunt morţi? a întrebat Kestrel. Spune-mi.

— O să-ţi spun după ce te văd pe calul ăla şi te decizi să nu mi te opui, după ce o să mă sui în spatele tău şi nu o să-ţi vină nicio idee isteaţă să mă împingi sau să ne arunci pe amândoi la pământ. O să-ţi spun când ajungem în port.

Arin s-a apropiat şi Kestrel nu a scos niciun sunet. El pesemne că înţelesese acordul din tăcerea ei sau poate că nu voia să-i audă vocea, la fel cum ea nu avea niciun chef să vorbească, pentru că Arin nu a aşteptat un răspuns. A ridicat-o pe Suliţă, apoi s-a aşezat în spatele ei, cu o mişcare uşoară şi fluidă. Kestrel a simţit conturul corpului său potrivindu-se lângă al ei.

Apropierea lui fu un şoc. Kestrel hotărâse însă să fie de acord cu târgul. Nu a făcut semn calului să se cabreze, nu a lovit cu capul în maxilarul lui Arin. A decis să fie cuminte, concentrându-se pe ceea ce conta.

Sărutul nu însemnase nimic. Nimic. Ce rămânea erau doar piesele pe care ea le trăsese şi modul în care avea să le joace.

Calul a luat-o la goană, ieşind din grajd.

Kestrel l-a simţit pe Arin răsuflând de îndată ce au zărit portul şi fata a ştiut că era de uşurare, din moment ce toate bărcile care fuseseră acolo dimineaţă erau încă

amarate. Kestrel se simţea dezamăgită, dar nu surprinsă, căci ştia, de pe când învăţase cum să navigheze, că marinarii îşi vedeau corăbiile ca pe un soi de insule. Mateloţii de la bord nu considerau că o ameninţare de la mal îi putea afecta şi pe ei, iar loialitatea faţă de tovarăşii de pe uscat avea să-i ţină locului atât timp cât puteau aştepta în siguranţă. Cât despre pescarii care deţineau bărcile mai mici, majoritatea aveau case pe uscat şi probabil că se aflau acolo, în mijlocul fumului gros de pulbere neagră şi al incendiului, printre cadavrele pe care Suliţă le ferise pe când călăriseră prin oraş. Niciun pescar, ce se întâmplase să doarmă în barcă, nu ar fi riscat să pornească spre capitală în toiul sezonului furtunilor verzi, iar Kestrel văzuse norii adunându-se pe cerul nopţii în drumul lor spre port. Corăbiile mici erau cele mai vulnerabile.

Pe când Kestrel se gândea la toate acestea, o idee i-a trecut prin minte. Navele nu puteau fi arse. Şi mai ales bărcile de pescuit. Poate că o să aibă nevoie de una mai târziu.

Arin a descălecat şi a ridicat-o pe Kestrel de pe Suliţă. Fata a tresărit şi s-a prefăcut că fiorul nu se datorase atingerii lui, ci tăieturilor din picioarele ei rănite, îndesate în cizmele de luptă, care atinseseră acum pământul.

— Spune-mi, i-a cerut lui Arin. Spune-mi ce s-a întâmplat la bal.

Chipul lui era luminat de foc. Deşi nu se aflau aproape de port, cazarma incendiată a gărzii oraşului se prăbuşise într-o gură de infern. Cerul din jurul ei avea un halou portocaliu, ceţos.

— Ronan e bine, a zis Arin.

Lui Kestrel i s-a tăiat răsuflarea. Felul în care Arin îşi alesese cuvintele nu putea însemna decât un singur lucru.

— Jess.

— E în viaţă.

Arin a dat să cuprindă mâinile ei legate, dar Kestrel s-a ferit.

Arin s-a oprit şi a tras cu coada ochiului la herranii care-

i înconjurau, destul de aproape cât să-i audă. Oamenii o priveau cu ură făţişă pe fată, iar pe el cu suspiciune. Arin a apucat încheieturile lui Kestrel şi a strâns nodurile legăturii de piele.

— E bolnavă, a zis el scurt. A băut din vinul otrăvit.

Cuvintele au străbătut-o pe Kestrel şi, oricât şi-ar fi spus să nu-şi arate sentimentele nimănui, mai ales lui Arin, nu şi-a putut controla vocea. Tonul ei era al unui om dărâmat.

— Va trăi?

— Nu ştiu.

Jess nu e moartă, şi-a zis Kestrel. Nu o să moară.

— Şi Benix?

Arin a clătinat din cap.

Kestrel îşi amintea cum Benix îşi întorsese faţa de la ea, la bal. Cum îşi coborâse ochii. Dar ea îşi mai amintea şi râsul lui vesel şi ştia că l-ar fi putut cicăli până ce Benix şi-ar fi recunoscut greşeala. Kestrel i-ar fi putut spune că înţelegea cât de fragil te simţi când ieşi din rândul societăţii şi te găseşti sub privirile acuzatoare ale tuturor. I-ar fi putut spune toate astea, dacă moartea nu i-ar fi răpit şansa de a-şi reface prietenia cu Benix.

Dar nu avea de gând să plângă iar.

— Şi căpitanul Wensan?

Arin s-a încruntat.

— Gata cu întrebările. Acum faci o strategie. Nu mă mai întrebi despre prieteni, ci doar mă ţii din treabă sau cauţi un avantaj pe care eu nu-l pot vedea. El nu însemna nimic pentru tine.

Kestrel a deschis gura, apoi a închis-o la loc. Avea un răspuns, dar nu dorea să-l corecteze sau să-i mai arate ce simţea.

— Nu am timp să-ţi fac o listă a supravieţuitorilor, nici dacă aş avea una, a zis Arin.

A aruncat o privire rapidă spre herranii înarmaţi, apoi le-a făcut un semn cu mâna, ordonându-le să-l urmeze. Cei care nu descălecaseră de pe cai au coborât acum şi au mers spre clădirea mică de lângă docurile centrale, în care se afla comandamentul portului. Pe când se apropiau,

Kestrel a văzut un alt grup de herrani îmbrăcaţi precum sclavii de pe docuri. Oamenii încercuiseră clădirea. Singurii valorieni care se vedeau zăceau morţi la pământ.

— Comandantul portului? a întrebat Arin pe un bărbat care părea să fie liderul grupului.

— E înăuntru, a zis omul, păzit.

Privirea lui a căzut asupra lui Kestrel.

— Zi-mi că asta nu e cine cred eu că e.

— Ea nu contează. E sub stăpânirea mea, ca şi tine.

Arin a deschis uşa, dar Kestrel a apucat să vadă expresia defensivă de pe chipul lui şi dezgustul de pe chipul celuilalt. Deşi Kestrel ştia că zvonurile despre legătura ei cu Arin fuseseră la fel de tulburătoare pentru cei de-un neam cu el cum fuseseră pentru ai ei, fata percepea abia acum situaţia ca pe un soi de armă.

Lasă-i pe herrani să creadă că era amanta lui Arin. Asta nu-i făcea decât să se îndoiască de intenţiile şi de loialitatea unui om pe care Coţcarul îl numise adjunctul lui.

Kestrel l-a urmat pe Arin în casa comandantului portului, pe chei. Înăuntru mirosea a smoală şi a cânepă, din moment ce omul şi vindea mărfuri pe lângă slujba lui de funcţionar care consta în a nota în registre ce nave intrau sau ieşeau din port şi unde ancorau. Casa era ticsită de butoaie de catran şi colaci de frânghie, iar mirosul de şantier naval era chiar mai puternic decât al urinei care păta pantalonii comandantului.

Valorianului îi era teamă. Deşi întâmplările din ultimele ore zguduiseră credinţele lui Kestrel, vederea bărbatului a tulburat-o din nou, căci era tânăr, se antrenase ca soldat, iar rolul lui în port era asemănător cu cel al unei gărzi a oraşului. Dacă lui îi era frică, atunci cum schimba asta regula care spunea că un valorian adevărat nu se teme niciodată?

Cum putuseră valorienii să fie atât de uşor luaţi prin surprindere?

Cum putuse ea?

Arin fusese vinovatul. Arin, care servise drept spion în casa generalului. Arin, a cărui minte ascuţită cioplise un

plan secret, crestându-l cu armele pe care le făcuse pe ascuns, cu informaţiile pe care ea însăşi le lăsase să-i scape. Arin, cel care îi ignorase îngrijorarea cu privire la sinuciderea căpitanului gărzilor oraşului, o moarte care probabil că nu fusese nicicând voită, ci doar un pas asasin către revoluţie. Arin înlăturase la fel de neglijent gestul bizar al senatorului Andrax de a vinde pulbere neagră barbarilor din est. Bineînţeles că Arin procedase aşa, căci el ştiuse cum pulberea fusese de fapt furată de sclavii herrani.

Arin, care îşi înfipsese cârlige în inima ei şi o trăsese spre el, astfel încât Kestrel să nu mai vadă nimic altceva decât ochii lui.

Arin era duşmanul ei.

Şi, ca orice duşman, trebuia observat. *Identifică întotdeauna avantajele şi punctele slabe ale oponentului* îi spusese tatăl ei. Kestrel a decis că avea să profite de moment, deşi era înghesuită în casa comandantului, alături de douăzeci şi ceva de herrani, plus cei cincizeci care aşteptau afară. Era o şansă bună să vadă dacă Arin era un lider la fel de bun pe cât fusese spion şi jucător la Muşcă şi Înţeapă. Şi poate că lui Kestrel avea să i se ivească ocazia să întoarcă situaţia în avantajul ei.

— Vreau numele tuturor marinarilor aflaţi pe ţărm în acest moment şi denumirile navelor lor, i-a zis Arin comandantului portului.

Acesta a răspuns, cu vocea tremurătoare. Kestrel l-a văzut pe Arin frecându-şi obrazul, gândindu-se la om şi, aşa cum socotea şi ea, că orice plan ce includea arderea sau preluarea navelor necesita un număr cât mai mare de oameni. Nimeni nu avea să fie lăsat pe mal ca să-l păzească pe comandantul portului, care acum nu mai era de niciun folos. Pasul următor cel mai evident şi rapid era să-l omoare pe bărbat. Arin l-a lovit pe om cu pumnul, într-o parte a capului. Fusese o lovitură precisă, ţintită spre tâmplă. Bărbatul s-a prăbuşit pe birou, iar răsuflarea lui a mişcat foile registrului.

— Avem două opţiuni, le-a zis Arin oamenilor săi. Ne-am

descurcat bine până aici. Am pus mâna pe oraş. Conducerea lui a fost înlăturată şi acum e sub puterea noastră. Avem nevoie doar de cât de mult timp posibil înainte ca imperiul să afle despre ce s-a întâmplat. Avem oameni care păzesc trecătoarea din munţi. Singurul mod în care veştile ar putea ajunge în imperiu e pe mare. Ori luăm navele, ori le ardem. Trebuie să decidem acum. În orice caz, procedura e aceeaşi. Norii de furtună se apropie de la sud. Când vor acoperi luna, vom vâsli în bărci mici, prin întuneric, şi ne vom apropia de pupa lor. Fiecare proră e orientată spre oraş şi spre lumină. Noi ne vom afla pe partea întunecată a mării, în timp ce marinarii se vor aduna la proră, privind focurile din oraş. Dacă vrem să cucerim toate navele, atunci trebuie să ne împărţim în două echipe. Una dintre ele va începe cu cea mai mare şi mai periculoasă dintre corăbii: cea a căpitanului Wensan. Ceilalţi vor aştepta lângă următoarea corabie mai mare. Punem mâna pe nava lui Wensan, apoi întoarcem tunurile în direcţia celeilalte, care va fi asaltată de al doilea grup. Cu aceste două nave, putem forţa a treia corabie să se predea şi vom micşora şansele ca negustorii să ni se opună. Pescarii nu au arme, aşa că bărcile lor vor fi ale noastre după bătălia de pe mare. Vom scufunda orice navă care încearcă să părăsească golful. Atunci nu doar că vom fi câştigat timpul de care avem nevoie, dar vom avea şi corăbiile drept arme împotriva imperiului, ca şi orice marfă ar avea ele la bord.

Aparent, Arin nu era nici pe jumătate atât de isteţ pe cât îl crezuse Kestrel, din moment ce discuta un asemenea plan în faţa *ei.* Sau poate că băiatul se gândea că prizoniera nu putea face niciun rău cu informaţiile. Poate că nu-i păsa de ce auzea ea. Totuşi, planul era unul destul de bun… cu excepţia unui singur lucru.

— *Cum* vom captura nava lui Wensan? a întrebat un herrani.

— O să ne cățăram pe scara cocii.

Kestrel a râs.

— O să fiţi aruncaţi cât colo, unul câte unul, de echipajul

lui Wensan imediat ce-şi vor fi dat seama de ce se întâmplă.

În cameră s-a lăsat liniştea. Toţi cei prezenţi se crispaseră. Arin, care stătea cu faţa la herrani, s-a întors spre Kestrel. Privirea lui străpungea aerul ca energia statică.

— Atunci, ne vom preface că suntem marinari valorieni care au fost pe mal, a zis el, şi vom cere ca bărcile noastre să fie ridicate pe punte.

— Să vă prefaceţi valorieni? *Asta* sigur îi va convinge.

— Va fi întuneric. Nu ne vor vedea feţele şi, oricum, avem numele marinarilor aflaţi la ţărm.

— Şi accentul?

Arin nu a răspuns.

— Presupun că speri ca vântul să vă acopere pronunţia, a continuat Kestrel. Dar poate că marinarii vă vor cere codul de apel. Poate că micul vostru plan va muri în apa mării, la fel ca voi toţi.

S-a lăsat tăcerea.

— Codul de apel, a repetat ea. Parola pe care orice membru sănătos la cap al unui echipaj o foloseşte şi nu o împărtăşeşte decât alor lui, pentru a nu fi atacaţi aşa cum prosteşte plănuiţi voi, chiar acum.

— Kestrel, ce faci?

— Îţi dau sfaturi.

Arin a pufnit, nerăbdător.

— Vrei să ard navele.

— Oare? Oare asta vreau?

— Fără ele, o să fim mai slabi în faţa imperiului.

Kestrel a ridicat din umeri.

— Nici cu ele nu aţi avea vreo şansă.

Arin trebuie să fi simţit schimbarea din atitudinea oamenilor când cuvintele lui Kestrel accentuau un lucru evident tuturor: revoluţia herrani era un efort zadarnic, unul ce avea să fie strivit imediat ce forţele imperiale îşi făceau apariţia, mărşăluind, cum era planificat, prin trecătoarea din munţi, ca să înlocuiască regimentele trimise în est. Aveau să asedieze oraşul şi să trimită

mesageri, cerând mai multe trupe. De data aceasta, când herranii aveau să fie învinşi, nu aveau să devină sclavi, ci să fie trimişi la moarte.

— Începeţi să încărcaţi butoaiele de smoală în bărci, le-a zis Arin oamenilor. O s-o folosim ca să dăm foc navelor.

— Nu va fi nevoie, a spus Kestrel. Mai ales că eu ştiu codul de apel al lui Wensan.

— Tu, a făcut Arin. *Tu* îl ştii.

— Da.

Kestrel nu-l ştia, însă avea o bănuială destul de bună. Posibilităţile erau destul de reduse – toate păsările din „Cântecul Penelor Morţii” – şi amintirea felului în care căpitanul privise farfuria cu vindereul. Ar fi pariat aur pe codul pe care Wensan îl alesese pentru noaptea balului. Kestrel putea citi expresia cuiva, aşa cum te-ai uita prin apa unduitoare, ca să vezi fundul pietros, mâlul ce se ridică şi se depune, săgetarea vreunui peşte. Fata îl văzuse pe Wensan luând decizia, aşa cum putea citi, acum, suspiciunea din ochii lui Arin.

Siguranţa lui Kestrel s-a clătinat.

Arin. Oare nu Arin fusese cel care se îndoise de abilitatea ei de a citi gândurile celorlalţi? Căci în trăsură fata îl crezuse sincer. Crezuse că buzele lui le atinseseră pe ale ei ca într-un fel de rugăciune.

Dar se înşelase.

Arin a tras-o pe Kestrel afară din casa comandantului. Uşa s-a trântit în urma lor şi el a împins-o de la spate spre capătul îndepărtat al debarcaderului.

— Nu te cred, a zis el.

— Cred că îmi cunoşti destul de bine casa. Ce pachete vin, ce scrisori pleacă. Cine vine, cine iese. Cred că ştii că Wensan a cinat la noi ieri-noapte.

— Era prietenul tatălui tău, a zis Arin încet.

— Corabia lui a adus pianul mamei din capitală, pe când eram copil. Mereu a fost bun cu mine. Iar acum e mort, aşa-i?

Arin nu a negat.

Lumina lunii se întuneca, dar Kestrel ştia că Arin putea

vedea durerea de pe chipul ei. Lasă-l să vadă, căci servea scopului lui Kestrel.

— Ştiu parola, a zis Kestrel.

— Nu mi-ai spune-o niciodată.

Norii acopereau luna, aruncând trăsăturile lui Arin într-un con de umbră.

— Mă tachinezi. Vrei să mă urăsc pentru ce am făcut. Tu nu o să mă ierţi niciodată şi cu atât mai puţin să mă *ajuţi.*

— Ai ceva ce îmi doresc.

Negura rece părea să curgă în jurul lor.

— Mă îndoiesc, a zis Arin.

— O vreau pe Jess. O să te ajut să capturezi corăbiile dacă mi-o dai.

Adevărul poate fi la fel de înşelător ca şi minciuna. Kestrel *voia* să facă un troc pentru şansa de a o ajuta pe Jess sau măcar să fie la căpătâiul ei dacă avea să moară. Şi totuşi Kestrel se baza pe acest adevăr să fie destul de credibil, astfel încât Arin să nu îşi dea seama că ascundea altceva: Kestrel avea nevoie ca măcar o barcă de pescuit să rămână în port.

— Nu pot să ţi-o *dau* pur şi simplu, a răspuns Arin. Coţcarul va decide ce se întâmplă cu supravieţuitorii.

— Ah, dar se pare că ai dreptul la privilegii speciale. Dacă poţi să ceri o fată, de ce nu ai cere două?

Gura lui Arin s-a strâmbat într-o expresie ce părea să aducă a dezgust.

— O să am grijă să o vezi cât se poate de repede. Ai încredere în cuvântul meu?

— Nu prea am de ales. Acum, să trecem la subiect. I-ai spus Coţcarului că ai mers la bal ca să obţii informaţii de la un sclav al comandantului portului. O să împărtăşeşti acele informaţii cu mine.

— Nu de aceea am mers la bal.

— Poftim?

— Nu există niciun fel de informaţie. Am minţit.

Kestrel a ridicat o sprânceană.

— Ce surprinzător. Nu cumva tocmai ai făcut o promisiune şi mi-ai cerut să am încredere în cuvântul tău?

Serios, Arin, trebuie să alegi adevărul de minciuni înainte să nu mai ştii nici tu care e care.

Linişte. Oare îl rănise? Kestrel spera că da.

— Planul tău de a asedia corăbiile e destul de bun, a zis ea, dar va trebui să te ocupi de nişte detalii importante.

Şi i-a zis ce avea ea în minte. Kestrel se întreba dacă el ştia că, acceptându-i ajutorul, avea să stârnească şi mai mult suspiciunea oamenilor săi că erau iubiţi şi ca el colabora cu un valorian care nu ţinea neapărat la bunăstarea lor. Fata se întreba dacă Arin ştia că dacă-şi atingea scopul în acea noapte, victoria avea să fie umbrită de modalitatea prin care o obţinuse.

Probabil că Arin era conştient de toate astea. Trebuie să fi ştiut că nu exista victorie nepătată de compromis.

Dar Kestrel se îndoia că el bănuia că Wensan o învăţase să navigheze. Chiar dacă, într-un fel sau altul, Arin ştia despre abilitatea fetei, Kestrel credea că mintea lui era prea ocupată acum ca să realizeze că o barcă de pescuit reprezenta cea mai bună şansă a ei de evadare spre capitală.

Când se va ivi un moment potrivit ca să fugă, Kestrel avea să profite de el. Avea să aducă dulăii imperiului, urlând şi năpădind oraşul.

29

Arin lucrase înainte în port. Fusese vândut din carieră şi dat spre o altă meserie când al doilea meşter fierar murise. Arin făcuse parte dintre bunurile ce urmau să fie împărţite între moştenitori. Numele lui era încă trecut drept Smith, dar îşi ascunsese abilităţile de noii proprietari, aşa că aceştia îl vânduseră, în pierdere, şantierului naval. Arin nu fusese niciodată pe mare, dar ştia să recunoască o navă herrani. Le andocase alături de ceilalţi sclavi, le ridicase în frânghii ca să le răstoarne pe o parte, la reflux. Apoi înotase în noroi ca să râcâie resturile întărite ale mării de pe cocă: fărâme de scoici zburau în jurul lui, îi tăiau pielea şi îi săpau linii roşii în mâini. Arin îşi amintea gustul transpiraţiei în gură, apa ce ţâşnea până la pulpe şi repeziciunea cu care trebuia să termine mereu totul pentru ca sclavii să poată trage scripeţii, să răstoarne iar barca şi să-i cureţe şi cealaltă latură înainte să vină fluxul. Apoi valorienii îşi luau nava furată şi plecau departe.

Pe când vâslea spre corabia lui Wensan, făcută după model herrani şi încărcată cu tunuri valoriene, Arin şi-a amintit de extenuarea de atunci, dar şi de felul în care munca îi întinsese muşchii până ce durerea îi făcuse braţele de piatră. Arin era recunoscător valorienilor că-l făcuseră aşa de puternic. Dacă era suficient de tare, atunci poate că avea să supravieţuiască acelei nopţi. Dacă trăia, atunci îşi putea cere dreptul la o mică parte din ceea ce fusese odată şi i s-ar putea explica lui Kestrel într-un fel în care ea îl va înţelege.

Kestrel s-a aşezat tăcută alături de el, în barcă. Ceilalţi herrani, aflaţi la vâsle, au privit-o cum îşi ridică mâinile

legate ca să-şi smulgă pânza neagră ce-i acoperea părul. Gestul era dificil, dar necesar, din moment ce o întorsătură în plan o forţa acum pe Kestrel să fie văzută şi recunoscută.

Herranii au privit-o cum se chinuia să-şi descopere părul. L-au văzut pe Arin dând drumul unei vâsle şi ajutând-o. Fata a tresărit suficient de puternic pentru ca barca să se mişte. Nu fusese decât un tremur uşor, de-a lungul lemnului, dar oamenii îl simţiseră cu toţii.

Ruşinea a muşcat adânc din Arin.

Kestrel şi-a scos pânza de pe cap. Deşi norii se umflau pe cer, înghiţind luna şi adâncind întunericul din jurul lor, părul lui Kestrel şi pielea ei palidă păreau să lucească. Parcă fata era aprinsă pe dinăuntru.

Arin nu putea îndura să o privească, aşa că s-a întors la vâslit.

Arin ştia mai bine decât oricare dintre cei zece herrani din ambarcaţiune cât de duplicitară putea fi Kestrel. Că n-ar trebui să aibă încredere în planul ei mai mult decât avusese când căzuse pradă prefăcătoriilor ei de la jocurile de Muşcă şi Înţeapă sau când căzuse prosteşte în capcana pe care i-o pregătise ea în dimineaţa de dinaintea duelului.

Planul fetei de a captura nava era sigur şi reprezenta cea mai bună variantă. Totuşi, Arin o cerceta pe Kestrel la fel cum ar fi făcut cu o copită de cal, bătând suprafaţa cornoasă în căutarea vreunui defect, a unei crăpături periculoase.

Nu vedea nimic în neregulă, dar credea că trebuie să existe ceva; apoi şi-a dat seama că defectul pe care-l simţea se afla de fapt în el. Noaptea aceea îl spintecase pe Arin şi făcuse din lupta din interiorul lui un război înverşunat.

Bineînţeles că era sigur că ceva era greşit.

Imposibil. Era imposibil să iubească o valoriană, dar în acelaşi timp să-şi iubească şi neamul.

Arin însuşi era defectul.

Kestrel privea celelalte patru bărci, lunecând deasupra

apei ca cerneala. Două au plutit pe lângă nava lui Wensan şi s-au oprit lângă scara cocii, ascunse la adăpostul întunericului şi de unghiul cocii care se rotunjea spre interior, dinspre puntea largă spre secţiunea mai îngustă de la linia de plutire. Marinarii de pe puntea principală ar fi trebuit să se aplece peste copastie ca să vadă bărcile, dar nu au dat semnalul de alarmă.

Alte două bărci s-au apropiat de a doua navă mai mare, o corabie cu două catarge şi un rând de tunuri, a doua cea mai bună după nava lui Wensan, cu trei catarge şi rând dublu de tunuri.

Herranii şi-au aruncat privirile spre Arin. Băiatul a dat din cap şi oamenii au început să vâslească, fără să le pese că puteau fi descoperiţi, ci doar de viteză. Vâslele zăngăneau în locaşurile lor, coborau în apă şi împroşcau în jur şi măturau valurile. Când barca a ajuns la corabia lui Wensan, marinarii se adunaseră deja împrejurul balustradelor, privind în jos, la ei. Chipurile lor erau doar pete neclare în beznă.

Kestrel s-a ridicat în picioare.

— E răzmeriţă în oraş! a strigat ea mateloţilor, anunţându-i ceea ce, fără îndoială, puteau vedea şi singuri dincolo de port şi de zidurile oraşului. Primiţi-ne la bord!

— Nu sunteţi de-ai noştri, a plutit o voce de pe puntea principală.

— Sunt o prietenă a căpitanului Wensan: Kestrel, fiica generalului Trajan. Căpitanul m-a trimis încoace, cu echipajul vostru, ca să mă luaţi sub protecţia voastră.

— Unde-i căpitanul?

— Nu ştiu. Ne-am pierdut în oraş.

— Cine e cu tine?

— Terex, a strigat Arin, având grijă să rostogolească r-ul pe limbă.

Unul câte unul, herranii din barcă au strigat numele marinarilor lipsă, dezvăluite de comandantul portului. Oamenii rosteau cuvintele rapid. Unii dintre ei mâncau silabe, dar fiecare a reuşit să le pronunţe suficient de bine, aşa cum îi învăţase Kestrel înainte să plece de la ţărm.

Marinarul a vorbit iar:

— Care e parola?

— Eu sunt, a zis Kestrel, cu toată încredere pe care nu o avea, de fapt, deloc. Numele meu: Kestrel.

A urmat o pauză. Câteva secunde tensionate în care Kestrel a sperat că avusese dreptate, a sperat că se înşelase, şi s-a urât pentru ceea ce făcea.

S-a auzit un ţăcănit, apoi un zăngănit metalic. Scripeţii cu cârlige erau coborâţi de pe puntea principală. Herranii au prins cârligele de bărci cu nerăbdare.

Totuşi, Arin nu se mişca. Se uita la Kestrel. Poate că nu fusese convins că ştia parola. Sau poate că nu îi venea să creadă că valoriana era în stare să-i trădeze pe cei de-un neam cu ea.

Kestrel s-a uitat la Arin ca şi cum s-ar fi uitat pe o fereastră. Nu conta ce gândea el. În orice caz, nu mai conta acum.

Scripeţii din frânghie au pârâit. Barca era ridicată, picurând de apă. Ambarcaţiunea s-a smucit şi s-a legănat, pe când marinarii de la bord trăgeau de sfori. Apoi barca a început să urce.

Kestrel nu putea vedea scara de pe cocă şi nici pe ceilalţi herrani, în bărcile aflate în apa de sub ei. Ei nu mai erau, de acum, decât umbre şterse, înghiţite de noapte. Dar a observat o undă de mişcare de-a lungul cocii. Herranii escaladau scara. Nu era încă prea târziu să-i avertizeze pe marinarii de la bord. Putea alege să nu-i trădeze. Fata nu înţelegea cum de putea tatăl ei să facă mereu aşa ceva: să ia decizii care să arunce în gura morţii vieţi omeneşti, de dragul unui scop nobil.

Şi totuşi, trădarea ar fi fost justificabilă dacă ea reuşea să-şi asigure evadarea spre capitală? Asta, presupunea Kestrel, depindea de câţi valorieni aveau să moară pe nava lui Wensan.

Calculele reci din mintea ei o şocau pe Kestrel şi reprezentau motivul pentru care evitase să se înroleze: faptul că *era în stare* să ia asemenea decizii, că era *capabilă* să pună la punct strategii, că oamenii deveneau

atât de uşor piese într-un joc pe care era hotărâtă să-l câştige.

Barca s-a legănat, urcând şi mai sus. Kestrel şi-a strâns buzele.

Arin şi-a aruncat privirea spre pânza neagră care acoperise părul fetei, apoi spre ea. Probabil că se gândise să o sugrume pe Kestrel cu pânza, acum că rolul ei se încheiase. Ea aşa ar fi procedat în locul lui. Dar Arin nu a schiţat niciun gest, ceea ce o făcea pe Kestrel să se simtă şi mai rău decât înainte. Arin dădea dovadă de pură ipocrizie pentru că nu se ridica la nivelul cruzimii de care Kestrel ştia acum că era capabil.

La fel ca şi ea.

Barca a ajuns la acelaşi nivel cu puntea. Kestrel a avut timp să vadă doar şocul de pe chipurile marinarilor înainte ca herranii din ambarcaţiune să sară pe punte, cu armele ridicate. Mica barcă s-a legănat violent, rămasă goală, cu excepţia lui Kestrel.

Arin s-a ferit din faţa unei lovituri de cuţit, blocând-o cu lama armei lui, şi a lovit un om în grumaz. Marinarul s-a dat înapoi, împleticit. Arin i-a tras picioarele de sub el şi i-a aplicat un pumn. Marinarul era acum la pământ.

Asemenea scene se vedeau peste tot pe punte. Herranii îi ciomăgeau pe valorienii care, în mare parte, nici nu avuseseră timp să-şi tragă armele. Pe când mateloţii se ocupau de ameninţarea bruscă pe care o aduseseră singuri la bord, nu puteau vedea un al doilea pericol: alţi herrani ce se căţărau la bord, pe scara cocii. Al doilea val de inamici i-a atacat pe valorieni din spate, aşa cum plănuise Kestrel. Prinşi în cursă, marinarii s-au predat repede. Deşi de la punţile inferioare se tot vedeau venind valorieni, marinarii ieşeau prin chepenguri înguste, ca nişte şoareci prin tuneluri. Herranii îi secerau unul cate unul.

Scândurile erau pătate de sânge. Mulţi dintre cei căzuţi nu se mai mişcau. Din barca legănându-se, Kestrel îl putea auzi pe omul atacat prima dată de Arin. Bărbatul se prinsese cu mâinile de gât. Zgomotele pe care le scotea erau oribile, pe jumătate icnete, pe jumătate tuse. Arin îşi

făcea loc, împingându-se în toiul debandadei, împărţind lovituri care poate că nu ucideau, dar provocau răni şi făceau să curgă sânge.

Kestrel văzuse brutalitate în el, în ziua în care-l cumpărase, dar îşi permisese să uite, pentru că mintea lui era atât de sclipitoare, iar atingerea-i atât de blândă. Şi totuşi, ăsta *era* el, asta era ceea ce devenise.

Dar cum rămânea cu ea, care orchestrase căderea unui vas valorian în mâinile inamicului? Lui Kestrel nu-i venea să creadă. Nu putea înţelege cum de fusese atât de *uşor.* Valorienii nu erau niciodată prinşi într-o ambuscadă. Nu se predau niciodată. Erau curajoşi, neînfricaţi şi mai degrabă ar fi murit decât să fie cuceriţi.

Barca fetei s-a oprit în cele din urmă. Kestrel s-a ridicat şi s-a uitat la apa de sub ea. Când ameninţase mai devreme, în noaptea aceea, că avea să se sinucidă, Kestrel nu se gândise cu adevărat dacă era capabilă să-şi pună capăt zilelor. Fusese o alegere corectă să-l ameninţe aşa pe Arin, aşa că procedase în consecinţă.

Apoi Coţcarul îşi pusese cizma pe degetele ei.

După ce mori nu mai există muzică.

Kestrel alesese să trăiască.

Acum, fata stătea în barca balansându-se uşor, ştiind că dacă lovea suprafaţa apei de la acea înălţime era foarte posibil să-şi rupă ceva şi să se scufunde iute, fără a se putea folosi de mâinile-i legate. Oare ce-ar fi ales generalul în locul ei? O moarte onorabilă sau o viaţă ca premiu al lui Arin? Kestrel a închis ochii, imaginându-şi chipul tatălui ei dacă ar fi văzut-o cedându-i Coţcarului, dacă ar fi văzut-o acum.

Oare chiar putea Kestrel să găsească o cale de a ajunge cu o barcă în capitală? Merita să rămână în viaţă pentru a o vedea pe Jess, chiar dacă asta însemna să o privească murind?

Fata a ascultat pleoscăitul valurilor lovindu-se de navă şi strigătele celor care luptau şi mureau. Şi-a amintit cum inima ei, strânsă ca un pergament, se deschisese atunci când o sărutase Arin. Cum se desfăcuse asemenea unei

flamuri.

Dacă inima ei chiar era un pergament rulat, atunci îi putea da foc. Ar fi devenit un tunel de văpaie, o mână de cenuşă. Secretele înscrise în ea ar fi dispărut şi nu ar fi ştiut nimeni.

Dacă ar fi ştiut, generalul ar fi ales apa pentru fiica lui.

Şi totuşi, Kestrel nu putea. Până la urmă, nu şiretenia şi nici hotărârea nu o opriseră să sară, ci o teamă tăioasă.

Nu voia să moară. Arin avea dreptate, Kestrel juca până la final.

Dintr-odată, Kestrel i-a auzit vocea. A deschis ochii. Arin îi striga numele şi împingea oamenii, croindu-şi o cărare între arborele prova şi copastia unde se afla barca. Ea a văzut groaza din ochii lui oglindind propria ei senzaţie atunci când privise apa. Kestrel şi-a strâns toată forţa în picioare şi a sărit pe punte.

Tălpile ei au lovit scândurile, iar forţa mişcării a aruncat-o grămadă. Însă fata învăţase în urma antrenamentelor cu Rax cum să-şi protejeze mâinile. Le-a strâns lângă ea, apăsând pe piept nodurile tari ale legăturii, a căzut cu umărul înainte şi s-a rostogolit. Arin a tras-o în picioare. Şi deşi îi văzuse alegerea, căci decizia pesemne că ardea ca o flacără pe chipul ei, băiatul continua să ţipe cuvintele pe care Kestrel le auzise pe când el se apropiase de balustradă.

— Nu, Kestrel. Nu.

Arin i-a cuprins faţa în palme.

— Nu mă atinge, a zis tânăra.

Mâinile lui Arin au căzut moi.

— Zeilor, a spus, răguşit.

— Da, ar fi tare neplăcut să pierzi micul avantaj pe care-l ai împotriva generalului, nu? Nu te teme. Kestrel a zâmbit amar. Se pare că totuşi sunt o laşă.

Arin a scuturat din cap.

— E mai greu sa trăieşti.

Da, era. Kestrel ştiuse că nu putea să scape în acea noapte şi probabil nici prea curând.

Planul ei mersese de minune. Chiar în acel moment,

nava cucerită îşi întorcea tunurile spre corabia cu două catarge, unde aşteptau alţi herrani, pregătiţi să se năpustească asupra marinarilor de îndată ce aceştia aveau să fie surprinşi de focurile de tun. După ce vasul acela avea să cadă în mâinile lui Arin, şi celelalte nave din port aveau să fie cucerite.

A început să plouă. Stropii erau mărunţi şi reci. Kestrel nu tremura, deşi ştia că ar fi trebuit să se cutremure, măcar de frică, dacă nu de frig. Alesese să trăiască, deci ar fi trebuit să se teamă de ce însemna viaţa în această lume nouă.

30

Kestrel a fost condusă de-a lungul salonului de primire al casei lui Irex – ba nu, a lui Arin. Armele valoriene îi făceau cu ochiul din locaşurilor lor de pe pereţi, întrebând-o de ce nu-şi culca la pământ cel mai apropiat paznic, de ce nu înșfăca plăseaua unei săbii. Chiar şi cu mâinile legate, Kestrel ar fi putut opune rezistenţă.

Arin intrase primul în casă. Tânărul păşea înainte, cu spatele întors la ea. Se mişca atât de plin de nerăbdare, că emoţia îi era vizibilă. Lui Kestrel i-ar fi fost aşa de simplu să-l surprindă cu un pumnal înfipt între omoplaţi. Dar Kestrel nu a făcut nicio mişcare.

Avea un plan, îşi spunea ea, unul care nu includea moartea ei, ceea ce sigur s-ar fi întâmplat dacă-l ucidea pe Arin. Herranii au împins-o pe hol.

O femeie brunetă aştepta în atrium, lângă fântână. Când l-a văzut pe Arin, faţa ei s-a umplut de lumină şi de lacrimi, iar el aproape că a alergat spre ea, să o cuprindă în braţe.

— Soră sau iubită? a întrebat Kestrel.

Femeia a ridicat privirea din îmbrăţişarea lui. Expresia de pe chipul ei s-a înăsprit şi s-a depărtat de Arin.

— Ce?

— Eşti sora sau iubita lui?

Femeia a venit spre Kestrel şi a pălmuit-o.

— Sarsine! a exclamat Arin, trăgând-o departe de Kestrel.

— Sora lui e moartă, a replicat Sarsine, şi sper să suferi şi tu pe cât a îndurat ea.

Kestrel şi-a apăsat degetele pe obrazul care-i ardea şi şi-a ascuns zâmbetul cu podul palmelor legate. Îşi amintea

vânătăile de pe trupul lui Arin, atunci când îl cumpărase, sfidarea lui arogantă. Kestrel se întrebase întotdeauna de ce-şi atrăgeau sclavii pedepsele. Dar fusese plăcut să simtă puterea răsturnându-se, oricât de vag, când mâna aceea îi lovise chipul. Fusese plăcut să ştie că, în ciuda durerii, fusese, pentru o clipă, în control.

— Sarsine e vara mea, a răspuns Arin. Nu am mai văzut-o de ani de zile. După război, a fost vândută ca sclavă în casă. Eu am fost trimis la muncă, deci…

— Nu-mi pasă, i-a tăiat-o Kestrel.

Privirea lui Arin s-a intersectat cu a fetei. Ochii lui aveau culoarea mării iarna – a apei de sub picioarele lui Kestrel, când se uitase în jos şi îşi imaginase cum ar fi fost să se înece.

Arin şi-a dezlipit privirea de la Kestrel.

— Vreau să o păzeşti. Însoţeşte-o în aripa de est şi lasă-i apartamentul… i-a zis el lui Sarsine.

— Arin! Ţi-ai pierdut minţile?

— Scoate de acolo tot ce i-ar putea servi drept armă. Ţine mereu uşile exterioare încuiate. Vezi să nu-i lipsească nimic, dar nu uita că e prizonieră.

— În *aripa de est.*

Vocea lui Sarsine era plină de dezgust.

— E fiica generalului.

— Oh, ştiu.

— Prizonier politic, a continuat Arin. Trebuie să fim mai buni ca valorienii. Noi nu suntem nişte brute.

— Chiar crezi că dacă îţi vei ţine păsăruica într-o colivie de aur vei schimba felul în care ne văd valorienii?

— O să schimbe felul în care ne vedem noi înşine.

— Nu, Arin. Va schimba modul în care toţi te percep pe *tine.*

Arin a clătinat din cap.

— E a mea şi fac ce vreau cu ea.

Printre herrani s-a auzit un foşnet de nerăbdare. Inima lui Kestrel s-a strâns. Fata tot uita ce însemna să-i aparţină lui Arin. Băiatul a întins mâna spre ea şi a tras-o ferm spre el, iar cizmele lui Kestrel au şters podeaua şi au hârşâit pe

dale. Cu o mişcare rapidă de cuţit, Arin a tăiat legătura din jurul încheieturilor ei, iar sunetul pielii care a lovit podeaua a răsunat puternic, amplificat de acustica atriumului – aproape la fel de puternic precum protestul înăbuşit al lui Sarsine. Arin a eliberat-o pe Kestrel.

— Te rog, Sarsine. Ia-o.

Vara lui l-a privit lung. În cele din urmă, femeia a dat din cap, dar expresia ei îi transmitea clar îngrijorarea ca Arin se afunda într-o situaţie dezastruoasă.

— Vino după mine, i-a zis femeia lui Kestrel, conducând-o afară din atrium.

Nu ajunseseră departe, când Kestrel şi-a dat seama că Arin se întorsese în salonul de primire. Din spate, a auzit sunetul armelor smulse de pe ziduri şi aruncate pe podea.

Zgomotele aspre răsunau în toată casa.

Camerele radiau din piesa centrală a apartamentului, dormitorul, un spaţiu absolut tăcut, luminat în cenuşiu pe când zorii se strecurau pe ferestre. Apartamentul era elegant, aşa cum e o perlă, netedă şi pură. Culorile erau pale, deşi Kestrel ştia, din ceea ce îi spusese Arin mai demult, că aveau o însemnătate. În ciuda mobilei valoriene încărcate, apartamentul aparţinuse unei aristocrate herrani.

Sarsine nu a scos niciun cuvânt, ci doar şi-a ridicat şorţul uniformei ei de casă şi a început să-l umple cu oglinzi, un mucar, o călimară grea din marmură… obiectele umflau pânza, ameninţând să o rupă.

— Adu un coş, a sfătuit-o Kestrel, sau un cufăr.

Sarsine a străfulgerat-o pe fată cu privirea, căci ştiau amândouă că exact asta ar fi trebuit să facă femeia. În apartament se aflau prea multe obiecte care ar fi putut deveni arme în mâinile potrivite. Lui Kestrel nu-i plăcea să le vadă dispărând, dar era fericită că se putea simţi măcar ca şi cum dăduse un ordin şi Sarsine o ascultase. Dar Sarsine a ieşit în pragul uşii exterioare şi a strigat după ajutoare. În curând, mai mulţi herrani au umplut camera, intrând şi ieşind, cărând vătraie, un urcior din alamă, un

ceas cu limbi ascuţite pentru oră şi minute.

Kestrel a privit cum toate obiectele dispăreau. Aparent, Sarsine vedea în lucrurile de zi cu zi tot atâtea ameninţări ca şi Kestrel. Nu conta. Kestrel putea, la nevoie, să deşurubeze piciorul uneia dintre mese. Dar ar fi avut nevoie de ceva mai mult decât o simplă armă ca să evadeze. Apartamentul se afla prea sus ca să sară de la fereastră. Doar o cameră şi o singură uşă duceau spre restul casei – şi se părea că încuietoarea era foarte solidă.

Când herranii au ieşit, lăsând-o pe Sarsine singură cu Kestrel, fata a zis:

— Stai.

Sarsine nu a coborât mâna în care ţinea cheia cea mare.

— Trebuie să-mi văd prietena, a zis Kestrel.

— Vizitele tale mondene au luat sfârşit.

— Arin mi-a promis.

Un nod s-a pus în gâtul lui Kestrel.

— Prietena mea e bolnavă. Arin a spus că pot să o văd.

— Mie nu mi-a transmis nimic.

Sarsine a tras uşa în urma ei, iar Kestrel nu a insistat. Nu voia să-i dea satisfacţia de a şti cât de mult o durea să audă cheia zgâriind broasca şi zăvorul tras cu un pocnet.

— Ce crezi că faci, Arin?

Arin şi-a ridicat privirea spre Sarsine, frecându-şi ochii înceţoşaţi de somn. Adormise pe un scaun. Era dimineaţă de acum.

— Nu am putut dormi în vechea mea cameră. Cel puţin aici, în apartamentul lui Etta…

— Nu vorbesc despre unde ai ales să dormi, deşi nu pot să nu observ cât de *convenabil* de aproape e de aripa de est.

Arin a tresărit. De obicei, nu exista decât un singur motiv pentru care un bărbat ţinea prizonieră o femeie, după o bătălie.

— Nu e ceea ce pare.

— Oh, nu? Te-au auzit prea mulţi oameni numind-o pradă de război.

— Nu e adevărat.

Sarsine şi-a aruncat mâinile în aer.

— Atunci de ce ai spus-o?

— Pentru că n-am ştiut cum altfel să o salvez!

Sarsine a încremenit. Apoi s-a aplecat spre Arin şi i-a scuturat umărul, ca şi cum ar fi vrut să-l trezească dintr-un coşmar.

— Tu? Să salvezi un *valorian*?

Arin a cuprins mâna femeii.

— Te rog, ascultă-mă.

— O să te ascult când vei spune ceva ce pot pricepe şi eu.

— Îţi făceam temele când eram mici.

— Şi?

— I-am spus lui Anireh să tacă atunci când a râs de nasul tău. Mai ştii? M-a îmbrâncit.

— Sora ta era prea frumoasă pentru propriul ei bine. Dar toate astea au fost demult. Ce vrei să zici?

Arin ţinea de acum ambele mâini ale verei lui.

— Noi împărtăşim ceva şi probabil că nu pentru multă vreme. Valorienii vor veni aici. Ne vor asedia. Arin se chinuia să găsească ce să spună. În numele zeilor, ascultă ce am de zis.

— Oh, Arin. Nu ai învăţat nimic? Zeii n-o să te audă. Femeia a oftat. Dar eu te voi asculta.

Arin i-a povestit lui Sarsine despre ziua în care îi fusese vândut lui Kestrel şi despre fiecare zi ce se scursese de atunci. Nu a ascuns nimic. Când a terminat, expresia de pe chipul lui Sarsine se schimbase.

— Tot prostănac eşti, a zis ea, dar pe un ton blând.

— Ştiu, a şoptit Arin.

— Ce-ai de gând să faci cu ea?

Arin şi-a sprijinit capul, deznădăjduit, de spătarul sculptat al scaunului tatălui său.

— Nu ştiu.

— Fata a cerut să vadă o prietenă bolnavă. Zice că i-ai promis.

— Da, dar nu pot s-o ajut.

— De ce nu?

— Kestrel mă urăşte, dar încă mai vorbeşte cu mine. De îndată ce-o s-o vadă pe Jess… n-o s-o mai facă niciodată.

Kestrel stătea în seră. Înăuntru era cald, plantele în ghivece erau peste tot, iar în încăpere plutea parfumul lor mineral, aproape lăptos. Soarele se ridicase deja mult deasupra orizontului şi evaporase picăturile de apă lăsate pe sticlă de furtuna din noaptea trecută, ce stinsese focul din oraş. Kestrel privise flăcările înăbuşindu-se de la fereastra cea mai sudică.

Fusese o noapte lungă şi o dimineaţă şi mai lungă, dar Kestrel nu voia să doarmă. Privirea i-a căzut asupra unei plante, a cărei denumire herrani era *spinul fecioarei.* Planta era mare, cu lujer gros, şi avea pesemne tot atâţia ani câţi trecuseră de la război. Planta avea frunze ce arătau ca florile, căci verdele lor devenea un roşu lucitor în soare.

În ciuda propriei voinţe, Kestrel se gândea la sărutul lui Arin. Cum aprinsese el o flacără în ea şi o transformase, dintr-o biată frunză, în foc.

Kestrel a deschis uşa serei şi a ieşit într-o grădină cu ziduri înalte, aflată pe acoperiş. A inspirat aerul rece. Aici, totul era mort. Frunzele veştede erau strânse în evantaie, iar lujerii se rupeau la cea mai mică atingere. Pe jos erau aranjate artistic pietre cenuşii, albastre şi albe, de forma unui ou.

Şi-a trecut mâinile peste zidurile reci. Nu existau margini aspre, nimic pe care să-şi sprijine degetele sau picioarele. Kestrel nu se putea căţăra. În zidul din celălalt capăt al grădinii era o uşă, dar probabil că nu avea să afle niciodată unde ducea, căci uşa era încuiată.

Fata s-a oprit, meditând. Şi-a muşcat tare buzele, apoi s-a întors în seră, a scos planta cu frunze roşii şi a spart ghiveciul pe pietre.

*

Ziua trecea. Kestrel privea lumina de afară făcându-se

gălbuie. Sarsine a văzut dezastrul vegetal din grădină. A strâns cioburile de ceramică, apoi a pus un grup de herrani să caute în tot apartamentul alte rămăşiţe.

Kestrel avusese grijă să ascundă câteva bucăţele ce arătau mai periculos în locuri unde ar fi fost lesne de găsit, dar pe cea mai bună – care ar fi putut tăia grumazul cuiva la fel de uşor ca un cuţit – o agăţase în afara ferestrei. Legase ciobul cu o fâşie de pânză, pe care o băgase în viţa deasă ce se căţăra pe pereţii exteriori ai băii şi închisese fereastra deasupra marginii fâşiei, prinzând-o între ramă şi pervaz. Herranii nu descoperiseră ascunzătoarea, aşa că o lăsaseră în pace.

Pe Kestrel o mâncau ochii şi parcă avea oasele din plumb, dar tot refuza să doarmă.

În cele din urmă, fata a făcut ceva de care îi fusese groază. A încercat să-şi despletească părul. Kestrel a tras de cozi şi a început să blesteme pe când descâlcea nodurile. Durerea provocată astfel o ţinea trează.

La fel ca ruşinea. Îşi amintea mâinile lui Arin îngropându-se în părul ei, atingerea uşoară a degetelor lui deasupra golului din spatele urechilor ei.

Sarsine s-a întors.

— Adu-mi o foarfecă, a zis Kestrel.

— Ştii că nu o să fac aşa ceva.

— Pentru că ţi-e teamă că o să te omor?

Femeia nu a răspuns. Kestrel i-a aruncat o privire, surprinsă de liniştea ce se lăsase şi de felul în care chipul celeilalte devenise deodată îngândurat şi curios.

— Atunci, taie-l, a zis Kestrel.

S-ar fi putut descurca şi singură cu pumnalul improvizat ascuns în iederă, dacă asta nu ar fi provocat suspiciune.

— S-ar putea să regreţi dacă îţi tai părul, o doamnă din înalta societate ca tine.

Kestrel s-a simţit cuprinsă de un alt val de oboseală.

— Te rog, a spus ea. Nu mai pot să-l suport.

Somnul lui Arin fusese agitat, şi când s-a trezit a fost surprins să vadă că era în camera tatălui său. Dar, în ciuda

a tot ce se petrecuse, se simţea fericit. Poate că bucuria şi nu locul era ceea ce îl făcea confuz. Era o emoţie pe care o uitase, veche şi cumva înţepenită, ca şi cum ar fi scârţâit din toate încheieturile.

Arin şi-a trecut mâna peste faţă şi s-a ridicat în picioare. Trebuia să plece. Coţcarul nu avea să se supere pe Arin pentru că se întorsese acasă, dar aveau planuri de pus la punct.

Arin cobora scările aripii de vest când a văzut-o pe Sarsine cu un etaj mai jos. Femeia ieşea din aripa de est, cu un coş în braţe. Arin s-a oprit. Vara lui părea să ducă un coş cu aur ţesut. Arin a sărit pe scări, s-a repezit spre Sarsine şi a prins-o de braţ.

— Arin!

— Ce-ai făcut?

Sarsine s-a smucit.

— Ce-a vrut ea. Vino-ţi în fire.

Dar Arin o vedea pe Kestrel aşa cum arătase ea în seara de dinaintea balului. Cum părul ei i se revărsase în mâini ca o lumină. Împletise cozile cu dorinţă şi voise ca ea să o simtă, deşi în acelaşi timp se temea. Întâlnise ochii fetei în oglindă şi nu-i putuse citi emoţiile. Arin nu cunoştea decât focul care-l mistuia pe el.

— Nu e decât păr, a zis Sarsine. O să crească la loc.

— Da, a răspuns Arin, dar nu se întâmplă la fel cu toate.

*

După-amiaza se preschimba în seară. Trecuse aproape o zi întreagă de la Balul Iernii şi mai mult de atât de când Kestrel nu mai dormise. Fata se chinuia să rămână trează, holbându-se la uşa exterioară a apartamentului.

Arin a deschis uşa, apoi a făcut un pas înapoi, ţinându-şi respiraţia, ca şi cum ea l-ar fi speriat. Mâna lui s-a strâns pe mânerul uşii şi a rămas cu ochii pironiţi asupra lui Kestrel. Totuşi, nu a spus nimic despre faptul că ea încă purta uniforma neagră de ceremonie şi nici nu a făcut vreo observaţie la adresa şuviţelor retezate ce-i ajungeau până la umeri.

— Trebuie să vii cu mine, a zis Arin.

— Să o văd pe Jess?

Arin a strâns gura.

— Nu.

— Ai spus că mă duci la ea. Se pare că herranii nu au pic de onoare.

— O să te duc de îndată ce va fi posibil. Dar acum nu pot.

— Când?

— Kestrel, Coţcarul e aici. Vrea să te vadă.

Kestrel şi-a strâns pumnii.

— Nu pot să-l refuz, a spus Arin.

— Pentru că eşti un laş.

— Pentru că dacă îl refuz, lucrurile se vor înrăutăţi pentru tine.

Kestrel a ridicat bărbia.

— O să vin, a zis ea, dacă nu vei mai pretinde niciodată că ceea ce faci e pentru binele meu.

Arin nu a comentat ceea ce era deja evident: că ea nu avea de ales. A dat doar din cap.

— Ai grijă, i-a spus el.

*

Coţcarul purta o haină valoriană pe care Kestrel era sigură că o văzuse pe guvernator, cu o noapte înainte. Omul şedea în capul mesei, în partea dreaptă, dar s-a ridicat când Kestrel şi Arin au intrat în cameră şi s-a apropiat de ei. Ochii lui au măsurat-o din cap până în picioare.

— Arin, sclava arată ca o sălbăticiune.

Nesomnul făcea ca gândurile lui Kestrel să fie disparate şi lucioase ca nişte bucăţi de oglindă înşirate pe o aţă. Cuvintele Coţcarului i s-au învârtit în minte. Arin s-a crispat.

— N-o lua personal, i-a zis Coţcarul. E un compliment la adresa gusturilor tale.

— Ce vrei, Coţcarule? a întrebat Arin.

Omul şi-a trecu degetul mare peste buza de jos.

— Vin. S-a uitat ţintă la Kestrel. Adu.

Ordinul în sine nu era important, ci sensul pe care i-l dăduse Coţcarul; ca pe primul dintr-o serie lungă de alte ordine care, în final, se rezumau la un singur cuvânt – supunere.

Singurul lucru care o împiedica pe Kestrel să-şi arate pe chip gândurile era certitudinea că bărbatului i-ar fi plăcut ca ea să opună rezistenţă. Totuşi, Kestrel nu se putea mişca.

— O să aduc eu vinul, a zis Arin.

— Nu, a răspuns ea. Nu voia să rămână singură cu Coţcarul. Mă duc eu.

Preţ de o clipă, Arin a rămas acolo, neştiind exact ce să facă. Apoi a mers spre uşă şi i-a făcut semn unei fete herrani să vină în cameră.

— Te rog, condu-o pe Kestrel în pivniţa cu vinuri, apoi ad-o înapoi aici.

— Alege un an bun, vechi, i-a zis Coţcarul lui Kestrel. O să ştii care e cel mai bun.

Ochii bărbatului au urmărit-o, sclipind, pe când ea ieşea din cameră.

Kestrel s-a întors cu o sticlă de vin valorian, cu etichetă, datând din anul Războiului Herran. A pus sticla pe masă, în faţa celor doi bărbaţi aşezaţi. Arin şi-a încleştat maxilarul şi a clătinat uşor din cap. Zâmbetul de pe faţa Coţcarului a pierit.

— Ăsta era cel mai bun, a zis Kestrel.

— Toarnă.

Coţcarul şi-a împins paharul spre ea. Kestrel a desfăcut dopul sticlei şi a turnat – şi a continuat să toarne chiar şi după ce vinul roşu a început să se reverse peste gura paharului, peste masă şi în poala Coţcarului.

Omul a sărit în picioare, ştergându-şi vinul de pe hainele lui scumpe, furate.

— Să te ia dracu!

— Ai spus să torn. Nu ai zis să mă opresc.

Kestrel nu ştia ce s-ar mai fi întâmplat dacă Arin nu ar fi intervenit.

— Coţcarule, a zis el, o să te rog să încetezi să mai joci farse cu ce e al meu de drept.

Era aproape alarmant cât de repede a dispărut furia adjudecătorului. Omul şi-a scos jacheta stropită şi a şters vinul, rămânând într-o tunică simplă.

— Mai erau o grămadă de haine în locul de unde am luat-o pe asta. A aruncat jacheta într-o parte. Mai ales că sunt atâţia morţi. De ce nu trecem la treburile noastre?

— Ţi-aş fi recunoscător, a zis Arin.

— Auzi la el, i-a spus Coţcarul lui Kestrel, pe un ton prietenesc. Ce se mai grăbeşte să-şi ia din nou obiceiurile lui de aristocrat. Arin nu a fost niciodată unul din popor, nici când spărgea piatră. Spre deosebit de mine. Când a văzut că ea nu răspunde, Coţcarul a continuat: Fato, am pentru tine o mică sarcină. Vreau sa-i scrii o scrisoare lui taică-tău.

— Presupun că trebuie să-l asigur că totul e bine, astfel încât să vă puteţi ţine revoluţia secretă cât mai mult timp cu putinţă.

— Ar trebui să te bucuri. Asemenea scrisori de dezinformare îi ţin în viaţă pe valorienii ca tine. Trebuie să ne foloseşti la ceva, dacă vrei să trăieşti. Deşi am impresia că nu-ţi e drag să te porţi ca o fată bună. Ţine minte, nu ai nevoie de toate degetele ca să scrii. Probabil că ţi-ar ajunge doar trei la o mână.

Respiraţia lui Arin era şuierătoare.

— Şi să pătez paginile cu sângele meu? a comentat Kestrel, glacial. Mă îndoiesc că asta l-ar convinge pe general că sunt bine sănătoasă. Când Coţcarul a dat să spună ceva, l-a întrerupt: Da, sunt sigură că ai o listă lungă de ameninţări inventive. Nu te deranja. Voi scrie scrisoarea.

— Nu, a zis Arin. O vei *transcrie.* Eu o să-ţi dictez. Altfel vei găsi o cale să-l avertizezi, prin cod.

Inima lui Kestrel s-a strâns. De fapt, acela fusese planul ei.

Hârtia şi cerneala se aflau în faţa ei. Arin a zis:

— Dragă tată.

Tocul fetei a ezitat. Kestrel şi-a ţinut respiraţia, înecată de o durere bruscă în gât. Dar probabil că era mai bine dacă literele erau neregulate şi nesigure, a decis ea. Poate că tatăl ei avea să-i citească tulburarea.

— La bal a fost mai bine decât mă aşteptam, a continuat Arin. Ronan mi-a cerut mâna şi am acceptat. Arin a făcut o pauză, apoi a continuat: Trebuie că te dezamăgeşte vestea asta, dar va trebui să aduci glorie armatei imperiului pentru amândoi. Ştiu că aşa vei face. De asemenea, ştiu că nu ai cum să fii surprins. Mi-am exprimat clar dorinţele cu privire la viaţa militară. Iar sentimentele lui Ronan erau evidente de ceva vreme.

Kestrel a ridicat tocul, întrebându-se când înţelesese Arin ceea ce ea refuzase atâta vreme să vadă. Oare unde era Ronan acum? Oare o dispreţuia şi el la fel de mult pe cât se ura ea însăşi?

— Bucură-te pentru mine, a zis Arin.

Lui Kestrel i-au trebuit câteva momente ca să-şi dea seama că vorbele erau menite să fie transcrise pe foaie.

— Acum semnează.

Era exact genul de scrisoare pe care ar fi scris-o Kestrel în circumstanţe normale. Fata simţea cât de profund îşi dezamăgise tatăl. Arin îi înţelegea inima, gândurile, felul în care îi vorbea unei persoane dragi. Iar Kestrel nu-l cunoştea pe el deloc.

Arin a luat foaia şi a studiat-o.

— Scrie din nou. De data asta, mai ordonat.

Kestrel a scris câteva copii până ce Arin a fost mulţumit. Ultima variantă era scrisă de o mână sigură.

— Bun, a zis Coţcarul. Încă ceva.

Kestrel şi-a frecat, obosită, cerneala de pe degete. Atunci, ar fi putut să doarmă. Voia să doarmă. În somn nu mai ştia nimic, somnul o ducea departe de camera aia şi de bărbaţii de acolo.

— Spune-ne cât mai avem până ajung întăririle, a cerut Coţcarul.

— Nu.

— Acum ar fi momentul să-mi fac ameninţările inventive.

— Kestrel ne va spune, a intervenit Arin. O să înţeleagă că e mai înţelept aşa.

Coţcarul a ridicat sprâncenele.

— Ne va spune imediat ce va înţelege ceea ce îi putem face poporului ei.

Expresia lui Arin încerca să-i transmită ceva ce vorbele evitau. Kestrel s-a concentrat şi şi-a dat seama că mai văzuse privirea asta în ochii lui. Arin încerca, prudent, să încheie un târg.

— O s-o duc la palatul guvernatorului, unde o să-i vadă pe cei morţi şi pe muribunzi. O să-şi vadă prietenii.

Jess.

31

— Nu-l provoca pe Coţcar, a zis Arin, pe când ieşeau din trăsură şi păşeau pe poteca înceţoşată ce ducea spre palatul guvernatorului.

Clădirea îi părea sinistră fetei, căci faţada impresionantă era la fel ca în noaptea trecută, dar luminile ce ardeau la ferestre erau acum mult mai puţine la număr.

— Kestrel, ai auzit ce-am spus? Nu poţi să te joci cum vrei cu el.

— El a început.

— Nu asta e ideea.

Pietrişul scârţâia sub cizmele grele ale lui Arin.

— Nu înţelegi că vrea să te vadă moartă? Ar sări în sus de fericire să aibă şansa asta, a adăugat el.

Arin mergea cu mâinile în buzunare, cu fruntea în pământ, de parcă aproape că vorbea singur. O luase înainte, căci picioarele lui lungi erau mai rapide.

— Nu pot… Kestrel, trebuie să înţelegi că nu te-aş revendica niciodată ca pe o proprietate. Nu te-aş putea numi premiul meu – n-au fost decât vorbe, dar au funcţionat. Coţcarul n-o să-ţi poată face rău, jur că nu, dar trebuie… trebuie să te prefaci un pic. Să mă ajuţi puţin. Spune-ne cât timp mai avem până la bătălie. Dă-i un motiv să decidă că ne eşti de mai mult ajutor în viaţă. Înghite-ţi mândria.

— Poate că mie nu mi-e atât de uşor pe cât îţi este ţie.

Arin s-a răsucit spre ea.

— Nu mi-e uşor, a zis el printre dinţi. Ştii bine. Poţi să ghiceşti ce a trebuit să înghit *eu* în ultimii zece ani? Poţi să îţi imaginezi ce a trebuit să fac *eu* ca să supravieţuiesc?

Au ajuns în faţa uşii palatului.

— Adevărul e, a răspuns ea, că nu mă interesează câtuşi de puţin. Poţi să-ţi spui trista poveste altcuiva.

Arin a tresărit ca şi cum fusese pălmuit. Vocea lui a răsunat gravă:

— Poţi să faci oamenii să se simtă atât de neînsemnaţi.

Kestrel s-a înroşit de ruşine, apoi s-a jenat de propria ei jenă. Cine era el ca să îşi ceară *ea* scuze? Arin o folosise. O minţise. Nimic din ce spusese el nu însemnase ceva. Dacă era să se ruşineze de ceva, ar fi trebuit să-şi regrete propria naivitate.

Arin şi-a trecut degetele prin părul scurt; dar, treptat, furia i-a dispărut, înlocuită de o emoţie mai densă. Nu a privit-o pe Kestrel. Respiraţia lui se prefăcea în aburi în aerul rece.

— Fă-mi ce vrei. Spune ce vrei. Dar mă sperie felul în care refuzi să vezi pericolul la care te expui când ai de-a face cu alţii. Poate că acum îţi vei da seama.

Arin a deschis uşa casei guvernatorului.

Prima dată, Kestrel a fost lovită de miros. În aer se simţea duhoarea sângelui şi a cărnii în putrefacţie. Mirosul îi întorcea pe dos stomacul şi Kestrel şi-a înăbuşit cu greu greaţa.

Trupurile erau strânse grămadă în sala de primire. Lady Neril zăcea cu faţa în jos, aproape în acelaşi loc unde stătuse în noaptea balului, întâmpinându-şi musafiri. Kestrel o recunoscuse după eşarfa din pumnul strâns; materialul lucea puternic în lumina torţelor aprinse. Erau sute de morţi. Kestrel i-a văzut pe căpitanul Wensan, pe Lady Faris, întreaga familie a senatorului Nicon, pe Benix… Kestrel a îngenuncheat lângă vechiul ei prieten. Mâna lui mare era ca lutul rece. Îşi putea auzi lacrimile picurând pe hainele tânărului, le-a văzut acoperindu-i pielea cu bobiţe translucide.

— O să fie îngropat azi, alături de ceilalţi, a zis Arin, încetişor.

— Ar trebui ars. Noi ne ardem morţii.

Fata nu se mai putea uita la Benix, dar nici nu se putea

ridica în picioare. Arin a ajutat-o, atingând-o delicat.

— O să am grijă să fie totul cum trebuie.

Kestrel îşi forţa picioarele să se mişte, să păşească pe lângă cadavrele strânse unul peste altul, ca nişte dărâmături. Se gândea că trebuie să fi adormit totuşi, iar ceea ce vedea nu era decât un vis rău.

Kestrel s-a oprit, văzându-l pe Irex. Gura lui era pătată în violet, ca a otrăviţilor, dar în coaste i se vedeau răni năclăite şi sânge, iar gâtul îi era traversat de o tăietură fatală. Chiar şi otrăvit, Irex se luptase. Lacrimile au podidit-o iar. Arin a strâns-o mai tare şi a împins-o mai departe.

— Să nu îndrăzneşti să plângi pentru el. Dacă n-ar fi fost mort, l-aş fi ucis chiar eu.

Bolnavii erau întinşi pe podeaua sălii de bal. Mirosul era şi mai rău aici: duhnea a vomă şi a excremente. Herranii se mişcau printre paturile improvizate, ştergând feţele muribunzilor cu cârpe umede, cărând ploşti de colo-colo. Lui Kestrel i se părea ciudat să-i vadă purtându-se încă precum nişte sclavi, să citească mila în ochii lor şi să ştie că doar mila mai era ceea ce-i făcea să-i îngrijească pe oamenii pe care încercaseră să-i distrugă.

Un herrani şi-a ridicat privirea, a văzut-o pe Kestrel şi a început să-i pună întrebări lui Arin, dar Kestrel nu a auzit nimic. Fata s-a îndepărtat de el, împleticindu-se, grăbită, căutând printre tărgi ochii mari şi căprui, nasul cârn şi gura mică.

Kestrel aproape că nu a recunoscut-o. Buzele lui Jess erau mov, pleoapele ei erau umflate şi închise. Fata purta încă rochia de bal, verde şi vaporoasă, care arăta cumplit de nepotrivit acum.

— Jess, a zis Kestrel. Jess.

Respiraţia fetei s-a întrerupt o clipă, apoi s-a transformat într-un şuierat. Era singurul semn de viaţă.

Kestrel l-a căutat pe Arin din priviri. Stătea sprijinit de peretele din capătul opus al încăperii şi nu voia să o privească. Fata s-a dus spre el, l-a smucit şi l-a tras spre

prietena ei.

— Ce e asta? a spus Kestrel, autoritară. Ce otravă ai folosit?

— *Eu* nu…

— A fost ceva la care aveai acces, de pe câmp poate. O plantă?

— Kestrel…

— Se poate să o fi recoltat cu luni în urmă; ai lăsat-o să se usuce, apoi ai măcinat-o. Trebuie să fi fost incoloră, ca să se amestece cu vinul la gheaţă. Kestrel a trecut repede în revistă tot ce o învăţase Enai despre plantele de prin partea locului. Fruct de sim? Nu, n-ar fi mers aşa repede…

— A fost gheara-nopţii.

— Nu ştiu ce-i asta.

— Creşte primăvara, în pământ, se usucă la soare şi se macină.

— Deci există un antidot, a insistat Kestrel, deşi Arin nu pomenise nimic.

El a tăcut câteva momente.

— Nu, a răspuns în cele din urmă,

— Ba da, există! Herranii erau cei mai buni vindecători din lume. Nu aţi lăsa vreo otravă să circule fără să-i găsiţi şi antidotul.

— Nu e niciun leac… doar ceva care să ajute.

— Atunci ar trebui să li-l *daţi!*

Arin a întors umerii fetei, ca ea să nu mai vadă rândurile de saltele de paie.

— Nu-l avem. Nu am plănuit să avem supravieţuitori. Planta de care am avea nevoie ar fi trebuit culeasă toamna. Acum e iarnă. Nu se mai găseşte nicăieri.

— Ba nu, o s-o găsim. Nu a nins încă. Nu a dat îngheţul. Cele mai multe plante nu mor până la primul îngheţ. Aşa zicea Enai.

— E adevărat, dar…

— O s-o găseşti.

Arin a tăcut.

— Ajut-o.

Vocea lui Kestrel suna răguşită.

— Te rog.

— E o plantă delicată. S-ar putea să fi murit toate de frig şi nu ştiu dacă voi putea…

— Promite-mi că vei căuta, a zis Kestrel, de parcă nu şi-ar fi jurat că promisiunile lui nu însemnau nimic.

— O să caut, a spus Arin. Promit.

Arin a insistat să o ducă mai întâi în casa lui.

— Pot să merg cu tine în munţi, a spus fata. Pot să caut şi eu.

Zâmbetul lui Arin era sec.

— Nu tu ţi-ai petrecut ore întregi în copilărie holbându-te la cărţile de botanică, întrebându-te ce specii de arbori au frunze cu patru nervuri şi care cu şase.

Legănatul trăsurii o adormea pe Kestrel. Orele de nesomn îi atârnau grele ca plumbul peste pleoape. Se chinuia să-şi ţină ochii deschişi. Afară, înserarea făcuse loc nopţii.

— Aveţi mai puţin de trei zile, a şoptit ea.

— Cum?

— Până vin întăririle.

Arin nu a spus nimic şi atunci Kestrel a rostit cu voce tare ceea ce gândea el probabil.

— Presupun că nu e momentul potrivit să pleci în munţi, în căutarea unei plante.

— Am promis, aşa că voi merge.

Pleoapele lui Kestrel s-au închis. Aţipea, apoi se trezea. Când Arin a vorbit iar, nu era sigură că el se aştepta să-l audă.

— Îmi amintesc că stăteam cu mama într-o trăsură.

A urmat o pauză lungă, apoi vocea lui Arin s-a auzit iar pe tonul acela molcom şi curgător ce trăda cântăreţul din el.

— În amintirea mea, eu sunt mic şi somnoros şi ea face un gest ciudat. De fiecare dată când soarele bate în trăsură, mama îşi ridică mâna ca şi cum s-ar întinde după ceva. Lumina îi conturează degetele cu linii de foc. Apoi trăsura intră iar în umbră şi ea îşi coboară mâna. Când

soarele pătrunde din nou pe fereastră, mama repetă gestul şi eclipsează lumina.

Kestrel asculta şi i se părea că povestea în sine era o eclipsă ce-şi arunca umbra asupra ei.

— Chiar înainte să adorm, a continuat Arin, mi-am dat seama că mama îmi ferea ochii de soare.

Kestrel l-a auzit pe Arin mişcându-se, l-a simţit privind-o.

— Kestrel.

Fata îşi imagina cum trebuia să stea el, aplecat înainte, cum arăta în lucirea lămpii trăsurii.

— Nu e greşit să vrei să supravieţuieşti. Îţi poţi vinde onoarea în multe feluri insignifiante atâta timp cât te protejezi. Poţi să torni un pahar de vin aşa cum se cuvine şi să priveşti un om bând şi să-ţi plănuieşti răzbunarea.

Poate că fruntea lui se înclinase un pic spunând asta.

— Probabil că plănuieşti şi-n somn.

A urmat o pauză lungă cât un zâmbet.

— Plănuieşte, Kestrel. Dacă eu nu trăiam, nimeni nu şi-ar mai fi amintit-o pe mama; nu aşa ca mine.

Kestrel nu mai putea fugi din calea somnului ce o trăgea în adâncurile lui.

— Şi nu te-aş fi întâlnit pe tine.

Kestrel îşi dădea seama, ca prin vis, că cineva o ridica. Şi-a înlănţuit braţele în jurul gâtului cuiva şi şi-a îngropat capul în umărul lui. A auzit un oftat şi nu era sigură dacă fusese al ei sau al lui.

A urmat mişcarea legănată a paşilor pe trepte. A fost aşezată pe ceva moale. Pantofii i-au fost traşi din picioare, pătura a acoperit-o până la bărbie şi cineva a murmurat binecuvântări herrani pentru vise plăcute. Fusese Enai? Kestrel s-a încruntat. Nu, vocea nu i se potrivea deloc lui Enai, dar cine ar fi spus acele vorbe dacă nu dădaca ei? Apoi palma de pe fruntea ei a dispărut. Kestrel a decis că avea să rezolve misterul mai târziu. Şi aşa, a adormit.

Calul a alunecat pe grohotiş. Arin s-a ţinut în şa pe când animalul se legăna, apoi calul şi-a îndepărtat copitele şi şi-

a recăpătat echilibrul.

Lucrurile aveau să se înrăutăţească, şi-a zis Arin, înnegurat, când avea să coboare şi nu să urce pe cărare. Căuta de o zi întreagă. Slaba speranţă pe care o mai avea de a găsi planta începea să dispară.

În cele din urmă, a descălecat. Muntele era pleşuv, maro-cenuşiu, nu găseai arbori şi drept înainte se vedea tăietura groaznică în munte prin care valorienii se revărsaseră în ţară în urmă cu zece ani.

Arin a zărit o lucire de metal. Erau arma unui herrani şi hainele camuflate ale omului ce păzea trecătoarea, alături de alţii. Arin s-a strecurat în spatele unei stânci, trăgându-şi calul după el. A fixat frâiele într-o crăpătură dintre doi bolovani. N-ar fi fost bine ca el (sau calul lui) să fie văzut acolo. Ar fi trebuit să se afle la trecătoare sau să facă orice alt efort ca să-şi păstreze ţara.

Ţara *lui.* Gândul acesta nu înceta să-l bucure. Merita să moară, merita să facă aproape orice pentru a redeveni persoana care fusese înainte de Războiul Herran. Şi totuşi, iată-l cum jongla cu şansele delicate de reuşită, căutând o *plantă.*

Arin îşi imagina reacţia Coţcarului dacă l-ar fi văzut atunci, cutreierând după un biet lujer zbârcit şi aproape uscat. Arin putea ignora batjocura, putea rezista furiei – ba o putea chiar înţelege. Dar nu îndura să vadă ceea ce îşi imagina că s-ar putea întâmpla. Privirea Coţcarului fugind spre Kestrel, măsurând-o, alimentându-şi furia cu un motiv în plus. Şi cu cât încerca Arin să o protejeze mai mult, cu atât creştea antipatia Coţcarului.

Arin şi-a strâns pumnii, de frig, şi a suflat în ei, băgându-şi degetele la subsuori. A pornit mai departe. Ar trebui să o elibereze pe Kestrel, să o ajute să se retragă în ţinuturile îndepărtate, cu ferme izolate, unde nimeni nu avea nicio idee despre revoluţie. Şi după aceea? Kestrel avea să-şi anunţe tatăl. Ar fi găsit ea o cale. Şi toată forţa armată a imperiului s-ar fi abătut asupra peninsulei; iar Arin se îndoia că herranii erau în stare să ţină piept până şi batalionului care avea să treacă prin munţi peste două zile.

Eliberarea lui Kestrel ar fi însemnat să-şi ucidă oamenii.

Arin a mişcat o piatră cu piciorul şi a vrut să o lovească, dar s-a oprit şi a mers mai departe. Gândurile se jucau cu mintea lui, arătându-i soluţii doar ca să dezvăluie alte probleme, tachinându-l cu certitudinea că urma să piardă tot ce-şi dorea să păstreze.

Până când a găsit-o. Arin a găsit planta înălţându-se în mijlocul unui petic de noroi. Nu era multă şi arăta ca vai de lume, dar băiatul a smuls-o din pământ cu o speranţă aproape sălbatică. Apoi şi-a ridicat privirea de la mâinile lui murdare, descoperind că putea fi iar văzut de cei de la trecătoare. O idee i-a tăiat brusc răsuflarea.

Ideea era abia încropită, ca şi frunzele din mâna lui Arin, dar creştea, prindea rădăcini, şi Arin a început să-şi dea seama cum puteau fi învinse forţele valoriene.

A înţeles deodată cum putea câştiga.

32

Când Kestrel s-a trezit în pat nici nu a vrut să se gândească la cum ajunsese acolo.

Apoi ziua a fost înghiţită cu totul. În casă se strecura frigul şi înserarea părea să apese pe umerii lui Kestrel, în timp ce mintea i se umplea de gânduri în legătură cu Jess şi cu Arin.

Fata a auzit o cheie întorcându-se în broască şi a sărit în picioare, dându-şi abia atunci seama că de când se trezise, nu făcuse decât să stea şi să se holbeze în gol. A traversat camerele apartamentului până ce a ajuns în faţa ultimei uşi.

Era Sarsine.

— Unde e Arin? a întrebat femeia.

Era mai bine dacă nu dezvăluia nimic.

— Nu ştiu.

— Asta e o problemă.

Tăcere.

— E o problemă pentru *tine,* a lămurit-o Sarsine, căci Coţcarul e aici şi vrea să-l vadă pe Arin, iar din moment ce vărul meu smintit nu e de găsit, omul vrea să-ţi vorbească ţie.

Kestrel a simţit cum inima ei îşi încetineşte bătăile, aşa cum obişnuia să facă atunci când Rax pregătea vreun atac rapid sau când tatăl ei îi punea o întrebare la care nu cunoştea răspunsul.

— Spune-i că nu vreau.

Sarsine a râs.

— Asta e casa familiei tale, a zis Kestrel. E un musafir aici. Cine e el să-ţi comande ţie?

Sarsine a clătinat din cap, deşi linia tristă a buzelor ei strânse spunea că nu o învinovăţea pe Kestrel că încercase. Când a vorbit iar, cuvintele ei nu sunau ca o ameninţare, dar Kestrel auzea ecoul a ceea ce Coţcarul insinuase.

— Dacă nu vii cu mine, o să urce el aici, să te vadă.

Kestrel şi-a aruncat privirea spre pereţi, gândindu-se la cum erau dispuse camerele, la cum se roteau în interior precum casa unui melc, lăsând impresia că erai ascuns de lume şi ocrotit într-un spaţiu intim şi plăcut.

Sau prins în capcană.

— Voi merge, a zis ea.

Sarsine a adus-o pe Kestrel în atrium, unde Coţcarul stătea pe o bancă din marmură, în faţa fântânii. Lumina torţelor pâlpâia în cameră, iar apa se revărsa cu unduiri roşiatice şi portocalii.

— Vreau să vorbesc cu ea între patru ochi, i-a zis Coţcarul lui Sarsine.

— Arin…, a dat femeia să spună.

— Nu el e liderul. *Eu* sunt.

— Vom vedea cât o să dureze, a zis Kestrel, apoi şi-a muşcat buza.

Coţcarul a văzut gestul. Ştiau amândoi ce însemna. O greşeală.

— E-n regulă, i-a zis Kestrel lui Sarsine. Du-te.

Sarsine i-a aruncat fetei o privire nesigură, apoi a plecat.

Coţcarul şi-a proptit coatele pe genunchi şi şi-a ridicat ochii spre Kestrel. Omul îi cerceta mâinile lungi, strânse uşor în pumni, pliurile rochiei. Hainele lui Kestrel apăruseră în mod misterios în dulapul apartamentului în timp ce dormise, iar asta o bucurase. Costumul de duel îşi îndeplinise datoria destul de bine, dar să poarte o rochie de societate o făcea pe Kestrel să se simtă pregătită pentru alte feluri de bătălii.

— Unde e Arin? a întrebat Coţcarul.

— În munţi.

— Ce face acolo?

— Nu ştiu. Îmi imaginez că, din moment ce forţele valoriene vor veni prin trecătoare, s-a dus acolo să analizeze avantajele şi dezavantajele câmpului de luptă.

Coţcarul i-a aruncat fetei un zâmbet voios.

— Nu te supără că eşti o trădătoare?

— Nu văd de ce aş fi o trădătoare.

— Tocmai ai confirmat că întăririle vor veni prin trecătoare. Mulţumesc.

— Nu mie trebuie să-mi mulţumeşti, a zis Kestrel. Aproape toate navele bune ale imperiului au fost trimise în est, ceea ce înseamnă că nu mai există altă cale de acces în oraş. Oricine are minte şi-ar putea da seama. De asta Arin e în munţi, iar tu aici.

Roşeaţa începea să se aprindă în obrajii Coţcarului.

— Picioarele mele sunt prăfuite, a zis omul.

Kestrel nu ştia ce să răspundă la asta.

— Spală-le.

— Cum?

Bărbatul şi-a scos cizmele, şi-a întins picioarele şi s-a sprijinit cu spatele de bancă.

Kestrel, care stătuse destul de nemişcată, a împietrit de-a binelea.

— E un obicei herrani ca stăpâna casei să spele picioarele musafirilor speciali, a zis Coţcarul.

— Chiar *dacă* există un asemenea obicei, el a dispărut acum zece ani. Iar eu nu sunt stăpâna casei.

— Nu, eşti o sclavă. Şi vei face cum îţi ordon.

Kestrel îşi amintea cum Arin o îndemnase să renunţe la mândrie din când în când. Dar oare se referise la aşa ceva?

— Foloseşte fântâna, a zis Coţcarul.

Furia o cuprindea pe Kestrel, dar fata era suficient de isteaţă să nu o lase să se vadă. S-a aşezat pe marginea bazinului, i-a băgat picioarele în apă şi le-a spălat cu mişcări bruşte, aşa cum îi văzuse pe sclavi făcând la spălătorie. Dacă ar fi fost o sclavă, poate că s-ar fi putut preface că avea altceva în faţa ochilor, dar ea nu mai spălase niciodată altceva în afară de propriul trup, aşa că

nu avea niciun rost să nege că ceea ce ţinea în mâini era făcut din piele, carne şi oase.

Kestrel ura ceea ce îi fusese dat să facă. A ridicat picioarele din apă şi le-a pus pe dalele din piatră. Ochii Coţcarului au coborât pe jumătate. Pupilele lui erau foarte strălucitoare.

— Usucă-le.

Kestrel s-a ridicat.

— Nu pleci nicăieri, a zis el.

— Trebuie să aduc un prosop.

Fata era recunoscătoare că avea o scuză să plece undeva, oriunde, şi să nu se mai întoarcă.

— E bună şi fusta ta.

Lui Kestrel i-a venit mai greu acum să-şi ascundă pe chip ceea ce simţea. S-a aplecat, folosind poalele rochiei, şi i-a şters picioarele.

— Acum unge-le.

— Nu am ulei.

— O să găseşti sub o dală decorată cu zeul ospitalităţii. Coţcarul a arătat spre podea. Apasă-i marginea şi o să se deschidă.

Sub dală erau fiole acoperite de praf vechi de zece ani.

— Se află în fiecare casă herrani, a zis Coţcarul. Chiar şi în vila ta. Sau, mai degrabă, *a mea*. Ştii că nu e nevoie să rămâi aici împotriva voinţei tale. Te-ai putea întoarce acasă.

Kestrel a turnat ulei pe picioarele Coţcarului şi a uns pielea aspră.

— Nu. Nu am de ce să merg acolo.

Fata simţea privirea bărbatului asupra capului ei plecat, asupra mâinilor ce se mişcau pe picioarele lui.

— Faci asta pentru Arin?

— Nu.

— Atunci *ce* faci pentru el?

Kestrel s-a ridicat. Palmele ei erau uleioase. Şi-a şters mâinile pe fustă, fără să-i pese că dezgustul era unul dintre lucrurile pe care Coţcarul voia să le citească pe chipul ei.

De ce, oare de ce voia una ca asta?

Fata s-a întors să plece.

— Nu am terminat.

— Ba da, a zis Kestrel. Dacă nu cumva vrei să vezi câte m-a învăţat tata despre lupta corp la corp. O să te înec în fântână. Şi dacă nu o să pot, o să ţip aşa de tare, că fiecare herrani din casă va veni aici într-un suflet şi o să se întrebe ce fel de om e conducătorul lor, încât o fată valoriană l-a făcut să-şi piardă aşa de repede controlul.

Kestrel s-a îndepărtat, iar el nu a urmat-o, deşi i-a putut simţi privirea până ce s-a întors după un colţ. Kestrel a găsit bucătăria, cel mai populat loc din casă, şi s-a aşezat lângă foc, ascultând zăngănitul metalic al oalelor, ignorând privirile ciudate.

Apoi, Kestrel şi-a dat seama că tremura – de furie şi de tot ce simţea.

Spune-i lui Arin.

Kestrel a îndepărtat gândul. La ce i-ar folosi să-i spună? Arin era o cutie neagră ascunsă sub o dală netedă. O capcană deschisă sub picioarele ei. Nu era cine îşi imaginase ea că e.

Poate că Arin ştiuse că aşa ceva avea să se întâmple.

Poate că nici nu l-ar deranja.

33

Arin a trecut peste prag cu paşi mari. A fugit pe holurile luminate, apoi s-a oprit brusc, văzându-l pe Coţcar care privea în apa fântânii din atrium.

Deodată, Arin era iar copilul de doisprezece ani, cu mâinile pline de praf de la piatra pe care o tăiase pentru a-şi demonstra puterea în faţa acelui om.

— M-am temut că nu ne vom întâlni, a zis Arin. M-am dus la vila ta mai întâi, dar mi-au zis că ai venit aici.

— Unde ai fost?

Coţcarul era într-o dispoziţie proastă.

— Am cercetat trecătoarea. Văzând că încruntarea bărbatului se adânceşte, Arin a adăugat: Din moment ce pe acolo e probabil să sosească întăririle.

— Bineînţeles. Evident.

— Şi ştiu exact cum să le întâmpinăm.

Pe chipul Coţcarului s-a aprins o lumină. Arin a trimis după Sarsine, iar când femeia a sosit, i-a cerut să o aducă pe Kestrel.

— Am nevoie de părerea ei.

Sarsine a ezitat.

— Dar…

Coţcarul a clătinat un deget către femeie.

— Sunt sigur că tu conduci bine această casă, dar vezi şi tu că vărul tău dă pe-afară de nerăbdare să ne împărtăşească un plan care ne-ar putea salva. Nu-l plictisi cu treburi casnice, ca de pildă cine se ciorovăieşte cu cine… sau cu faptul că protejata ta nu are chef de vizite. Ad-o pe fată.

Sarsine a plecat.

Arin a luat o hartă din bibliotecă, apoi s-a grăbit spre sufragerie, unde Coţcarul aştepta alături de Kestrel şi de Sarsine, care i-a aruncat lui Arin o privire exasperată, ce parcă voia să spună că se spăla pe mâini de toţi trei. Femeia a ieşit pe uşă.

Arin a întins harta pe masă şi i-a fixat colţurile cu pietrele pe care le strânsese în buzunare. Kestrel s-a aşezat, hotărâtă să nu scoată niciun sunet.

— Spune-ţi planul, băiete, a zis Coţcarul, privindu-l doar pe Arin.

Arin simţea acelaşi val de entuziasm ca şi atunci demult, când începuseră să plănuiască asediul oraşului.

— Am eliminat deja gărzile valoriene din partea noastră de munte. Arin a atins harta, şi-a trecut degetul peste muchia trecătorii. Acum trimitem câţiva oameni prin trecătoare, dincolo. Alegem bărbaţi şi femei care să treacă drept valorieni până în ultimul moment. Gărzile imperiale sunt îndepărtate. Unii dintre ai noştri le iau locul, alţii se ascund la baza dealurilor, şi un mesager e trimis prin trecătoare să-i avertizeze pe ai noştri, care au butoaie cu pulbere neagră aici – Arin a arătat un punct din mijlocul trecătorii – de ambele părţi. O să avem nevoie de oameni care cunosc munţii şi se pot căţăra suficient de sus ca să-i domine pe valorieni de la înălţime. Vor trebui să-şi asume riscul de a fi prinşi sub avalanşa de pietre stârnită de explozii. Ar fi de ajuns patru oameni; câte doi de fiecare parte.

— Nu mai avem multă pulbere, a zis Coţcarul. Ar trebui să o păstrăm pentru invazia reală.

— N-o să o mai apucăm dacă nu folosim pulberea acum. Arin şi-a apăsat palmele pe masă, aplecându-se peste hartă. Mare parte din forţele noastre, aproximativ două mii, vor păzi intrarea noastră prin trecătoare. Un batalion valorian are mereu cam acelaşi număr, aşa că…

— Mereu? a întrebat Coţcarul.

Ochii lui Kestrel, care se tot strânseseră pe măsură ce Arin îşi explica planul, deveniseră de acum două fante înguste.

— Ai învăţat multe cât ai fost sclavul generalului, a spus Coţcarul, aprobator.

Nu aşa aflase Arin detalii despre tehnicile militare valoriene, dar tot ce a spus a fost:

— Cele două armate, a noastră şi a lor, vor avea cam acelaşi număr de oameni, dar nu vor fi egale în ceea ce priveşte experienţa şi armamentul. În privinţa asta, noi vom fi cei slabi. Valorienii vor avea arcuri şi arbalete. Cu toate astea, nu vor aduce cu ei tunuri, din moment ce nu se aşteaptă la o luptă. Aici, suntem în avantaj.

— Arin, nici *noi* nu avem tunuri.

— Ba avem. Trebuie doar să le luăm de pe navele pe care am pus mâna în port şi să le ducem sus pe munte.

Coţcarul s-a holbat la Arin, apoi l-a lovit pe umăr.

— Minunat!

Kestrel s-a sprijinit de spătarul scaunului ei şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— De îndată ce va pătrunde tot batalionul în trecătoare, a continuat Arin, şi vor începe să iasă pe partea asta, armele noastre vor lovi în primele lor linii. O să-i luăm total prin surprindere.

— Surprindere? Coţcarul a clătinat din cap. Valorienii vor trimite cercetaşi înainte. Când ne vor vedea tunurile, o să devină rapid bănuitori.

— *Nu* le vor vedea, pentru că vom camufla şi tunurile şi oamenii sub pânză de culoarea asta. Arin a arătat spre pietrele spălăcite. O să fie de ajuns cânepa şi pânza de sac din port. Putem să luăm lenjeriile de pe paturile valorienilor. O să devenim una cu muntele.

Coţcarul a rânjit.

— Deci tunurile vor trage spre primele linii, a zis Arin, care vor fi cavaleria. Caii se vor speria, din fericire, iar dacă nu o vor face, atunci tot o să le vină greu să-şi ţină echilibrul pe panta ce coboară. Între timp, butoaiele cu pulbere explodează în centrul trecătorii şi deplasează stâncile, blocând jumătate de batalion, departe de ceilalţi. Atunci oamenii noştri, de pe cealaltă parte, vor năvăli asupra jumătăţii de batalion prinsă. Vom face la fel şi cu

cealaltă jumătate. Astfel, vom câştiga.

Coţcarul nu a spus nimic la început, deşi expresia de pe faţa lui vorbea de la sine. Apoi s-a întors spre Kestrel:

— Ei? Ce crezi?

Fata nu voia să se uite la el.

— Fă-o să vorbească, Arin, s-a plâns Coţcarul. Ai zis că vrei să-i asculţi părerea.

Arin, care urmărise modificările uşoare de stare ale lui Kestrel şi mişcările trupului ei, şi văzuse cum resentimentele ei creşteau, a zis:

— Crede că planul o să funcţioneze.

Coţcarul s-a uitat la amândoi. Privirea lui a întârziat asupra lui Kestrel, încercând pesemne să vadă pe faţa ei ceea ce zărise Arin. Apoi a ridicat din umeri în felul acela arogant care-l făcuse adjudecătorul preferat al tuturor.

— Ei, planul e mai bun decât orice idee aş avea eu. Mă duc să le spun tuturor ce să facă.

Kestrel i-a aruncat lui Arin o privire furişată, dar el nu-şi putea da seama ce însemna.

Coţcarul l-a îmbrăţişat pe Arin cu o mână şi a plecat.

Imediat ce a rămas singur cu Kestrel, băiatul a scos planta din buzunar: era un mănunchi verde, cu o tulpină ca o sârmă şi frunze ascuţite la capăt. Arin a aşezat planta pe masă, în faţa ei. Ochii ei s-au aprins, ca două mărgăritare de bucurie. Era de nepreţuit felul în care s-a uitat la Arin.

— Mulţumesc, a şoptit.

— Ar fi trebuit să o caut mai devreme, a zis el. Atunci nu ar mai fi fost nevoie să-mi ceri nimic.

Arin a atins podul palmei ei cu trei degete; acela era un gest herran care semnifica acceptarea mulţumirilor pentru un cadou, dar se folosea şi pentru a cere iertarea.

Pielea lui Kestrel era moale şi lucioasă, de parcă ar fi fost unsă cu ulei. Ea şi-a retras mâna. Se schimbase din nou, iar Arin vedea fericirea scurgându-se din ea.

— Ce-ţi datorez pentru asta? l-a întrebat.

— Nimic, a zis el repede, confuz.

Oare nu *el* îi era dator *ei*? Oare nu luptase ea pentru viaţa lui? Oare nu se folosise Arin de încrederea ei ca să-i

distrugă lumea?

Arin a cercetat chipul lui Kestrel şi şi-a dat seama că nu era atât faptul că-şi schimbase dispoziţia, dar se retrăsese din nou în aceeaşi stare de furie înăbuşită care o făcuse să-şi ţină umerii ţepeni cât stătuse alături de Coţcar.

Bineînţeles că fata era furioasă, căci ascultase un complot menit să-i ucidă poporul. Dar imediat ce Arin a presupus că aceea era cauza, şi-a adus aminte de privirea misterioasă pe care i-o aruncase ea. Arin a întors privirea aceea pe toate părţile, aşa cum faci cu o scoică, întrebându-te ce fel de creatură trăise acolo. Îşi amintea privirea: tresărirea sprâncenelor, linia crispată a gurii.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat.

Ea a părut că nu vrea să răspundă, apoi a spus:

— Coţcarul o să-şi revendice meritul pentru ideile tale.

Arin ştiuse asta.

— Şi-ţi pasă?

Kestrel a răsuflat scârbită.

— Avem nevoie de un lider, a zis Arin. Trebuie să câştigăm. Nu contează *cum.*

— Ai studiat, a zis Kestrel.

Arin şi-a dat atunci seama că citase din una dintre cărţile despre război ale generalului.

— Ai luat cărţi din biblioteca mea şi ai citit despre formaţiunile de luptă valoriene şi despre metodele de atac.

— Tu n-ai fi făcut la fel?

Fata a dat nerăbdătoare din mână.

— E timpul ca poporul meu să înveţe câte ceva de la voi. Până la urmă, aţi cucerit jumătate din toată lumea cunoscută. Ce crezi, Kestrel? Aş fi un bun valorian?

— Nu.

— Nu? Nici atunci când inventez metode atât de ingenioase de atac că generalul meu e în stare să le fure?

— Şi *tu* ce eşti, din moment ce-l laşi să facă asta?

Kestrel s-a ridicat, stând dreaptă şi subţire ca o spadă.

— Sunt un mincinos. Arin a rostit cuvintele lent, în locul ei. Un laş. Nu am pic de onoare.

Şi iată că privirea ce tremura de lucruri ascunse se arăta

iar.

Exista un secret.

— Ce e, Kestrel? Spune-mi ce se petrece.

Chipul fetei se îndârjise într-un fel ce-i spunea lui Arin că nu avea să obţină vreun răspuns.

— Vreau să o văd pe Jess.

Planta zăcea sfrijită şi moale pe masă. Arin se întreba la ce anume se aşteptase că va ajuta.

Zăpada se cernea pe aleea ce ducea spre trăsură. Kestrel era recunoscătoare pentru planta pe care Sarsine o ducea cu ea, dar seara îi înveninase gândurile şi-i făcuse măruntaiele să se răsucească de nerăbdare. S-a gândit la Coţcar, s-a gândit la planul lui Arin – unul îndrăzneţ, care, din nefericire, avea toate şansele să funcţioneze.

Era mai urgent ca niciodată să evadeze.

Şi totuşi, cum ar fi putut, din moment ce curtea lui Arin era înconjurată de herrani care arătau din ce în ce mai puţin ca nişte rebeli zdrenţăroşi şi mai mult ca soldaţii unei armate?

Şi dacă *reuşea* să evadeze, ce s-ar fi întâmplat cu Jess?

Sarsine s-a strecurat în trăsură. Kestrel se pregătea să o urmeze, când a aruncat o privire peste umăr, spre casă. Clădirea lucea întunecată, acoperită de ninsoarea serii. Kestrel a văzut spirala arhitecturală ce reprezenta apartamentul ei din partea de est. Dreptunghiul înalt, din piatră, era grădina ei de pe acoperiş, deşi de afară părea dublu în mărime.

Uşa.

Kestrel şi-a amintit de uşa încuiată a grădinii şi şi-a dat seama de câteva lucruri. Uşa pesemne că ducea spre o grădină care o oglindea pe a ei. De aceea zidul înalt părea de două ori mai lat din exterior.

Cealaltă grădină era legată de latura de vest, ce lucea luminată de ferestrele la fel de mari ca ale ei, cu aceleaşi multe ochiuri.

Cel mai important, acoperişul aripii de vest se înclina în jos şi se termina deasupra unei încăperi de la parter, care

ar fi putut fi biblioteca sau salonul.

Kestrel a zâmbit.

Nu doar Arin avea un plan.

— Doar pentru Jess, i-a zis Kestrel vraciului herrani, nepăsându-i că zeci de alţi oameni mureau la picioarele ei.

Fata l-a urmat pe medic, nevrând să rişte ca până şi o singură frunză să ajungă la altcineva, deşi sub masca violetă a otrăvii recunoştea alte feţe.

Ea o alesese pe Jess.

Când băutura a fost gata şi picurată în gura lui Jess, fata s-a înecat. Lichidul i-a curs pe bărbie. Vraciul a prins, calm, băutura cu marginea bolului şi a încercat iar, dar fără şanse de reuşită.

Kestrel a luat castronul din mâna vraciului.

— Bea asta, i-a zis fata prietenei ei.

Jess a gemut.

— Fă-o, a zis Kestrel, sau o să-ţi pară rău.

— Ce fel plăcut de a trata un bolnav, a remarcat Sarsine.

— Dacă nu bei, i-a spus Kestrel lui Jess, o să regreţi pentru că nu vei mai avea şansa să mă tachinezi, să vezi cum îmi doresc prea multe şi fac lucruri prosteşti ca să-mi îndeplinesc dorinţele. Nu o să mă mai auzi niciodată spunându-ţi că te iubesc. Te iubesc, surioară. Te rog, bea.

Din gâtul lui Jess s-a auzit un clămpănit. Kestrel a înţeles acceptul şi a dus cana la gura fetei. Jess a băut.

Au trecut ore. Noaptea s-a lăsat grea. Jess nu dădea niciun semn că s-ar simţi mai bine. Sarsine adormise într-un scaun, iar Arin se pregătea pe undeva pentru o bătălie care ar fi putut începe la răsărit.

Apoi Jess a inspirat uşor, tremurător. Dar era mai bine. Ochii ei s-au deschis şi au văzut-o pe Kestrel.

— O vreau pe mama, a murmurat răguşit Jess.

Acelaşi lucru i-l şoptise şi Kestrel odată, când erau mici şi dormiseră în acelaşi pat, cu picioarele reci şi moi atingându-li-se. Kestrel îşi ţinea acum prietena de mână şi a făcut ceea ce făcuse şi Jess pentru ea, atunci. A început să şoptească vorbe de alint, ce sunau mai mult a muzică

decât a cuvinte. Kestrel a simţit apăsarea slabă a degetelor lui Jess.

— Nu-mi da drumul, a zis Kestrel.

Jess a ascultat. Privirea ei s-a limpezit, ochii s-au deschis larg şi s-a trezit.

— Ar trebui să-i spui lui Arin, i-a zis Sarsine mai târziu, în trăsură.

Kestrel ştia că femeia nu vorbea despre Jess.

— Nu. Şi nu-i vei spune nici tu. Apoi a adăugat, dispreţuitor: Îţi e teamă de Coţcar.

Kestrel nu a mai adăugat că şi ei îi era.

În noaptea aceea, Kestrel a încercat din nou să deschidă uşa încuiată a grădinii. Fata a tras de mâner cu toată forţa. Uşa era masivă şi nu s-a clintit niciun pic.

Kestrel a rămas acolo, tremurând în zăpadă. Apoi s-a dus în camera ei şi s-a întors cu o masă pe care a aşezat-o lipită de perete, în colţul cel mai îndepărtat. Kestrel s-a căţărat pe masă, dar tot nu era suficient de înaltă ca să ajungă la coama zidului. Spera ca unghiurile formate de colţ să-i ofere sprijin pentru mâini şi picioare, ca să se împingă în sus.

Zidul era prea neted. A alunecat la loc. Chiar şi cu un scaun aşezat pe masă, peretele era prea înalt pentru ea, iar dacă ar mai fi adăugat altceva deasupra scaunului, atunci construcţia risca să se dărâme, iar ea să cadă pe dalele de piatră.

Kestrel a coborât şi a studiat grădina la lumina lămpii ce pătrundea dinspre seră. Fata şi-a muşcat obrazul pe interior şi s-a întrebat dacă nu cumva câteva cărţi aşezate teanc deasupra scaunului de pe masă aveau să ajute. Atunci, a auzit un zgomot. Hârşâitul unui călcâi pe pietriş. Sunetul se auzise de dincolo de uşă, de partea cealaltă a zidului.

Cineva o ascultase. Cineva se afla încă acolo.

Kestrel a coborât scaunul cât mai încet cu putinţă şi a intrat în casă.

Înainte ca Arin să plece spre trecătoarea din munţi, în toiul celor mai reci ore ale nopţii, el şi-a găsit suficient timp să dea ordin ca orice piesă de mobilier suficient de uşoară pentru Kestrel să fie scoasă din apartamentul ei.

34

Pe când oamenii lui îşi ocupau poziţiile în apropierea trecătorii, Arin se gândea că pesemne înţelesese greşit obsesia valorienilor pentru război. Presupusese că actele lor erau mânate de lăcomie, de un sentiment sălbatic de superioritate. Nu-i trecuse niciodată prin cap că valorienii mergeau la luptă din dragoste.

Arin iubea orele de aşteptare, tensiunea mută şi strălucitoare, precum fulgerele, cu oraşul lui întinzându-se mult sub el şi în spatele lui, cu mâna pe curbura tunului şi urechile deschise să prindă zgomotele amplificate de acustica trecătorii. Arin se uita spre munte şi, deşi putea aproape mirosi frica bărbaţilor şi a femeilor din jurul lui, se simţea cuprins cumva de un soi de mirare. Simţea că vibrează, ca şi cum viaţa lui era un fruct proaspăt, translucid, cu pieliţa delicată. Putea să fie despicat în două şi lui nici nu-i păsa. Nimic, niciodată, nu-l făcuse să se simtă aşa.

Nimic, în afară de…

Războiul îl mai ajuta pe Arin şi să uite de lucrurile pe care nu le putea avea.

S-a auzit o mişcare rapidă. Sunetul a reverberat prin trecătoare, crescând în intensitate, până ce unul dintre mesagerii Coţcarului a apărut alergând spre comandant. Arin nu se afla prea departe de Coțcar, dar chiar şi dacă ar fi fost, probabil că tot l-ar fi auzit pe băiat gâfâind.

— Vin, a zis el. Vin.

După aceea, aerul a început să vibreze de agitaţia trupelor. Oamenii verificau dacă tunurile erau bine acoperite, apoi le verificau iar, tăiau fitiluri din corzi

subţiri, inflamabile, şi se ascundeau sub pânzele pale.

Arin s-a uitat printr-o gaură tăiată în cearşaf. Ochii îl înţepau, pentru că uitase să mai clipească. Dar bineînţeles că i-a auzit înainte de a-i vedea. Trecătoarea a răsunat de bufnetul a mii de picioare ce mărşăluiau. Apoi primele linii ale armatei valoriene au ieşit din munţi. Arin a aşteptat îndelung primul foc al Coţcarului.

Sunetul s-a auzit. Ghiuleaua a rupt pânza şi a traversat aerul, zdrobindu-se de pământ în mijlocul cavaleriei. Caii şi oamenii s-au făcut bucăţele. Arin a auzit ţipete, dar le-a ignorat.

Pânzele de culoarea pietrei fuseseră date la o parte – nu mai era nevoie de ele acum –, iar Arin a început să încarce o ghiulea grea în gura unui tun, trăgând şi repetând acţiunea, cu mâinile înnegrite de pulbere. Atunci o femeie a apărut lângă el şi l-a tras de mânecă.

— Coţcarul e rănit, a zis ea.

Valorienii răspundeau la focuri cu săgeţi din arcuri şi arbalete, ce străpungeau aerul cu o precizie terifiantă. Arin şi-a ţinut răsuflarea şi a început să fugă.

Săgeţile şuierau pe lângă el. S-a ascuns în spatele bolovanilor ce acopereau pe jumătate tunul Coţcarului. Omul era întins pe spate, cu faţa plină de pulbere neagră. Herranii se strânseseră în jurul lui, holbându-se, şocaţi, la bărbat.

— Nu! a răcnit Arin. Staţi cu ochii pe valorieni, nu pe el.

Oamenii au tresărit speriaţi şi s-au întors la ceea ce aveau de făcut, adică să creeze cât mai multe găuri în formaţia valoriană.

— Mai puţin tu, a zis Arin, apucându-l de cămaşă pe bărbatul cel mai aproape de el. Spune-mi ce s-a întâmplat. S-a lăsat pe vine şi a început să pipăie pieptul şi braţele Coţcarului, căutând să vadă unde sângera. Nu are nicio rană. De ce nu e rănit?

— A căzut pur şi simplu pe spate, a explicat omul. Când tunul a bubuit, explozia l-a aruncat pe Coţcar cât colo. Pesemne că s-a lovit la cap.

Râsul lui Arin a izbucnit sălbatic. Comandantul leşinase

chiar în primele momente ale bătăliei. Nu se putea spune că era un semn bun.

L-a tras pe Coţcar într-un loc mai ferit, în spatele unor bolovani, şi i-a luat luneta din buzunar. Luneta era din casa generalului şi de o calitate bună. Poate un pic prea bună. Prin ea, Arin a văzut că valorienii se ţineau încă în şei şi caii erau sub control, deşi coborau o pantă înfricoşătoare, bombardaţi de tunuri. Duşmanul avansa.

Dar Arin a văzut apoi ceva şi mai rău. Pe când privea prin lunetă, unii dintre soldaţii din urmă şi-au înălţat gâturile spre laturile trecătorii. S-a zărit o lucire pe când unul dintre valorieni a tras o săgeată, a ochit pe cineva de pe stânci şi a eliberat arma.

Unul dintre cei patru herrani ce aveau datoria să aprindă butoaiele cu pulbere a căzut de pe stânci. Arin a blestemat. A privit apoi, fără a putea face ceva, cum şi ceilalţi trei erau doborâţi cu arbaletele.

Se sfârşise, s-a gândit Arin. Dacă nu reuşeau să despartă batalionul valorian în două aruncând stâncile în trecătoare, atunci herranii aveau să fie rapid călcaţi în picioare de armata experimentată ce-şi revenea deja din şocul iniţial.

Însă ultimul luptător de pe munte, o femeie, se agăţa încă de stâncă, supravieţuind cumva. Apoi a căzut, s-a întors în aer şi a luat foc. Atunci, Arin a observat micul butoi de pulbere pe care ea îl ţinea în braţe. Femeia a lovit pământul şi butoiul a explodat. Focul a făcut prăpăd în mijlocul armatei valoriene. Era singura şansă ce i se mai dădea lui Arin.

— Ţintiţi arcaşii, le-a ordonat el celor care mânuiau tunul Coţcarului. Pe cei cu arbalete. Spuneţi tuturor. Întoarceţi focurile asupra escadronului ăluia.

— Dar se apropie valorienii…

— Faceţi cum am zis!

Arin a turnat într-un sac atâta pulbere cât putea duce, a apucat un colac de fitil, şi-a agăţat sacul pe umăr şi a luat-o la fugă spre poalele stâncii.

Era nebunesc ceea ce voia el să facă; aproape că părea că fusese atins de blestemul zeilor smintelii şi ai morţii pe

când era copil în faşă, căci Arin gonea spre o potecă îngustă făcută de capre ce abia dacă zgâria suprafaţa stâncii. Apoi a luat-o pe drumul subţire şi a părut că avea să-şi rupă gleznele înainte să poată ajunge la grămada de bolovani cuibărită în plasa crenguţelor negre ale tufişurilor de iarnă. Dacă reuşea cumva să nu-şi rupă oasele, atunci avea să fie zărit şi rănit de un arcaş.

Şi a fost. Durerea i-a ars coapsa. Coada săgeţii îi ieşea din carne. Altă săgeată i-a zgâriat gâtul. Arin s-a clătinat pe picioare, apoi s-a forţat să gonească iar. Bătăile inimii lui îi răsunau în urechi la fel de tare precum focurile de tun.

O formaţiune de piatră de la stânga lui îi oferea acum protecţie. Arin a alergat de-a lungul ei, tot mai sus, în trecătoare. Apoi s-a lăsat pe vine, blestemând şi tremurând pe când sângera deasupra sacului cu pulbere. A înghesuit sacul la baza unei grămezi instabile de pietre şi a desfăcut fitilul.

A aprins un chibrit şi l-a ţinut până ce i-a ars degetele şi fitilul a început să fâsâie. Apoi a dat să se ridice cât mai repede, aşa de repede că parcă tot trupul lui era făcut din acel cuvânt, năpustindu-se în sus, să fugă de explozia ce venea.

Bubuitura s-a auzit tare şi a rupt costişa. De pe stâncă s-au smuls bolovani. Pământul a alunecat de sub picioarele lui Arin şi el a căzut, într-o ploaie de pietre.

35

Kestrel a auzit strigătele de bucurie de departe.

S-a întristat. Soldaţii valorieni nu obişnuiau să strige când câştigau, ci cântau.

Planul lui Arin funcţionase.

Kestrel a mers spre o fereastră cu multe ochiuri ce dădea spre curte şi, mai departe, spre oraş şi a deschis-o. Aerul rece al iernii s-a repezit înăuntru şi fulgii de nea au ciupit obrajii fetei. Kestrel s-a aplecat peste pervaz.

Un grup mic de călăreţi se apropia de casă. Ritmul lor era destul de încet ca să se potrivească cu mersul lui Suliţă, al cărui călăreţ zăcea moale peste grumazul animalului.

Sigur herranii nu ar fi ţipat de fericire dacă Arin era mort sau pe moarte.

Ce prostie, şi-a zis Kestrel. Morţii nu călăresc.

O avalanşă de sentimente o tulburau pe fată, iar Kestrel nu ştia dacă emoţiile ei erau ceea ce ar fi trebuit să fie pentru că nici nu era sigură ce simţea. Nu putea nici măcar să gândească.

Apoi caii s-au oprit. Arin a alunecat de pe Suliţă şi herranii au început să se agite pe când fiecare încerca să ajungă primul la el. Oamenii îl sprijineau, îşi împingeau umerii sub braţele lui.

Faţa lui Arin era albă de durere şi înnegrită de pete de noroi şi vânătăi. Hainele lui rupte erau pătate cu stacojiu, ca nişte flamuri luminoase şi însângerate. Un picior era gol.

Arin şi-a dat capul pe spate, a surprins privirea lui Kestrel şi a zâmbit.

Kestrel a închis fereastra şi şi-a ferecat inima, căci ceea ce simţise când îl văzuse pe Arin venind pe potecă nu era deloc ceea ce aşteptase, nu asta trebuia să simtă. O uşurare profundă şi tulburătoare.

— Un erou.

Coţcarul s-a uitat la Arin, care zăcea întins în pat.

Arin a dat să clatine din cap, dar în clipa următoare s-a crispat de durere.

— Sunt doar norocos.

— Al dracului de norocos. Un tufiş te-a ţinut să nu cazi peste stâncă. Ai fost practic îngropat sub o grămadă de pietre şi totuşi nu ţi-ai rupt nimic.

— Mă simt de parcă mi-aş fi rupt *totul.*

Coţcarul avea o expresie bizară pe chip.

— Şi tu ai avut noroc, a zis Arin.

— Că am fost culcat la pământ şi am pierdut bătălia? Nu prea cred. Dar Coţcarul a ridicat din umeri, s-a aşezat pe marginea patului, l-a bătut pe băiat pe umerii răniţi şi a chicotit când Arin a început să blesteme. Există mereu o dată viitoare. Spune-mi ce s-a întâmplat după ce ai fost pescuit de sub pietre.

— Planul a funcţionat. Ofiţerii valorieni din faţă şi din spate au fost despărţiţi de alunecarea de teren, care a nimicit şi o bună parte din soldaţii lor. S-au predat. Cred că am reuşit să ne asigurăm că niciun mesager nu a scăpat de cealaltă parte a trecătorii. I-am trimis pe răniţi la vila guvernatorului. Am putea la fel de bine să transformăm palatul ăla în spital.

— Te referi la răniţii noştri.

Arin s-a sprijinit într-un cot.

— Pe toţi. Am luat prizonieri.

— Arin, Arin. Nu mai avem nevoie de alţi valorieni credincioşi. Suntem deja îngropaţi până peste cap în aristocraţi. Dar cel puţin scrisorile lor sădesc dezinformarea în capitală şi ne distrează pe noi.

— Ce-ai fi vrut să fac? Să-i omor pe toţi?

Coţcarul a deschis mâinile în lături, ca şi cum răspunsul

s-ar fi aflat scris pe palmele lui.

— E o chestie obtuză, a zis Arin, prea obosit ca să-i pese că-l jignea pe comandant. Şi mult sub demnitatea noastră.

Tăcerea Coţcarului devenea tăioasă.

— Hai să privim lucrurile altfel, a continuat Arin, mai prevăzător. Într-o zi, s-ar putea să trebuiască să facem schimb de prizonieri. Asta nu a fost ultima bătălie. Unii dintre noi s-ar putea să fie capturaţi în următoarea.

Coţcarul s-a ridicat în picioare.

— Putem să discutăm mai târziu. Cine sunt eu, să răpesc odihna eroului nostru?

— Nu-mi mai spune aşa.

Coţcarul a pocnit din limbă.

— Oamenii te vor iubi, a zis.

Dar asta nu a sunat ca şi când ar fi fost ceva bun.

*

Posibilitatea unui viitor nu li se mai părea atât de îndepărtată herranilor. Înainte de luptă, oamenii continuaseră să trăiască în mare parte acolo unde serviseră drept sclavi, dacă nu se putuseră întoarce la casele lor. Acum, vilele valoriene goale erau luate cu asalt. Căutau aprobarea Coţcarului ca să se poată muta într-un loc sau altul, dar uneori, privirile oamenilor îl căutau pe Arin înainte de a vorbi. Atunci, răspunsul Coţcarului venea, invariabil, negativ.

Arin muncea să-i transforme pe luptători într-o armată reală. Făcuse o listă a celor care se remarcaseră în timpul bătăliei şi a sugerat ca aceia să fie făcuţi ofiţeri. Titlurile scrise acolo coincideau cu cele folosite de armata herrani înainte de cucerire.

Coţcarul s-a încruntat când a văzut lista.

— Presupun că vrei să aduci şi monarhia la loc.

— Familia regală e moartă, a zis Arin, încet.

— Şi tu ce eşti, următoarea alegere logică?

— Nu am spus niciodată aşa ceva. Iar asta nu are nimic de-a face cu numirea ofiţerilor.

— Ah, nu? Uită-te la listă. Jumătate dintre ei au sânge

albastru, ca tine.

— Şi jumătate nu au. Arin a oftat. E doar o listă, Coţcarule. Tu vei decide.

Coţcarul l-a privit cercetător, apoi a şters câteva nume şi a scris altele în locul lor. După aceea a semnat cu o înfloriturǎ.

Arin a zis că ar trebui să înceapă să ocupe pământul din afara oraşului, să cucerească fermele şi să aducă grâne şi alte alimente, ca să se pregătească de asediu.

— Domeniul Ethyra ar fi un început bun.

— Bine, bine, a spus Coţcarul, fluturând mâna.

Arin a ezitat, apoi i-a întins un sac mic, dar plin şi greu.

— S-ar putea să găseşti cărţile astea interesante. Sunt despre istoria şi războaiele valoriene.

— Sunt prea bătrân să mă mai şcolesc, a zis Coţcarul, lăsându-l pe Arin cu mâna întinsă.

Kestrel începuse să-şi urască apartamentul. Se întreba ce fel de familie avusese Irex dacă o încuietoare ce putea fi manevrată doar din *exterior* fusese adăugată uşii unui apartament atât de somptuos, că pesemne aparţinuse mamei lui. Broasca era din alamă valoriană, complicată şi foarte masivă. Kestrel cunoştea, de acum, mecanismul ca pe propriul buzunar, căci îşi petrecuse suficient timp încercând să vadă dacă putea fi deschis cu forţa sau spart.

Dacă ar fi trebuit să spună ce anume îi displăcea cel mai mult la apartament, i-ar fi venit greu să aleagă între încuietoare şi grădină, deşi zilele acelea nutrea o ranchiună deosebită împotriva draperiilor.

Kestrel se ascundea în spatele lor ca să-l privească pe Arin când pleca şi se întorcea acasă, cel mai des călare pe armăsarul ei. În ciuda felului în care arătase după bătălie, rănile lui nu fuseseră grave. Scăpase de şchiopătat, bandajul din jurul gâtului dispăruse, iar vânătăile violente se şterseseră în nuanţe urâte de verzui şi violet.

Trecuseră câteva zile fără ca Arin şi Kestrel să schimbe vreo vorbă şi asta o enerva foarte tare. Îi venea greu să-şi şteargă din minte zâmbetul lui dulce şi extenuat. Şi apoi

cascada de uşurare ce urmase.

Kestrel i-a trimis o scrisoare. Jess e pe cale să-şi revină, scrisese ea. I-a cerut lui Arin să o lase să-l viziteze pe Ronan, care era ţinut în temniţa oraşului.

Răspunsul lui Arin a fost un bilet scurt: *Nu.*

Fata a decis că nu avea să insiste. Cererea ei venise dintr-un sentiment de datorie. De fapt, era îngrozită să-l întâlnească pe Ronan – chiar *dacă* el ar fi fost de acord să-i vorbească şi chiar *dacă* nu o ura. Kestrel ştia că să-l vadă pe Ronan însemna să se confrunte cu propriul ei eşec. Făcuse totul pe dos… inclusiv faptul că nu fusese în stare să-l iubească.

Kestrel a împăturit biletul cu un singur cuvânt şi l-a pus deoparte.

Arin tocmai părăsea vila generalului, care de acum devenise statul-major al armatei, când unul dintre noii ofiţeri l-a salutat. Thrynne, un bărbat de vârstă mijlocie, cerceta câţiva cai valorieni capturaţi în luptă.

— Ăştia vor fi numai buni pentru atacul asupra domeniului Metrea, a zis omul.

Arin s-a încruntat.

— Poftim?

— Coţcarul ne trimite să cucerim Metrea.

Arin şi-a pierdut răbdarea.

— E o prostie. La Metrea se cultivă măslini. Vreţi să trăiţi cu măsline în timpul asediului?

— Ăăă… nu.

— Atunci mergeţi la *Ethyra*, unde sunt hambare cu grâne şi vite.

— Acum?

— Da.

— Ar trebui să-l întreb mai întâi pe Coţcar?

— *Nu.* Arin şi-a frecat fruntea, sătul să tot calce mereu cu atât de multă grijă în preajma Coţcarului. Doar mergeţi.

Thrynne şi-a adunat trupele.

Când Arin l-a întâlnit pe Coţcar a doua zi, nu s-a pomenit nimic de ordinele comandantului şi de cum fuseseră ele

schimbate. Prietenul lui Arin era vesel şi i-a sugerat băiatului să viziteze „vitele valoriene” aşa cum se referea el la prizonierii de luptă.

— Vezi dacă au toate condiţiile, a zis Coţcarul. De ce nu te duci mâine după-amiază?

Trecuse ceva vreme de când Coţcarul nu îi mai ceruse să facă ceva, şi Arin s-a gândit că solicitarea era un semn bun.

Arin a luat-o pe Sarsine cu el. Femeia era un bun organizator şi făcuse deja palatul guvernatorului să semene mai mult cu un spital adevărat. Arin se gândea că ea ar fi ştiut ce să facă în cazul în care închisoarea devenea neîncăpătoare.

Doar că numărul prizonierilor nu avea să reprezinte o problemă.

Podelele temniţei luceau de sânge. Trupurile zăceau contorsionate în celule. Soldaţii valorieni fuseseră ucişi – trăseseră în ei printre barele de fier sau fuseseră împunşi cu suliţele pe când dormeau.

Stomacul lui Arin s-a strâns şi a auzit-o pe Sarsine ţinându-şi respiraţia. Cizmele lui stăteau într-o băltoacă neagră de sânge.

Nu toţi prizonierii erau morţi; aceia capturaţi în noaptea revoluţiei erau încă în viaţă şi se uitau la Arin cu groază. Oamenii era tăcuţi; poate că le era teamă că aveau să urmeze. Dar unul dintre ei s-a apropiat de barele celulei. Trupul lui era zvelt şi chipul plăcut. Se mişca în felul acela elegant pe care Arin îl detestase şi îl invidiase.

Ronan nu a vorbit. Nici nu era nevoie. Privirea lui usturătoare durea mai mult decât cuvintele şi-l acuza pe Arin, numindu-l animal însetat de sânge.

Arin s-a întors. A păşit de-a lungul holului lung, încercând să nu se simtă ca şi cum fugea din calea ororii, şi a răcnit la un paznic.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el, deşi ştia deja răspunsul.

— Am primit ordine, a răspuns paznicul.

— De la Coţcar?

— Bineînţeles, a zis omul, ridicând din umeri. Ar fi trebuit să-i omorâm de mult, aşa a zis.

— Şi ţie nu ţi s-a părut nimic greşit să omori sute de oameni?

— Dar am primit ordine, a zis alt gardian. Sunt valorieni.

— Aţi transformat închisoarea în abator!

Unul dintre herrani şi-a adunat flegma din gât şi a scuipat.

— Coţcarul a zis că vei reacţiona aşa.

Sarsine l-a prins pe Arin de cot şi l-a târât afară din închisoare înainte să apuce să facă o prostie. Arin a clipit, privind cerul plumburiu. A inspirat adânc, cu nesaţ, din aerul curat.

— Coţcarul reprezintă o problemă, a zis Sarsine.

Respiră, şi-a ordonat Arin.

Sarsine şi-a răsucit degetele, apoi a adăugat repede:

— E ceva ce ar fi trebuit să-ţi zic mai demult.

Arin s-a uitat la ea.

— Coţcarul o urăşte pe Kestrel.

— Bineînţeles. Doar e fiica generalului.

— Nu, e mai mult de atât. E ura cuiva care nu poate obţine ceea ce îşi doreşte.

Sarsine a explicat apoi exact ceea ce credea ea că voia Coţcarul. Înţelegerea se aduna şi în Arin şi apărea bolborosind la suprafaţă, alimentată de furie şi de dezgust. Nu văzuse semnele. Nu înţelesese. De ce afla tocmai acum că bărbatul căutase să fie singur cu Kestrel? Şi încă în ce fel!

Arin a ridicat o mână pentru a o opri pe Sarsine să vorbească. Pe urmele ultimului gând venea un altul încă şi mai rău: oare Coţcarul nu voise ca morţii din închisoare să fie ceva mai mult decât o dovadă de putere asupra lui?

Nu cumva îi folosise ca să-i distragă atenţia?

Kestrel şi-a sprijinit fruntea de o fereastră din sufrageria ei şi s-a uitat la curtea goală. Implora sticla rece să-i îngheţe creierul pentru că simţea că nu mai putea îndura

gândurile şi propria-i neputinţă. Cum se făcea că era *încă* prizonieră?

Tocmai se blestema, când o mână a apucat-o brusc de ceafă. Trupul ei a ştiut cum să reacţioneze înainte ca mintea să decidă. Kestrel şi-a înfipt călcâiul în scobitura gleznei bărbatului, şi-a împuns cotul în locul de sub coastele lui, s-a ferit pe sub un braţ masiv – şi a fost înşfăcată de păr. Coţcarul a tras-o la el. Omul şi-a folosit toată puterea trupului să o îndepărteze pe fată de ferestre şi să o împingă la perete.

Bărbatul şi-a apăsat mâna pe gura fetei, iar Kestrel şi-a răsucit capul într-o parte. Coţcarul şi-a vârât degetul mare sub bărbia fetei şi i-a smucit faţa spre a lui.

Cealaltă mână a lui a găsit degetele lui Kestrel şi le-a strâns tare.

— Nu te zbate, a zis el. Lucrurile moi nu se rup.

36

Bărbatul a încercat să o tragă spre podea. Fata şi-a smuls o mână din încleştarea lui şi i-a zdrobit nasul cu podul palmei. Kestrel a simţit osul trosnind. Sângele i-a ţâşnit printre degete.

Coţcarul a mormăit, cu răsuflarea tăiată, şi-a dus mâinile la nasul spart, înăbuşindu-şi blestemele şi încercând să oprească sângerarea, eliberând-o astfel pe Kestrel.

Kestrel a fugit pe lângă el. *Cuţit,* îşi zicea fata. Pumnalul ei improvizat, din ceramică, era ascuns în viţa de la fereastră. Avea o armă, nu era lipsită de apărare. Planul Coţcarului nu avea să meargă, ea nu…

Bărbatul a plesnit-o cu dosul palmei peste faţă şi lovitura a pus-o pe Kestrel la pământ. Obrazul ei era lipit de covor. Fata privea printre gene la modelele ţesute. A dat să se ridice şi a fost împinsă la loc. Kestrel a auzit un cuţit care era tras din teacă şi pe Coţcar spunând lucruri pe care ea refuza să le înţeleagă.

Apoi s-a auzit un zgomot puternic. Kestrel nici nu se putea întreba ce fusese acel sunet, nu putea nici să respire sub greutatea Coţcarului. Dar omul s-a ridicat brusc în picioare. Bărbatul nu se mai uita la ea, ci la Arin, care trântise uşa de perete.

Arin a intrat în cameră. Avea sabia ridicată. Chipul lui era aşa de palid şi tensionat, că părea făcut doar din furie şi oase.

— Arin, a zis Coţcarul, împăciuitor. Nu s-a întâmplat nimic.

Arin a ridicat sabia, şi lama ar fi tăiat capul bărbatului dacă acesta nu se ferea. Coţcarul a început să vorbească

de parcă se certau în legătură cu un joc ale cărui reguli fuseseră uitate. Zicea că nu era drept că Arin avea arma cea mai mare şi că nu se cădea ca prietenii vechi să se lupte între ei. Valoriana îl atacase pe *el.*

— Uită-te la faţa mea, a zis Coţcarul. Uită-te la ce mi-a făcut.

Arin şi-a împlântat sabia în pieptul Coţcarului. S-a auzit scrâşnetul metalului pe oase, un sunet înăbuşit, apoi gâlgâitul sângelui.

Arin a împins arma până la plăsele. Vârful ascuţit al lamei a ieşit prin spatele bărbatului, iar Coţcarul s-a prăbuşit la pământ, umplându-l pe Arin de sânge. Expresia de pe chipul lui Arin nu se schimbase însă. Faţa lui era conturată de linii dure şi gânduri ucigătoare.

Ochii Coţcarului s-au holbat. Nu-i venea să creadă. Apoi privirea lui s-a stins.

Arin a dat drumul sabiei. A îngenuncheat pe podea, alături de Kestrel. Mâna lui însângerată s-a ridicat spre obrazul ei julit şi fata s-a ferit de atingerea umedă. Dar apoi Kestrel s-a lăsat cuprinsă de braţele lui Arin şi strânsă gingaş lângă inima lui, care bubuia nebuneşte. Kestrel a inspirat. A tras brusc o gură de aer. A mai inspirat o dată slab şi s-a cutremurat iar.

Kestrel a început să tremure. Dinţii îi clănţăneau în gură. Arin o alina ca pe un copil, ca şi cum Kestrel ar fi plâns, ceea ce a făcut-o pe fată să-şi dea seamă că pe obraji chiar îi curgeau lacrimi. Dar apoi Kestrel şi-a adus aminte că Arin nu era adăpostul ei, ci cuşca.

Fata s-a tras de lângă el.

— Cheia, a şoptit ea.

Mâinile lui Arin i-au căzut moi pe lângă corp.

— Ce?

— Tu i-ai dat Coţcarului *cheia camerei mele!*

Cum altfel se putuse strecura atacatorul atât de tăcut? Arin îl invitase, îi deschisese uşile casei lui, îi oferise ceea ce deţinea, i-o oferise pe ea…

— Nu. Arin arăta îngrozit. Niciodată. Trebuie să mă crezi că nu aş face niciodată aşa ceva.

Kestrel şi-a încleştat maxilarul.

— Gândeşte-te, Kestrel. De ce i-aş fi dat Coţcarului cheile apartamentului, doar ca să-l omor după aceea?

Fata a scuturat din cap. Nu ştia.

Arin şi-a trecut o mână peste frunte. Sângele i s-a întins pe piele. A încercat să şteargă pata cu mâneca, dar când a privit-o iar pe Kestrel, deasupra ochilor lui cenuşii mai era o dungă roşie. Turbarea ce-i stăpânise chipul când intrase în cameră dispăruse. Acum arăta doar tânăr.

Arin s-a ridicat, a smuls sabia din trupul mortului şi i-a pipăit buzunarele, scoţând afară un inel gros de fier cu zeci de chei înşirate pe el. A întors inelul, pe când cheile alunecau, răsunând.

Arin şi-a închis pumnul peste ele.

— Casa mea, a zis el, răguşit, uitându-se la Kestrel. Cheile pot fi copiate.

Ochii lui o implorau pe fată.

— Habar nu am câte seturi de chei avea familia lui Irex. Coţcarul ar fi putut pune mâna pe ăsta chiar înainte de bal.

Kestrel înţelegea că Arin spunea probabil adevărul. Nu credea că putea simula groaza ce o avusese pe chip când o văzuse pe Kestrel pe podea. Sau felul în care arăta acum: ca şi cum ceea ce i se întâmplase ei i se întâmplase şi lui.

— Crede-mă, Kestrel.

Fata îl credea… şi nu prea.

Arin a desfăcut inelul, a scos două chei şi le-a aşezat în palma lui Kestrel.

— Sunt pentru apartamentul tău. Păstrează-le.

Fata a privit obiectele de metal din palma ei. Recunoştea una dintre chei, dar pe cealaltă…

— Asta e de la uşa din grădină?

— Da, dar… Arin s-a uitat într-o parte. N-ai vrea să o foloseşti pe aceea.

Kestrel bănuise că Arin locuia în aripa de vest şi că apartamentul de acolo aparţinuse tatălui lui, aşa cum acesta aparţinuse mamei. Însă abia acum înţelegea la ce serveau cele două grădini: era o cale pentru cei doi soţi de a se întâlni, fără ştirea tuturor celor din casă.

Kestrel s-a ridicat, căci Arin era deja în picioare şi ea obosise să stea ghemuită.

— Kestrel…

Era evident că Arin ura să pună acea întrebare.

— Cât de rău te-a rănit?

— După cum vezi.

Ochiul fetei era umflat, iar covorul îi julise obrazul.

— Doar faţa. Nimic mai mult.

— L-aş putea ucide de mii de ori şi tot nu m-aş sătura.

Kestrel a privit trupul prăvălit al Coţcarului, al cărui sânge îmbiba covorul.

— Cineva ar trebui să cureţe aici. Eu n-o s-o fac. Nu sunt sclava ta.

Încet, Arin a răspuns:

— Nu, chiar nu eşti.

— S-ar putea să te cred, dacă îmi dai tot setul de chei.

Colţul gurii lui Arin s-a ridicat uşor.

— Ah, dar cum mi-ai mai putea respecta inteligenţa?

Când s-a lăsat noaptea, Kestrel a încercat să deschidă uşa din grădină. Parcul lui Arin era la fel de pustiu ca al ei, iar zidurile luceau la fel de netede. Sera lui era întunecată, dar holul ce ducea dinspre ea către restul apartamentului era ca un tunel luminat.

Undeva, printre faldurile şi formele camerelor luminate, se mişca o umbră lungă. Arin era treaz.

Kestrel s-a strecurat înapoi în grădina ei şi a încuiat uşa. Tremurul care o cuprinsese mai devreme, după întâmplare, se întorcea acum. De data asta, undeva în adâncul ei. Chiar dacă păşise în grădină cu gândul de a evada, când văzuse umbra lui Arin îşi dăduse seama că de fapt nu căutase altceva decât compania lui.

Kestrel nu suporta să fie singură. A început să se plimbe, împrăştiind pietricele sub tălpile ei. Dacă se mişca, atunci poate că ar fi reuşit să uite de greutatea Coţcarului, de faţa ce o ardea şi o înţepa, de momentul în care înţelesese că nu mai putea face nimic.

Arin o scăpase. Apoi băiatul urcase trupul pe umărul lui

şi îl cărase din cameră. După aceea rulase covorul plin de sânge şi-l dusese şi pe el. Probabil că ar fi reparat şi uşa care atârna în balamale. Dar Kestrel îi spusese să plece, aşa că Arin plecase.

Arin devenea genul de om pe care tatăl ei îl aprecia. Fără remuşcări. Capabil să ia decizii, să meargă până la capăt şi să-şi vadă scopul atins. Kestrel simţea că Arin era un soi de umbră a ei – sau mai degrabă a persoanei care ar fi trebuit ea să devină.

Fiica generalului Trajan nu se putea afla în postura ei, nu avea voie să-i fie teamă. Picioarele fetei au scârţâit pe pietriş, apoi a auzit ceva şi s-a oprit.

Când prima notă s-a desfăcut în întunericul rece, Kestrel nu a înţeles imediat despre ce era vorba. Sunetul era de o frumuseţe pură, gravă şi răsunătoare. Fata a aşteptat şi l-a auzit iar.

Un cântec.

Sunetele se revărsau ca seva unui arbore, lăsând mărgele aurii pe lemn. A urmat apoi o alunecare luxuriantă. Un cântăreţ care-şi testa pragurile, eliberându-se.

Vocea lui Arin s-a ridicat dincolo de zidul grădinii şi curgea spre frica fetei, învăluind-o. Căldura fără de cuvinte a muzicii lua o formă familiară.

Era un cântec de leagăn. Enai i-l murmurase lui Kestrel cu mult timp în urmă, iar Arin i-l cânta acum. Poate că o văzuse în grădină sau îi auzise paşii neliniştiţi. Kestrel habar nu avea cum de ştiuse Arin că ea avea nevoie de mângâiere la fel de mult pe cât avea nevoie de zidul de piatră ce sta între ei. Şi totuşi, când cântecul s-a oprit şi noaptea a rezonat de tăcerea ce vibra în felul ei, lui Kestrel încetase să-i mai fie teamă.

Şi îl credea pe Arin. Credea tot ce-i spusese el vreodată. Credea în liniştea lui de dincolo de zid, care spunea că urma să stea acolo cât timp avea ea nevoie.

Când a intrat în camera ei, Kestrel a dus cu ea cântecul. Era o candelă care-i lumina calea şi o veghea pe când dormea.

Arin s-a trezit. Îşi simţea gâtul încă plin de muzică.

Apoi şi-a amintit că-şi ucisese prietenul şi că herranii nu mai aveau lider. A încercat să simtă o urmă de regret, dar în inima lui nu a găsit altceva decât ecoul furiei sălbatice.

S-a ridicat din pat şi şi-a stropit faţa şi părul cu apă. Chipul din oglindă nu părea să fie chiar al lui. Arin s-a îmbrăcat cu grijă şi a ieşit să vadă cum arăta lumea.

În holurile de dincolo de apartamentul lui a surprins privirile precaute ale oamenilor. Unii dintre ei fuseseră servitorii lui Irex, alţii lucrau în casă de pe timpul părinţilor lui. Ei îşi reluaseră vieţile de acolo de unde rămăseseră. Când Arin le spusese, jenat, că nu mai era nevoie ca ei să-şi îndeplinească vechile roluri, oamenii îi spuseseră că preferau să gătească şi să cureţe decât să lupte. Plata avea să vină mai târziu.

În casa lui Arin trăiau şi alţi herrani, luptători ce se transformau rapid în soldaţi. Şi ei l-au privit pe Arin trecând, dar nu au spus nimic despre trupul pe care îl cărase cu o zi înainte şi-l îngropase în curte. Lipsa întrebărilor îl făcea să se simtă nervos.

Arin a trecut pe lângă uşa bibliotecii, apoi s-a oprit şi s-a întors. A deschis uşa, ca să o vadă mai bine pe Kestrel. În şemineul cu grătar ardea focul. În cameră era cald, iar Kestrel se uita la cărţile de pe rafturi ca şi cum s-ar fi aflat în casa ei, ceea ce Arin îşi şi dorea. Cu spatele la el, fata a scos o carte din rând, ţinându-şi un deget deasupra cotorului.

Kestrel a părut să-i simtă prezenţa, a băgat cartea la loc şi s-a întors. Zgârietura de pe obrazul ei prinsese coajă, iar ochiul învineţit se închisese. Celălalt ochi îl studia pe Arin, conturat ca o migdală, chihlimbariu şi perfect. Întâlnirea cu ea îl tulbura pe Arin mai mult decât se aşteptase.

— Nu le spune oamenilor de ce l-ai ucis pe Coţcar, l-a sfătuit fata. N-o să-ţi atragi simpatii.

— Nu-mi pasă ce cred ei despre mine. Trebuie să ştie ce s-a întâmplat.

— Nu e povestea ta.

Un buştean ars s-a prăbuşit în foc. Sfârâitul şi pocnetele lui au răsunat tare.

— Ai dreptate, a zis Arin, încet, dar nu pot minţi.

— Atunci nu spune nimic.

— Îmi vor pune întrebări. Voi fi făcut responsabil de noul lider, deşi nu sunt sigur cine va lua locul Coţcarului.

— Tu. Evident.

Arin a scuturat din cap.

Kestrel a ridicat dintr-un umăr şi s-a întors la cărţi.

— Kestrel, nu am venit aici să discutăm politică.

Mâna ei a tremurat uşor, apoi a continuat să treacă de-a lungul titlurilor pentru a-şi ascunde tulburarea.

Arin nu ştia cât de mult sau în ce fel schimbase noaptea trecută situaţia dintre ei.

— Îmi pare rău, a zis. Coţcarul nu ar fi trebuit să reprezintă o ameninţare pentru tine. Nici măcar nu ar trebui să fii în casa asta. Eşti în situaţia aceasta pentru că eu te-am adus *aici.* Te rog, iartă-mă.

Degetele lui Kestrel s-au oprit; erau lungi, puternice şi nemişcate.

Arin a îndrăznit să-i atingă mâna, iar Kestrel nu s-a retras.

37

Kestrel avusese dreptate. Arin fusese acceptat rapid de către herrani ca noul lor lider, fie pentru că îl admiraseră dintotdeauna, fie pentru că le plăcuse firea sălbatică a Coţcarului şi considerau că dacă Arin îl omorâse, trebuia să fie un monstru şi mai mare.

Dar el era cu siguranţă un strateg mai bun. Ţinuturi întregi ale peninsulei erau acum sub control herrani pe când escadroane de soldaţi erau trimise să cucerească fermele. Se adunau hrană şi apă suficiente pentru un an de asediu – sau cel puţin aşa auzea Kestrel de la gărzile care păzeau intrarea casei.

— Cum poţi spera să rezişti în faţa unui asediu? îl întrebase Kestrel pe Arin în unul dintre rarele momente când el era acasă şi nu conducea vreun asalt în zona rurală.

Stăteau la masa din sufragerie. Kestrel nu avea voie să folosească cuţitul pentru a-şi tăia mâncarea.

Noaptea, Kestrel îşi amintea cu drag cântecul lui Arin, dar ziua nu putea ignora faptele evidente: lipsa cuţitului, faptul că orice cale de ieşire din casă – până şi ferestrele de la parter – era păzită. Paznicii o urmăreau cu luare-aminte când trecea pe lângă ei. Kestrel avea două chei care nu făceau altceva decât să demonstreze că rămânea prizoniera unui fel de arest la domiciliu, cu privilegii.

Oare trebuia să-şi câştige libertatea cheie cu cheie?

Şi ce urma să se întâmple când tatăl ei avea să se întoarcă, inevitabil, alături de armata lui imperială? Kestrel încerca să-şi imagineze că avea să devină o trădătoare şi că urma să-i sfătuiască pe herrani în legătura

cu războiul iminent. Nu putea. Nu conta că Arin lupta pentru o cauză dreaptă sau că ea îşi permitea acum să vadă asta. Kestrel nu se putea opune tatălui ei.

— Putem rezista ceva timp unui asediu, a zis Arin. Zidurile oraşului sunt puternice. Sunt făcute de valorieni.

— Ceea ce înseamnă că vom şti cum să le dărâmăm.

Arin şi-a învârtit alene paharul, privind vârtejul limpede al apei.

— Vrei să punem pariu? Am chibrituri. Am auzit că sunt o miză bună.

Arin a zâmbit imperceptibil.

— Nu jucăm Muşcă şi Înţeapă.

— Dar dacă am juca şi aş ridica miza atât de mult până ce nu ai suporta să pierzi, ce ai face? Poate că ai renunţa la joc. Singura speranţă a herranilor să câştige în faţa imperiului este ca războiul să devină mult prea costisitor, să-i atragă pe valorieni într-un asediu nesfârşit, când de fapt ei nu ar vrea altceva decât să lupte în est. Să-i forţeze să cucerească iar zonele rurale, bucată cu bucată, să cheltuiască bani şi să irosească vieţi. Într-o zi, imperiul va decide că nu merită să lupte cu noi.

Kestrel a scuturat din cap.

— Herran va merita întotdeauna.

Arin s-a uitat la ea, cu mâinile aşezate pe masă. Nici el nu avea cuţit. Kestrel ştia că asta era ca să facă mai puţin bătător la ochi faptul că nu avea încredere în ea. În schimb, era cu atât mai evident.

— Îţi lipseşte un nasture, a zis el brusc.

— Ce?

Arin s-a întins peste masă şi i-a atins mâneca, la încheietură, acolo unde tivul se desfăcuse uşor. Degetul lui a atins materialul rupt.

Kestrel a uitat că fusese supărată. Îşi amintea că se gândise la cuţite, iar acum vorbeau despre nasturi, dar nu ar fi ştiut să spună ce legătură aveau cele două subiecte.

— De ce nu-l repari? a întrebat Arin.

Ea şi-a revenit.

— Ce întrebare prostească.

— Kestrel, tu nu ştii să coşi un nasture?

Ea a refuzat să răspundă.

— Aşteaptă aici, a zis el.

Arin s-a întors cu o trusă de cusut şi un nasture. A trecut aţa prin ac, a rupt-o în dinţi şi a cuprins încheietura lui Kestrel cu ambele mâini.

Sângele ei s-a preschimbat în vin.

— Uite aşa se face, a spus Arin.

Băiatul a scos acul din gură şi l-a trecut prin pânză.

— Aşa faci focul.

— Aşa faci ceai.

Mici lecţii, date când şi când, de-a lungul zilelor. În ele, Kestrel desluşea poveştile nespuse despre cum Arin învăţase să facă ceea ce făcea. În lungile perioade de timp când nu-l vedea, se gândea la trecutul lui.

Mai multe zile se scurseseră după ce Arin îi cususe nasturele pe mânecă. Apoi a urmat o săptămână după ce a aprins surcelele în şemineul din bibliotecă şi după aceea încă şi mai mult din momentul în care el îi pusese în mâini o ceaşcă fierbinte de ceai perfect infuzat. Arin era plecat. Lupta, spusese Sarsine, fără să dezvăluie unde.

Deşi limitată, Kestrel îşi folosea noua libertate plimbându-se prin aripile casei unde lucrau oamenii. Unele uşi îi erau interzise, ca de pildă cele ale bucătăriei. Înainte, ca de pildă în ziua aceea oribilă când îi spălase picioarele Coţcarului, fata avusese acces înăuntru, dar acum, că avea voie să umble prin casă, bucătăria devenise un spaţiu interzis. Prea multe cuţite erau acolo, prea multe focuri. Dar în bibliotecă şi în apartamentul ei ardeau mereu focuri, iar de acum Kestrel ştia cum să facă unul. De ce să nu încerce să incendieze casa, sperând că reuşea să scape în învălmăşeală?

Într-o zi, Kestrel a cercetat franjurii draperiilor din sufrageria ei şi a apucat câteva lemnişoare suficient de tari cât să facă aşchii. Apoi le-a dat drumul. Focul era prea periculos, putea să o omoare. Şi-a spus că acesta era motivul pentru care dusese beţişoarele înapoi în cutia

pentru surcele, şi nu pentru că nu suporta gândul de a distruge casa familiei lui Arin, şi nici pentru că incendiul putea sa-i omoare şi pe herranii care locuiau acolo.

Dacă evada şi trimitea armata imperială în oraş, nu era oare acelaşi lucru cu a aduce moartea fiecărui herrani din această casă? Şi lui Arin?

Se înfuriase atunci pentru că Arin fusese atât de naiv să o înveţe un lucru aşa de periculos. Se înfuriase pentru ce sentiment îi trezea ideea morţii lui.

Kestrel a trântit capacul peste cutia cu lemne şi peste jalea bruscă a gândurilor ei şi a ieşit din camerele sale.

A rătăcit prin aripa servitorilor: un coridor cu odăi mici, apropiate una de cealaltă, cu uşi albe, identice, în partea din spate a casei. Azi, herranii eliberau încăperile. Nişte pânze mari, înrămate, erau mutate. Kestrel s-a uitat la o femeie care plimba o lampă cu ulei, iridescentă, proptindu-şi-o pe şold, ca pe un copil.

Ca orice alţi colonişti, familia lui Irex transformase camerele servitorilor în magazii şi construise o anexă pentru sclavi. Intimitatea era un lux pe care sclavii nu-l meritau… ceea ce le-a adus distrugerea, căci forţându-i să doarmă şi să mănânce împreună, într-un spaţiu comun, le dăduseră posibilitatea să comploteze împotriva cuceritorilor. O uimea pe Kestrel cum oamenii erau în stare să-şi sape propriile capcane.

Şi-a adus aminte de sărutul din trăsură, din noaptea Balului Iernii. Cum întreaga ei fiinţă îl ceruse.

Şi ea îşi atrăsese propria capcană.

Kestrel a mers mai departe, coborând spre camerele de lucru. Nivelul inferior era încălzit datorită focurilor ce ardeau permanent în bucătărie. Fata a trecut pe lângă cămară, pe lângă spălătoria cu cearşafurile ei atârnate ca nişte pânze de corabie. A văzut oamenii trebăluind în oficiu, unde bazinele erau pline de oale şi apă clocotită şi unde chiuvetele goale, căptuşite cu aramă, aşteptau să spele seturile de porţelan.

Apoi, Kestrel s-a oprit, căci simţise un curent de aer rece ce îi sufla în jurul gleznelor. Asta însemna că undeva, în

apropiere, o uşă fusese lăsată deschisă. Oare aceea era şansa lui Kestrel de a pleca? Oare putea să profite?

Avea să profite?

A urmat unda de aer ce a condus-o spre o cămară a cărei uşă era întredeschisă. Saci de grâne erau stivuiţi înăuntru.

Dar nu aceea era sursa curentului. Kestrel a continuat să meargă de-a lungul holului pustiu. La capătul lui, o dungă palidă de lumină tăia podeaua. Frigul se strecura înăuntru.

Uşa dinspre curte era deschisă. Câţiva fulgi s-au rostogolit în hol şi au dispărut.

Poate că *acum*. Poate că *acum* era momentul să fugă.

Kestrel a mai făcut un pas. Bătăile inimii îi zvâcneau în gât.

Apoi uşa a scârţâit, deschizându-se larg, lumina a inundat coridorul şi Arin a intrat.

Kestrel şi-a înăbuşit un icnet. Şi el era surprins să o vadă acolo. Arin şi-a îndreptat imediat spatele sub greutatea sacului cu grâne pe care-l căra pe umăr. Repede ca gândul, privirea lui s-a îndreptat către uşa deschisă. A aşezat sacul pe podea şi a încuiat uşa în urma lui.

— Te-ai întors, a zis ea.

— Plec din nou.

— Ca să furi şi mai mult grâu de pe vreun domeniu de la ţară cucerit?

Zâmbetul lui era poznaş.

— Rebelii trebuie să mănânce.

— Şi presupun că îmi foloseşti calul în aceste bătălii şi tâlhării ale tale.

— E fericit că sprijină o cauză nobilă.

Kestrel a pufnit şi a dat să se întoarcă pe unde venise, dar Arin a întrebat:

— Ai vrea să-l vezi? Pe Suliţă?

Kestrel a rămas nemişcată.

— Îi e dor de tine, a zis Arin.

Ea a spus că da. După ce Arin şi-a aşezat ultimul sac de grâu în cămară şi i-a dat haina sa lui Kestrel, au ieşit amândoi în curte şi au traversat dalele de piatră, spre

grajduri.

Înăuntru era cald. Mirosea a fân, a piele, a bălegar şi, cumva, a soare, ca şi cum căldura şi lumina erau păstrate acolo pe timpul iernii. Caii lui Irex erau de o frumuseţe elegantă, sprinteni. Câţiva dintre ei au început să bată din picioare în boxele lor când Kestrel şi Arin au intrat, iar un altul şi-a răsucit capul. Kestrel însă nu avea ochi decât pentru un singur cal.

S-a dus direct la boxa lui. Armăsarul se înălţa sus, deasupra ei, dar şi-a plecat capul şi i-a împuns umărul fetei, suflând peste mâinile ei ridicate şi prinzându-i între buze vârfurile firelor de păr. Lui Kestrel i s-a pus un nod în gât.

Se simţise singură. Credea că singurătatea nu ar trebui să doară aşa de tare – nu atunci când totul durea oricum. Dar iată că-şi întâlnea prietenul. Mângâind nasul de catifea al lui Suliţă, Kestrel îşi aducea aminte cât de puţini prieteni avea de fapt.

Arin rămăsese în spate, dar acum s-a apropiat.

— Îmi pare rău, a zis, dar trebuie să-l pregătesc de plecare. Ziua e pe sfârşite. Trebuie să merg.

— Bineînţeles, a răspuns fata, şi s-a îngrozit auzindu-şi vocea gâtuită.

Simţea privirea lui Arin. Simţea întrebarea din ochii lui, văzând-o cu lacrimi în ochi, şi o durea şi asta, mai mult decât singurătatea, căci ştia de-acum că el era ceea ce îi lipsise, că dorul de el o făcuse să umble prin casă, în căutarea altei lecţii.

— Aş putea rămâne, a zis el. Pot să plec mâine.

— Nu. Vreau să pleci acum.

— Serios?

— Da.

— Dar cum rămâne cu ce vreau *eu?*

Blândeţea din vocea lui a făcut-o pe Kestrel să-şi ridice privirea. I-ar fi răspuns – deşi nu ştia cum –, dacă atenţia lui Suliţă nu s-ar fi mutat la Arin. Armăsarul a început să-l împingă pe Arin cu botul, ca şi cum ar fi fost persoana lui favorită. Kestrel a simţit că o împunge gelozia. Apoi a

văzut ceva ce i-a gonit din minte gândurile de invidie şi de singurătate şi a făcut-o pur şi simplu furioasă. Suliţă molfăia o anumită parte a lui Arin, mirosind în jurul unui buzunar, suficient de mare cât să conţină un…

— Măr de iarnă, a zis Kestrel. Arin, tu mi-ai mituit calul!

— Eu? Nu!

— Ba da! Nu-i de mirare că te place aşa de mult.

— Eşti sigură că nu se datorează frumuseţii şi manierelor mele plăcute?

Replica fusese rostită voios, nu tocmai sarcastic, dar pe un ton care-i spunea lui Kestrel că Arin se îndoia că ar fi avut vreuna dintre acele calităţi.

Însă el *era* plăcut, şi îi plăcea ei. Kestrel nu-i putea uita frumuseţea. Îi învăţase trăsăturile pe dinafară.

A roşit.

— Nu e corect, a zis ea.

Arin a observat obrajii îmbujoraţi şi buzele i s-au arcuit. Şi, deşi Kestrel nu era sigură că Arin putea interpreta efectul pe care-l avea asupra ei prin simplul fapt că stătea acolo şi rostise cuvântul „plăcut”, ştia că Arin simţea întotdeauna când avea un avantaj.

Arin a insistat:

— Teoria despre război a tatălui tău nu include şi metoda de a-ţi cuceri duşmanul oferindu-i dulciuri? Nu? Cred că a fost o neglijenţă din partea lui. Mă întreb… aş putea să te mituiesc pe *tine?*

Degetele lui Kestrel s-au strâns. Probabil că arăta furioasă, dar fusese gestul instinctiv al cuiva tentat într-un fel periculos.

— Deschide mâinile, Pumnişori, a zis Arin. Deschide ochii. Nu ţi-am furat dragostea lui. Uite.

Era adevărat; în decursul conversaţiei lor, Suliţă se întorsese de la Arin, dezamăgit de buzunarul gol. Nasul calului împingea umărul lui Kestrel.

— Vezi? a spus băiatul. Ştie diferenţa dintre un fraier şi stăpâna lui.

Arin *chiar* era un fraier. Se oferise să o aducă la grajduri şi iată rezultatul: din locul unde stătea, Kestrel putea

vedea deschisă camera cu echipamente pentru călărie, felul în care era organizată şi tot ce i-ar fi trebuit ca să-l înşeueze iute pe Suliţă. Viteza conta foarte mult când avea să evadeze. Şi *trebuia* să evadeze; era doar o chestiune de a ieşi din casă la momentul potrivit, pe calea cea mai potrivită. Cu Suliţă ar fi ajuns cel mai rapid în port, pe o barcă.

Când Arin şi Kestrel au ieşit din grajduri, ninsoarea se oprise şi totul în jur era limpede. Kestrel nu era sigură dacă se făcuse mai frig sau doar i se părea. Fata s-a înfiorat în haina lui Arin. Haina mirosea a el, a pământ negru, încălzit de soarele verii. Ar fi fost fericită să i-o dea înapoi lui Arin, să-l vadă punându-şi-o în timp ce se pregătea pentru misiunea pe care o avea departe de acel loc.

Arin îi înceţoşa gândurile.

Kestrel a inspirat aerul rece şi s-a forţat să fie ca el… de o puritate glacială şi nestăpânită.

Ce-ar fi gândit tatăl ei dacă ar fi ştiut că fata ezita, că aproape îşi dorea uneori să rămână prizoniera răsfăţată a lui Arin? Generalul ar fi dezmoştenit-o. Copiii lui nu puteau fi aşa de laşi, încât să aleagă să se predea.

Kestrel a mers, însoţită de pază, să o viziteze pe Jess. Chipul fetei era cenuşiu, dar putea sta în capul oaselor şi să mănânce singură.

— Ai aflat ceva despre părinţii mei? a întrebat Jess.

Kestrel a clătinat din cap. Câţiva valorieni – civili şi aristocraţi – se întorseseră pe neaşteptate din vacanţa lor în capitală pe timpul iernii. Fuseseră opriţi la trecătoarea din munţi şi închişi. Părinţii lui Jess nu se număraseră printre ei.

— Şi Ronan?

— Nu am voie să-l văd, a răspuns Kestrel.

— Dar ai voie să mă vezi pe *mine.*

Kestrel şi-a amintit de biletul cu un singur cuvânt al lui Arin. Cu grijă, a răspuns:

— Cred că Arin nu te consideră o ameninţare.

— Mi-aş dori să fiu, a bombănit Jess, apoi a tăcut.

Faţa ei părea să se prăbuşească. Lui Kestrel i se părea incredibil cum Jess – *Jess* – arăta atât de ofilită.

— Dormi bine? a întrebat.

— Prea multe coşmaruri.

Şi Kestrel avea vise urâte. Începeau cu mâna Coţcarului pe ceafa ei şi se terminau când se trezea gâfâind, în toiul nopţii, şi-şi spunea că bărbatul era mort. Îl visa pe copilul lui Irex. Bebeluşul îşi fixa ochii negri asupra ei şi uneori îi vorbea cu vocea unui om mare. O acuza că-l lăsase orfan. Era vina ei, spunea copilul, că se lăsase orbită de Arin. *Nu poţi avea încredere în el,* zicea băieţelul.

— Uită de vise, i-a zis Kestrel prietenei ei, deşi nu-şi putea urma propriile sfaturi. Am ceva care te va înveseli.

Kestrel i-a dat lui Jess un teanc de rochii împăturite. Odată, hainele i-ar fi venit prea strâmte lui Jess, acum atârnau pe ea. Kestrel s-a gândit la asta, s-a gândit la Ronan, care era în temniţă, la Benix şi la căpitanul Wensan şi la copilul cu ochi negri.

— De unde le ai? Jess şi-a trecut o mână peste mătăsuri. Nu contează. Ştiu. Arin.

Gura fetei s-a strâmbat, ca şi cum ar fi înghiţit iar otravă.

— Kestrel, spune-mi că nu e adevărat ce se zice, că eşti *a lui*, că eşti de partea *lor.*

— Nu e adevărat.

Aruncându-şi o privire în jur, ca să se asigure că nu auzea nimeni, Jess s-a aplecat în faţă şi a şoptit:

— Promite-mi că îi vei face să plătească.

Era exact ceea ce sperase Kestrel că va spune Jess. Acela era motivul pentru care venise acolo. Fata s-a uitat în ochii prietenei sale, pe care fusese cât pe ce să o piardă în braţele morţii.

— Aşa voi face, a zis Kestrel.

Totuşi, când s-a întors acasă, Sarsine a întâmpinat-o cu un zâmbet.

— Du-te în salon, a zis ea.

Pianul ei. Suprafaţa lui lucea precum cerneala proaspătă. O emoţie a inundat-o pe Kestrel, dar ea nu voia să o numească. Nu era corect să simtă aşa doar pentru că Arin îi adusese ceva ce, mai mult sau puţin, îi răpise tot el.

Kestrel nu trebuia să cânte. Nu trebuia să se aşeze pe bancheta bine cunoscută, de catifea, şi să cugete că transportarea unui pian dintr-un capăt al oraşului în celălalt nu era deloc o treabă uşoară. Pesemne că fusese nevoie de oameni, de scripeţi, de cai legaţi de o căruţă. Nu trebuia să se mire cum găsise Arin timpul şi cum îşi înduplecase oamenii să-i aducă pianul tocmai acolo. Nu trebuia să atingă clapele reci sau să simtă tensiunea delicioasă ce preceda fiecare sunet.

Şi-a amintit că Arin refuzase să cânte cine ştie cât. Kestrel însă nu era atât de puternică.

S-a aşezat şi a cântat.

În cele din urmă, nu era aşa de greu de ghicit care camere fuseseră ale lui Arin înainte de război. Încăperile era tăcute şi prăfuite. Mobila pentru copii fusese scoasă, iar apartamentul era destul de simplu. Ferestrele lui erau acoperite de draperii violet-închis. Părea ca şi cum timp de zece ani, apartamentul servise drept cameră de oaspeţi pentru acei musafiri ce nu se ridicau tocmai la rangul de nobil. Singurele trăsături deosebite ale lui erau uşa exterioară, făcută dintr-un alt fel de lemn, mai deschis la culoare decât restul… şi că pereţii sufrageriei erau acoperiţi cu instrumente.

Decoraţiuni. Poate că familia lui Irex găsise instrumentele pentru copii ca fiind nostime. Un fluier din lemn era aşezat într-o parte, deasupra şemineului. Pe zidul opus se afla un rând de viori mici, ce creşteau treptat până la ultima, care era pe jumătatea unei viori obişnuite.

Kestrel venea deseori aici. Într-o zi, când ştia de la Sarsine că Arin se întorsese acasă, dar încă nu-l văzuse, fata a mers în apartament. A atins una dintre viori, întinzându-se ca un tâlhar pentru a ciupi coarda cea mai înaltă a celui mai mare instrument. Sunetul era inegal.

Vioara era stricată şi fără îndoială că şi celelalte erau la fel. Aşa se întâmpla cu un instrument lăsat neacordat şi scos din cutia lui timp de zece ani.

Podeaua a scârţâit undeva, într-una din camerele exterioare. Arin. A intrat, iar Kestrel şi-a dat seama că îl aşteptase. Pentru ce altceva venea acolo aşa de des, dacă nu în speranţa că cineva avea să observe şi să-i spună că o putea găsi acolo? Dar chiar dacă recunoştea că-şi dorise să se afle cu Arin în vechea lui cameră, Kestrel nu-şi imaginase că aşa aveau să decurgă lucrurile. Nu se gândise că el avea să o prindă atingându-i obiectele.

Privirea ei a coborât, jenată.

— Îmi pare rău, a murmurat.

— E în regulă, a zis el. Nu mă deranjează.

Arin a ridicat vioara de pe suportul ei şi i-a aşezat-o lui Kestrel în braţe. Instrumentul era uşor, dar braţele lui Kestrel au coborât ca şi cum golul viorii era incredibil de greu. Fata şi-a dres glasul.

— Încă mai cânţi?

Arin a clătinat din cap.

— Aproape că am uitat. Nu eram bun, oricum. Îmi plăcea să cânt cu vocea. Înainte de război, mă temeam că darul ăsta avea să mă părăsească, aşa cum se întâmplă la băieţi. Creştem, ne schimbăm, vocile noastre se schimbă şi ele. Nu contează cât de bine cânţi când ai nouă ani, ştii bine. Nu când eşti băiat. Când vine schimbarea… nu ai decât să speri că o să fie bine, că vocea ta va deveni ceva care să-ţi facă iar plăcere. Glasul meu s-a schimbat la doi ani după invazie. Doamne, cum mai chiţăiam. Şi când procesul s-a terminat în cele din urmă, mi s-a părut că cineva îmi jucase o farsă. Era prea bună. Abia dacă ştiam ce să fac cu ea. Mă simţeam aşa recunoscător pentru un asemenea dar… şi atât de furios că însemna aşa de puţin. Şi acum… Arin a ridicat din umeri, autoironizându-se. Ei bine, ştiu că am cam ruginit.

— Nu, a zis Kestrel. Vocea ta e frumoasă.

Tăcerea care a urmat era ca de catifea.

Degetele fetei s-au strâns în jurul viorii. Kestrel voia să-l

întrebe pe Arin ceva, dar nu îndrăznea, nu-i putea spune că nu ştia ce se întâmplase cu el în noaptea invaziei. Nu avea niciun sens. Moartea familiei lui reprezenta ceea ce tatăl ei ar fi numit „irosirea resurselor”. Forţele valoriene nu avuseseră nicio milă pentru armata herrani, dar încercaseră să reducă la minimum victimele din rândul civililor. Nu poţi face un cadavru să muncească.

— Ce e, Kestrel?

Ea a clătinat din cap şi a aşezat vioara înapoi pe perete.

— Întreabă-mă.

Kestrel îşi amintea cum stătuseră în faţa palatului guvernatorului şi refuzase să-i asculte povestea. Simţea iar cum o cuprinde ruşinea.

— Mă poţi întreba orice, a zis Arin.

Fiecare întrebare părea greşită. În cele din urmă, Kestrel s-a hotărât.

— Cum ai supravieţuit invaziei?

Arin nu a vorbit la început, apoi a răspuns:

— Părinţii mei şi sora mea s-au luptat. Eu nu.

Cuvintele erau zadarnice, jalnic de zadarnice – ba chiar ucigătoare, căci nu puteau în niciun fel să cuprindă durerea lui Arin şi nu puteau scuza felul în care oamenii ei trăiseră construind pe ruina vieţii lui. Totuşi, Kestrel a spus:

— Îmi pare rău.

— Nu e vina ta.

Dar Kestrel simţea ca şi cum ar fi fost.

Arin a condus-o afară din vechiul lui apartament. Când au ajuns în ultima cameră, cea pentru oaspeţi, băiatul s-a oprit în faţa uşii exterioare. Ezitarea lui nu durase mai mult decât zvâcnirea abia perceptibilă a secundarului ceasornicului ce stă cu o bătaie mai mult decât ar trebui. Dar în acea fracţiune de secundă, Kestrel a înţeles că uşa aceea nu era mai deschisă la culoare pentru că era făcută din alt lemn, ci pentru că era mai nouă.

Kestrel a cuprins mâna bătătorită a lui Arin în a ei, simţindu-i căldura aspră, unghiile încă înnegrite de cărbunii din care făcuse focul în fierărie. Pielea lui părea

carne vie: frecată până la sânge şi des. Dar murdăria era prea adânc impregnată.

Ea şi-a înlănţuit degetele cu ale lui. Kestrel şi Arin au ieşit împreună pe coridor, deschizând uşa fantomatică din trecut, aceea pe care oamenii ei o spărseseră cu zece ani în urmă.

După aceea, Kestrel a continuat să-l caute pe Arin. Se folosea de scuza lecţiilor pe care i le dăduse, zicea că voia să ştie mai multe. Astfel a învăţat să facă o mulţime de treburi casnice, ca de pildă cum să văcsuiască ghetele.

Pe Arin îi găsea mereu cu uşurinţă. Deşi raidurile la ferme continuau, Arin se baza acum din ce în ce mai mult pe locotenenţi să conducă misiunile. El îşi petrecea mai mult timp acasă.

— Nu cred că se gândeşte la ce face, a zis Sarsine.

— Le dă ofiţerilor din subordinea lui şansa să-şi demonstreze abilităţile, a răspuns Kestrel. Le arată că are încredere în ei şi îi lasă să devină încrezători în propriile lor puteri. Sună ca o strategie militară.

Sarsine a privit-o cu asprime.

— Îşi deleagă sarcinile, a adăugat Kestrel.

— Ba *se sustrage* de la datorie. Şi pentru ce, sunt sigură ca ştii.

Replica femeii a aprins în Kestrel un fulger de satisfacţie, dar ca orice fulger, lumina s-a stins repede. Şi-a adus aminte de promisiunea pe care i-o făcuse lui Jess.

Dar Kestrel nu voia să se gândească la asta.

Şi-a adus atunci aminte că nu îi mulţumise lui Arin pentru pian. L-a găsit în bibliotecă şi era gata să spună ceea ce voia, dar când l-a văzut studiind o hartă lângă foc, luminată de o coloană de scântei iscată de un buştean care tocmai căzuse peste altul, şi-a amintit promisiunea făcută, tocmai pentru că îşi dorea atât de mult să o uite.

Kestrel a zis ceva care nu avea nicio legătură cu adevăratul motiv pentru care se afla acolo:

— Tu ştii să faci semiluni cu miere?

— Dacă…? Arin a lăsat harta jos. Kestrel, îmi pare rău că

trebuie să te dezamăgesc, dar nu am fost niciodată bucătar.

— Ştii să faci ceai.

Arin a râs.

— Ştii că oricine poate fierbe apă, nu?

— Oh.

Kestrel a dat să plece, simţindu-se jenată. Oare ce-i venise să pună o asemenea întrebarea prostească?

— Vreau să zic că da, a spus Arin. Ştiu să fac semiluni cu miere.

— Chiar?

— Nu chiar. Dar putem încerca.

Au mers amândoi în bucătărie. O singura privire a lui Arin a eliberat încăperea şi au rămas doar ei doi, împrăştiind faina pe tăblia de lemn a mesei. Arin a scos un borcan cu miere dintr-un dulap.

Kestrel a spart un ou într-un castron. Ştia prea bine de ce se afla acolo. Voia să pretindă că nu exista niciun război, nicio tabără, că aceea era viaţa ei.

Semilunile au ieşit tari ca piatra.

— Hmm, a făcut Arin, cercetând unul dintre fursecuri. Le-aş putea folosi pe post de arme.

Kestrel a început să râdă înainte să-şi poată spune că nu era amuzant.

— De fapt, au aproximativ mărimea armei *tale* preferate, a zis Arin. Ceea ce îmi aduce aminte că nu mi-ai povestit niciodată cum de te-ai duelat cu undrelele cu cel mai bun luptător din oraş şi ai învins.

Ar fi fost o greşeală să-i mărturisească adevărul. Kestrel ar fi încălcat cea mai simplă regulă a artei războiului: ascunde-ţi slăbiciunile şi punctele tari atât cât e posibil. Şi totuşi, i-a povestit lui Arin cum îl învinsese pe Irex.

Arin şi-a acoperit faţa cu o mână şi s-a uitat la ea printre degete.

— Eşti îngrozitoare. Zeii să m-ajute dacă te voi supăra vreodată, Kestrel.

— Dar deja m-ai supărat, a subliniat ea.

— Dar *sunt* duşmanul tău? Arin a traversat spaţiul dintre

ei şi, încet, a repetat: Sunt?

Fata nu a răspuns. Kestrel se concentra la marginea mesei care o împungea în şale. Masa era simplă şi reală, din lemn şi cuie şi unghiuri drepte. Nu se clătina. Nu ceda.

— Tu nu eşti a mea, a spus Arin.

Apoi a sărutat-o.

Buzele lui Kestrel s-au desfăcut. Şi atingerea lui era reală, însă deloc simplă. Arin mirosea a fum şi a zahăr. Dulce sub gustul de ars, ca mierea pe care şi-o linsese de pe degete mai devreme. Bătăile inimii ei au luat-o razna şi de data asta *ea* a fost cea care i-a căutat flămândă sărutul, ea cea care şi-a strecurat un genunchi între picioarele lui. Apoi respiraţia lui Arin a devenit şuierătoare şi sărutul lor s-a făcut şi mai profund şi mai violent. A ridicat-o pe Kestrel pe masă, astfel că faţa ei era acum la acelaşi nivel cu a lui, şi pe când se sărutau, părea că vorbele se ascundeau în aerul din jurul lor, că se făcuseră creaturi invizibile ce se atingeau uşor de ei, apoi îi împungeau, şi bâzâiau, şi trăgeau de ei.

Vorbeşte, spuneau ele.

Vorbeşte, răspundea sărutul.

Iubirea îi stătea lui Kestrel pe vârful limbii, dar nu o putea rosti. Cum ar fi putut să mărturisească vreodată aşa ceva după tot ce fusese între ei, după cele cincizeci de monede puse în mâna adjudecătorului, după orele în care se întrebase, în secret, cum ar fi sunat vocea lui Arin acompaniată de pianul ei, după ce Arin îi legase încheieturile şi după ce genunchiul îi fusese trosnit sub o cizmă, după mărturisirea pe care Arin o făcuse în trăsură, în seara balului.

Păruse a fi o mărturisire, dar nu a fost deloc aşa. Nu spusese nimic despre complot; şi chiar de ar fi spus, ar fi fost prea târziu, cu totul în avantajul lui.

Kestrel şi-a amintit iar promisiunea făcută lui Jess.

Dacă nu părăsea acum acea casă, avea să se trădeze pe ea însăşi. Avea să se dea cuiva al cărui sărut la Balul Iernii o făcuse să creadă că ea era tot ce-şi dorea, când de fapt el nu sperase decât să răstoarne lumea, pentru ca el să fie în

vârful noii ordini iar ea la bază.

Kestrel s-a smuls din îmbrăţişare.

Arin îşi cerea iertare. O întreba dacă greşise cu ceva. Chipul lui ardea, avea gura umflată. Spunea ceva despre cum poate că era prea devreme, dar că ei doi ar putea avea o viaţă acolo. Împreună.

— Sufletul meu e al tău, a zis el. Ştii prea bine.

Kestrel a ridicat o mână, ca să nu-i mai vadă chipul, ca să oprească acele cuvinte.

A ieşit din bucătărie.

A avut nevoie de toată mândria ei ca să nu o rupă la fugă.

Kestrel a intrat în camera ei, şi-a smuls din dulap costumul şi cizmele pentru duel şi a scos cuţitul improvizat din iederă. Şi-a legat la mijloc fâşia de pânză ce ţinea pumnalul. A mers în grădină şi a aşteptat să se însereze.

Kestrel crezuse întotdeauna că grădina de pe acoperiş reprezenta cea mai bună şansă a ei de scăpare. Totuşi, nu ştia cum să profite de ea.

Şi-a plimbat privirea asupra celor patru pereţi de piatră. Din nou, nu vedea nimic care să-i fie de ajutor. Kestrel s-a holbat îndelung la uşă, dar la ce i-ar fi putut servi? Uşa ducea spre apartamentul lui Arin, iar Arin…

Nu. Kestrel se gândea că nu voia şi nu putea să treacă de acea uşă, când soluţia a venit de la sine.

Nu servea la mare lucru dacă te gândeai la uşă ca la o modalitatea de a trece *prin* zid. Însă uşa putea fi un mijloc de a *urca* pe el.

Kestrel şi-a pus mâna dreaptă pe mâner şi vârful piciorului stâng pe balamaua de jos. Mâna stângă s-a sprijinit de cadrul de piatră al uşii şi s-a împins în sus, pe balama, păstrându-şi echilibrul pe un lucru aşa de mic făcut dintr-o fâşie şi o gămălie de metal. Apoi piciorul drept s-a alăturat mâinii ei pe mânerul uşii. Fata şi-a schimbat centrul de greutate şi s-a întins ca să prindă balamaua de sus înainte să-şi pună degetele în crăpătura unde marginea de sus a uşii întâlnea zidul.

Kestrel s-a cățărat pe uşă şi apoi pe zidul care despărţea grădina ei de a lui Arin. A mers ca pe sârmă până ce a ajuns la acoperiş.

Apoi a lunecat pe panta lui, alergând spre întâlnirea cu pământul.

38

Arin o visa pe Kestrel. Brusc, s-a trezit şi visul s-a risipit ca un parfum. Nu-şi amintea ce fusese, dar schimbase atmosfera din jurul lui. Arin a clipit, încercând să vadă prin întuneric.

Atunci a auzit zgomotul şi şi-a dat seama că aşteptase aşa ceva de mult timp.

Paşi uşori pe acoperiş.

Arin a ţâşnit din pat.

Kestrel a sărit pe plafonul primului etaj, a alunecat pe acoperiş, pe burtă, şi a simţit cum vârfurile picioarelor i se blochează într-un spaţiu gol. Era streaşină. S-a răsucit ca să se agaţe cu mâinile de ea, apoi s-a legănat, prinsă de marginea de piatră, deasupra solului. Şi şi-a dat drumul.

Impactul a zdruncinat-o şi un junghi i-a trecut prin genunchiul vătămat, dar şi-a recăpătat echilibrul şi a luat-o la fugă spre grajduri.

Suliţă a nechezat în momentul în care a intrat fata.

— Şşt, a făcut ea, conducând calul afară din boxă. Taci acum.

Kestrel nu avea nevoie de o lampă care putea fi văzută din casă. A pipăit prin beznă, ca să găsească harnaşamentul de care avea nevoie. Simplu, căci memorase unde se aflau căpăstrul şi zăbala şi toate celelalte în ziua aceea, petrecută în grajduri. L-a înşeuat iute pe Suliţă.

Când au ieşit în aerul nopţii, Kestrel şi-a aruncat privirea spre casă. Clădirea părea adormită. Nu se auzea niciun strigăt de alarmă, pe uşi nu se revărsau soldaţi.

Dar în aripa de vest se vedea o lumină mică.

Nu era nimic, şi-a zis ea. Probabil că Arin adormise lăsând vreo lampă arzând. Kestrel a inspirat mirosul calului. Aşa mirosea tatăl ei când se întorcea acasă din campanie.

Putea s-o facă. Putea să ajungă în port. Kestrel l-a încălecat pe Suliţă şi şi-a împuns călcâiele în coastele lui.

Kestrel a trecut ca o săgeată prin Districtul Grădinilor, zorindu-l pe Suliţă pe pistele pentru cai către centrul oraşului. Doar când aproape ajunsese în centrul luminat, a auzit în spatele ei un alt călăreţ.

Fiori reci au alunecat pe spinarea lui Kestrel. Îi era teamă că celălalt călător putea fi Arin. Teamă pentru că spera deodată ca el să fie.

L-a oprit pe Suliţă şi a coborât de pe el. Era mai bine să străbată pe jos străzile înguste care duceau spre port.

Sunetul copitelor răsuna printre dealuri. Călăreţul se apropia.

Fata a îmbrăţişat strâns gâtul lui Suliţă, apoi l-a împins deoparte, cât încă mai avea putere să o facă. L-a plesnit peste crupă, indicându-i drumul spre casă. Nu ştia dacă armăsarul avea să se ducă la vila ei sau a lui Arin. Dar calul a plecat şi şansele erau să-l fi atras după el pe celălalt călăreţ, dacă era cu adevărat urmărită.

Kestrel s-a strecurat printre umbrele oraşului. Era magic. Parcă zeii herrani întorseseră spatele propriilor credincioşi. Nimeni nu a observat-o pe Kestrel furişându-se de-a lungul zidurilor şi nici nu au auzit-o spărgând pojghiţa subţire de gheaţă de deasupra unei bălţi. Pe străzi nu se afla niciun trecător întârziat care să-i vadă chipul valorian, care să o vadă pe fata generalului. Kestrel a ajuns la port, în docuri.

Unde aştepta Arin.

Respiraţia lui se înălţa în vălătuci albi în aer. Părul îi era negru de sudoare. Nu contase că ea se aflase înaintea lui. Arin putuse să alerge liber prin oraş, în timp ce ea trebuise să lunece pe lângă ziduri.

Ochii lor s-au întâlnit şi Kestrel s-a simţit complet lipsită de apărare.

Dar fata avea o armă, spre deosebire de Arin. Mâna ei s-a dus instinctiv la marginea neregulată a cuţitului.

Arin a văzut gestul. Kestrel nu era sigură ce simţise mai repede: durerea lui sinceră şi profundă sau certitudinea ei – la fel de sinceră şi dureroasă – că nu ar fi putut niciodată să-l ameninţe.

Arin s-a îndreptat de spate, căci stătuse aplecat în faţă, cu mâinile proptite pe genunchi, după fuga nebunească. Expresia de pe chipul lui s-a schimbat. Până atunci, Kestrel nu observase disperarea de pe buzele lui strânse. Nu recunoscuse implorarea mută până ce nu dispăruse, iar chipul lui a părut să se boţească într-un soi de tristeţe. De resemnare.

Arin a privit într-o parte. Când şi-a întors iar ochii spre ea, fata parcă devenise pentru el cheiul de sub picioarele ei, o pânză cusută de navă, un curent întunecat de apă.

Parcă nici nu ar fi fost acolo.

Arin s-a răsucit şi a intrat în casa luminată a noului comandant herrani al portului şi a închis uşa în urma lui.

Pentru o clipă, Kestrel nu s-a putut mişca. Apoi a alergat spre o barcă de pescuit ancorată destul de departe de tovarăşele ei încât să poată pleca de la mal neobservată de marinarii de pe celelalte vase. Kestrel a sărit la bord şi a cercetat rapid barca. În cabina mică nu se găseau niciun fel de provizii.

Pe când ridica ancora şi desfăcea frânghia ce lega barca de docul ei, Kestrel ştia, deşi nu putea zări nimic, că Arin vorbea cu comandantul portului, distrăgându-i atenţia în timp ce ea se pregătea să iasă în larg.

În plină iarnă. Fără apă şi mâncare şi cu siguranţă foarte puţin somn, dacă voia să facă o călătorie de trei zile, în cel mai bun caz.

Cel puţin vântul bătea cu putere.

Era norocoasă, şi-a spus Kestrel. Norocoasă.

S-a îndreptat spre capitală.

Îndată ce a ieşit din golf şi luminile oraşului au început să pâlpâie şi, în cele din urmă, au dispărut, Kestrel nu a mai putut zări ţărmul. Dar ea cunoştea constelaţiile, iar stelele ardeau pure şi luminoase ca nişte note muzicale înalte, iscate de clapele albe ale unui pian.

A pornit spre vest. Kestrel umbla întruna pe mica punte, schimbând poziţia parâmelor, lăsând vântul să umfle vela mare. Nu avea timp de odihnă, iar ăsta era un lucru bun. Dacă stătea, i se făcea frig. Nu-şi putea permite să gândească. Ar fi putut chiar să adoarmă şi risca să viseze despre cum o lăsase Arin să scape.

Fata memorase ce avea să spună când ajungea în portul din capitală: *Sunt Lady Kestrel, fiica generalului Trajan. Herranii au cucerit peninsula. Trebuie să-l chemaţi pe tata din est şi să-l trimiteţi să înăbuşe rebeliunea. Trebuie.*

*

Zorii erau luminoşi şi reci. Culorile erau halucinante şi Kestrel s-a trezit deodată gândindu-se că rozul era mai rece decât portocaliul, iar galbenul nu era nici el mai bun. Apoi şi-a dat seama că acela nu era un gând raţional şi că tremura, cuibărită în jacheta subţire. S-a forţat să se mişte.

Mâinile ei se crăpau şi sângerau, biciuite de vântul îngheţat şi julite de frânghia dură. Gura ei devenise un soi de cavernă uscată. Setea şi frigul dureau mai mult decât foamea sau oboseala. Kestrel ştia că un om putea muri dacă rămânea fără apă câteva zile, chiar şi în cele mai bune condiţii.

Şi totuşi, oare nu învăţase Kestrel să se călească în faţa nevoilor?

Îşi amintea chipul lui Arin când se întinsese după cuţit.

S-a silit să uite. S-a concentrat la coama şi la pleoscăitul valurilor, a virat pe lângă o insulă stâncoasă şi pustie şi a recitat din nou ce avea să spună peste două zile, dacă vântul era la fel de puternic.

Vântul însă s-a oprit. Pânzele s-au dezumflat în cursul celei de-a doua nopţi. Barca a alunecat în derivă. Ea încerca să nu se uite la cer, pentru că uneori vedea ceva

lucind, deşi ştia că stelele erau ascunse de nori.

Era un semn îngrijorător. Începea să cedeze.

Trupul îi urla de sete. Fata a răsturnat cabina cu susul în jos, sperând să găsească măcar o butelcă de apă proaspătă. Nu a găsit decât o ceaşcă din metal şi o lingură.

Nu avea decât să doarmă până ce vântul începea iar să sufle. Kestrel a legat pânzele în direcţia capitalei, apoi a tăiat două bucăţele de sfoară. Din ceaşcă şi din lingură a făcut un clopot care să o trezească dacă vântul se făcea mai puternic.

Kestrel a intrat înapoi în cabină. Totul era nemişcat. Nicio adiere, niciun val. Barca nu se legăna în tangaj. Fata s-a concentrat asupra absenţei mişcării şi şi-a imaginat-o ca pe o călimară de cerneală ce se varsă peste tot ce putea simţi sau gândi ea.

Apoi a adormit.

Somnul îi fusese agitat şi straniu, bântuit de cuvintele pe care Kestrel avea să le spună când ajungea în capitală.

Încerca să-şi alunge din minte imaginile cu Arin ţinând o plantă, o sabie însângerată, ţinând mâna ei. Încerca să alunge orice amintire a atingerii pielii lui. Dar amintirea ardea puternic în mintea ei înceţoşată, chipul lui se strângea ca roua, în mărgele lichide, se distila precum alcoolul, sau o substanţă volatilă, ce se făcea mai puternică atunci când era forţată să sublimeze.

Eul ei adormit spunea: *Arin te-a lăsat să pleci pentru că invazia valoriană e inevitabilă*. *Cel puţin, aşa ştie când să o aştepte.*

Kestrel auzea muzică, iar melodia îi spunea că e mincinoasă. *Mincinoaso*, suna clopotul, clinchetind iar şi iar până ce Kestrel s-a trezit brusc şi a ieşit din cabină, şi a văzut cana şi lingura lovindu-se una de cealaltă, profilate pe un cer groaznic, verzui.

Se apropia o furtună verde.

Valurile s-au revărsat peste punte. Kestrel se legase de eche şi nu putea face mare lucru decât să se ţină bine şi să

vadă cum vântul franjura pânzele, şi să spere că se îndrepta încă spre vest, pe când barca aluneca de pe crestele valurilor şi se prăbuşea cu rapiditate, înclinată.

Arin te-a lăsat să pleci ca să mori aşa.

Dar chiar şi ameţită, mintea ei nu găsea vreun sens în gândul acela.

Kestrel a repetat iar cuvintele pe care trebuia să le spună, le-a împletit în minte aşa cum îi văzuse pe sclavi făcând cu aţele lor. Fata a încercat ţesătura vorbelor, le-a pipăit fibra şi a ştiut că nu era în stare să le rostească.

Nu voia să le rostească.

Kestrel a jurat pe zeii lui Arin că nu avea să spună niciun cuvânt.

Nu bătea vântul. Kestrel nu putea vedea cine ştie ce. Apa sărată îi înceţoşa privirea. Dar a auzit barca frecându-se de ceva. Apoi s-au auzit vocile.

Voci valoriene.

Kestrel a dat să se ridice din barcă. Nişte mâini au prins-o şi oamenii au început să-i pună întrebări pe care fata nu le înţelegea pe deplin. Apoi una dintre ele a prins sens:

— Cine eşti?

— Sunt Lady Kestrel, a spus ea, răguşit.

Nepoftite – blestemate, *greşite* – toate cuvintele memorate i-au zvâcnit de pe limba înainte sa apuce sa închidă gura.

— Fiica generalului Trajan. Herranii au cucerit peninsula…

39

Kestrel s-a trezit când cineva i-a picurat apă pe buze. Fata şi-a venit imediat în simţiri, implorând să-i fie dată mai multă, căci apa venea în sorbiri chinuitor de mici. Kestrel a băut şi s-a gândit la lucrurile a căror frumuseţe era pură şi rece. Ploaia pe un bol de argint.

Crini în zăpadă. Ochi cenuşii.

Îşi amintea că făcuse ceva. Ceva nemilos. De neiertat.

Kestrel s-a ridicat în coate. Zăcea într-un pat mare. Încă nu vedea bine, dar era suficient cât să observe că moliciunea care-i răsfăța corpul era o blană atât de rară şi de valoroasă, că animalul de la care provenea fusese vânat până aproape de dispariţie, şi că omul care ţinea pocalul cu apă purta hainele doctorului imperial valorian.

— Eşti o fată curajoasă, a zis el.

Zâmbetul lui era blând. Kestrel a văzut surâsul şi a înţeles că reuşise. Ajunsese în capitală, fusese recunoscută şi crezută.

Nu, a încercat ea să spună. *Nu am vrut.* Dar gura ei a rămas mută.

— Ai trecut printr-un calvar, a spus medicul. Ai nevoie de odihnă.

Pe limbă simţea un gust ciudat, o amăreală vagă al cărei gust se transforma într-o senzaţie de amorţeală, de înţepături în gât.

Un drog.

Amorţeala a pus-o la pământ, până ce Kestrel a fost cuprinsă de somn.

A visat-o pe Enai. Kestrel cea din vis ştia că nimic nu era

real, că morţii plecau pentru totdeauna. Dar tânjea să şadă alături de Enai, să se prefacă într-o fetiţă şi să nu-şi ridice ochii, să nu caute privirea femeii ca să vadă reproşul care se afla probabil acolo.

Kestrel se întreba cum avea să se uite la ea fantoma lui Arin. Avea să-i bântuie visele. Avea să-i arate viziuni cu el, ucis în luptă. Îşi va strâmba gura, ca să arate cu totul altfel decât şi-o amintea ea. Ochii lui aveau să picure ură.

Aşa priveai un trădător.

„Ai venit să mă blestemi”, i-a zis Kestrel lui Enai. „Nu e nevoie. Mă blestem singură.”

„Copil obraznic”, a spus Enai, aşa cum spunea când Kestrel făcea năstruşnicii.

Dar ce făcuse ea acum nu era deloc ca atunci când îndesa partituri între grinzile sălii de antrenament a lui Rax şi le scotea să le citească atunci când era singură, în loc să-şi facă exerciţiile. Nu era acelaşi lucru cu un cuvânt tăios sau cu o farsă.

Kestrel cumpărase o viaţă umană, o iubise şi o trădase.

„Îţi voi spune o poveste, ca să te simţi mai bine”, a zis Enai.

„Nu sunt bolnavă.”

„Ba da, eşti.”

„Nu am nevoie de o poveste. Trebuie să mă trezesc.”

„Şi ce să faci?”

Kestrel nu ştia.

„A fost odată ca niciodată”, a început Enai, „o croitoreasă care putea ţese mătăsuri din emoţii. Cosea rochii din plăcere: erau străvezii, scânteietoare şi netede. Tăia pânză din ambiţie şi ardoare, din iubiri idilice şi sârguinţă. Şi se făcuse aşa de pricepută la meşteşugul ei, că un zeu a pus ochii pe ea. Zeul a hotărât să o tocmească.”

„Ce zeu?”

„Taci”, a zis Enai.

În visul ei, Kestrel era în patul din copilărie, cel sculptat cu animale de vânătoare. Enai stătea lângă ea, cu umerii eleganţi şi drepţi, într-o poziţie pe care Kestrel încercase

mereu să o imite.

„Zeul a venit la croitoreasă şi a zis: «Vreau o cămaşă făcută din alinare.» «Zeii nu au trebuinţă de astfel de lucruri», a răspuns fata. Zeul s-a uitat la ea. Croitoreasa ştia să citească ameninţarea de pe chipul zeului. Aşa că i-a făcut pe plac şi când zeul a încercat cămaşa, i-a venit de minune. Culorile ei îl schimbau, îi făceau faţa să nu mai fie aşa de palidă. Croitoreasa l-a cercetat cu privirea şi i-au venit gânduri pe care ştia că nu era înţelept să le împărtăşească. Zeul i-a dat aur mult, deşi ea nu-i ceruse niciun preţ. Zeul era mulţumit. Totuşi nu era suficient. El s-a întors şi i-a cerut să-i facă o mantie din tovărăşie şi a plecat chiar înainte ca fata să accepte. Ştiau amândoi că mantia avea să se facă. Tocmai ce îi aranja tivul, când o bătrână a intrat în croitorie şi s-a uitat la toate lucruşoarele pe care nu le putea cumpăra. Femeia s-a întins peste tejghea, unde lucra croitoreasa. Degetele zbârcite au tremurat deasupra mantiei tovărăşiei. Ochii stinşi s-au aprins aşa de tare de dorinţă, că fata i-a dat ei mantia, fără să-i ceară nimic în schimb. Putea face alta, iute. Dar zeul a fost mai iute decât croitoreasa. S-a întors în satul fetei mai repede decât spusese. Şi pe cine a văzut el dacă nu pe bătrână, dormind lângă un foc, înfăşurată într-o mantie mult prea mare pentru ea? Ce a simţit el dacă nu gheara trădării, săgeata iute şi profundă a geloziei ce ar trebui să ruşineze un zeu? El a mers la atelierul croitoresei, în felul lui secret, aşa cum se încheagă gheaţa în timpul nopţii. «Dă-mi mantia», a cerut el. Croitoreasa ţinea acul în mână. Nu era cine ştie ce armă împotriva unui zeu. «Nu e gata», a zis fata. «Mincinoaso.»” Cuvântul a răsunat de propria-i greutate.

„Eu sunt croitoreasa din poveste, sau zeul?” a întrebat Kestrel.

Enai a continuat ca şi cum nu ar fi auzit-o.

„Ar fi nimicit-o, dar prin cap i-a trecut atunci altfel de răzbunare. Altă cale să-i aducă suferinţă. Ştia că fata avea un nepot de soră: un băieţel, ultima legătură de sânge ce-i mai rămăsese croitoresei. Fata îl îngrijea din ce câştiga,

iar acum băiatul dormea într-un oraş vecin, ghemotoc sub privirea ageră a unei dădace pe care zeul o putea distrage, păcăli şi adormi. Zeul a făcut întocmai. A plecat din atelierul croitoresei şi s-a strecurat în camera băiatului adormit. N-avea milă pentru bietele mânuţe şi picioare rotunjoare, pentru obrăjorii îmbujoraţi de somn, pentru pata de păr negru din întuneric. Zeul mai furase copii şi altă dată."

„Ăsta-i zeul morţii", a zis Kestrel.

„Când zeul a tras pătura, degetele lui au atins cămaşa de noapte a băiatului. A rămas nemişcat. Niciodată în anii lui de nemuritor nu mai atinsese ceva aşa de frumos. Cămaşa fusese cusută din iubire. A simţit moliciunea de catifea, lustrul mătăsii, ţesătura rezistentă ce n-avea să se destrame. Şi totuşi, pe ea era un lucru ce nu-şi avea locul acolo: o pată mică şi umedă, de mărimea unui vârf de deget. Lacrima unui zeu. Lacrima s-a uscat şi pânza s-a netezit la loc. Zeul a plecat. Între timp, croitoreasa era din în ce mai îngrijorată. Nu mai primise veşti de la cel mai bun şi mai groaznic client al ei de zile întregi. Nu era posibil să fi scăpat aşa uşor. Poţi să înfrunţi zeii, dar nu şi pe *acesta.* În mintea croitoresei s-a strecurat un gând, o bănuială. Şi gândul s-a lăţit şi s-a făcut un cutremur care a zguduit-o, căci fata şi-a dat seama, ca şi zeul, care era cea mai sigură cale de a o aduce în pragul disperării. Fata a fugit iute în oraşul învecinat, la casa dădacei. Mâna ei a tremurat pe uşă, de teamă că înăuntru nu găsea decât moarte. Uşa s-a deschis. Băiatul i s-a urcat în braţe, mustrând-o că întârziase atât, întrebând-o de ce muncea aşa de mult. Croitoreasa l-a prins şi l-a strâns în braţe până ce băiatul a scâncit. Când şi-a plimbat degetele peste faţa copilului, sigură că moartea i se strecurase sub piele şi ca avea să izbucnească într-un ceas sau într-un minut, dacă nu chiar pe dată, croitoreasa a văzut că fruntea băiatului fusese însemnată cu pecetea protectoare a zeului. Băiatul era în favorurile cereşti. Zeul îi făcuse un dar fără a cere nimic în schimb. Croitoreasa s-a întors în atelierul ei şi a aşteptat. Pentru prima dată, mâinile ei nu

erau ocupate cu nimic. Degetele erau nişte străini liniştiţi. Şi ele aşteptau, dar zeul nu a venit. Aşa că fata a făcut ceva înfricoşător. A şoptit numele zeului. Zeul a venit şi a rămas tăcut. Nu purta nimic din ce-i făcuse fata, ci propriile lui haine. Veşmintele erau frumos ţesute şi potrivite pe trupul lui. Dar croitoreasa nu ştia cum de nu văzuse înainte cât de rare erau, cum se topise pânza ca o smoc de nori. «Vreau să-ţi mulţumesc», a zis ea. «Nu merit mulţumiri», a răspuns zeul. «Eu vreau oricum să ţi le ofer.» Zeul nu a spus nimic. Mâinile ei nu s-au mişcat. «Atunci ţese-mi o pânză din tine», a spus el. Croitoreasa şi-a pus mâinile în ale lui. L-a sărutat, iar zeul a luat-o cu el."

Povestea sufla prin Kestrel ca un vânt nebun ce-i înţepa ochii şi făcea lacrimile să-i curgă pe obraji.

„Oh", a făcut Enai. „Credeam că o să te încurajeze povestea."

„Să mă încurajeze? Dar croitoreasa *moare."*

„Ce interpretare macabră. Hai să zicem, în schimb, că fata a ales. Zeul a lăsat-o să aleagă şi ea a decis. Tu, Kestrel, încă nu ai ales."

„Ba da. Nu ştii? De acum, împăratul pesemne că şi-a trimis şoimii mesageri spre tata. Războiul a început deja. E prea târziu."

„Oare?"

Kestrel s-a trezit. Trupul ei era răsucit de foame şi cutremurat de vise, dar s-a ridicat în picioare, împinsă de o hotărâre. S-a îmbrăcat. Sclavii au venit la ea. Feţele lor alcătuiau o hartă a imperiului, a tundrei din nord şi a insulelor din sud, a peninsulei Herran. A ignorat faptul că numărul lor dovedea respectul pe care i-l arăta împăratul. A ignorat că tavanul camerei era aşa de înalt, că nici nu putea spune ce culoare avea. Kestrel s-a pregătit să-l întâlnească pe împărat.

Kestrel a fost condusă într-o sală de recepţie şi lăsată singură acolo, cu omul care stăpânea jumătate de lume.

Bărbatul era mai slab decât îl înfăţişau statuile. Părul lui argintiu era tuns milităreşte. Omul a zâmbit. Zâmbetul

unui împărat e de aur şi diamant, ca o fortăreaţă, ca o sabie ţinută cu plăseaua înainte – sau cel puţin aşa era surâsul pe care împăratul i l-a oferit lui Kestrel.

— Ai venit să-ţi iei răsplata, Lady Kestrel? Atacul asupra Herranului a început acum două zile, în timp ce tu dormeai.

— Sunt aici să vă cer să opriţi atacul.

— Să opresc…?

Ridurile de pe faţa lui s-au făcut mai adânci.

— De ce aş face asta?

— Maiestatea Voastră, aţi auzit vreodată de blestemul câştigătorului?

40

— Imperiul suferă de pe urma lui, a zis Kestrel. Nu ne mai permitem să păstrăm ceea ce am câştigat. Teritoriile s-au înmulţit prea mult. Barbarii ştiu prea bine asta. De aceea îndrăznesc să atace.

Împăratul şi-a fluturat mâna, dispreţuitor.

— Sunt nişte şoareci care rod din grâu.

— O ştie şi Maiestatea Voastră. De aceea îi atacăm noi pe *ei,* ca să facem să pară că resursele imperiului sunt nelimitate, că armata noastră nu are pereche, când de fapt se răresc ambele precum pânza veche. Au început deja să se vadă găuri.

Zâmbetul împăratului se ascuţea.

— Ai grijă, Kestrel.

— Dacă nu vreţi să auziţi adevărul, e doar o chestiune de timp până ce imperiul se va destrăma. Herranii nu ar fi trebuit să fie în stare să se răscoale.

— Problema aceasta va fi rezolvată. Chiar pe când vorbim, tatăl tău zdrobeşte rebeliunea. Zidurile oraşului vor cădea. Împăratul s-a relaxat pe tronul său. Generalul Trajan nu a pornit un război, ci o exterminare.

Kestrel vedea fiecare părticică vulnerabilă a trupului lui Arin, îi vedea chipul dispărând într-o mare de sânge.

Arin o lăsase să plece.

Ar fi putut la fel de bine să-şi taie gâtul de unul singur.

Teama i se ridica în gât, la fel de groasă precum fierea. A înghiţit-o, şi-a adunat gândurile şi le-a aranjat ca pe nişte piese de joc.

Avea să joace şi avea să câştige.

— Aţi luat în considerare costul unui alt război herran? l-

a întrebat pe împărat.

— O să coste mai puţin decât dacă am pierde un teritoriu.

— Cât timp vor rezista zidurilor oraşului, herranii vor supravieţui unui asediu lung care o să vă sece vistieria.

Împăratul şi-a ţuguiat buzele.

— Nu există altă opţiune.

— Dar dacă aţi putea păstra teritoriul fără război?

Împăratul trebuie să fi auzit, ca şi Kestrel, vocea tatălui ei ieşindu-i din gură. Cadenţa certitudinii calculate. Postura împăratului nu se schimbase şi nici expresia de pe chipul lui. Dar un deget s-a ridicat de pe tron şi a lovit o dată în marmură, aşa cum ar fi făcut cu un clopoţel, vrând să-l audă sunând.

— Daţi-le herranilor independenţa, a spus Kestrel.

Degetul împăratului a săgetat prin aer, arătând spre uşă.

— Pleacă.

— Vă rog, ascultaţi-mă…

— Serviciile tatălui tău – şi ale *tale* – nu vor mai însemna nimic pentru mine dacă mai rosteşti o altă vorbă aşa de smintită şi de insolentă.

— Herranul rămâne al vostru! Puteţi păstra teritoriul, atât timp cât îi lăsaţi pe ei să-l guverneze. Daţi-le cetăţenie, totuşi obligaţi-l pe liderul lor să vă jure loialitate. Taxaţi-i. Luaţi-le bunurile, luaţi-le recoltele. Ei vor libertate, îşi vor vieţile şi casele. Restul e negociabil.

Împăratul tăcea.

— Guvernatorul nostru e oricum mort, a zis Kestrel. Lăsaţi-i pe herrani să numească unul.

Împăratul încă nu spunea nimic.

— Noul guvernator ar răspunde, bineînţeles, în faţa Maiestăţii Voastre, a adăugat Kestrel.

— Şi crezi că herranii vor fi de acord cu asta?

Kestrel s-a gândit la cele două chei pe care Arin i le aşezase în palmă. O libertate limitată. Însă era mai bună decât nimic.

— Da.

Împăratul a scuturat din cap.

— Nu am menţionat cea mai bună parte dintr-un final grabnic al revoluţiei herrane, a zis Kestrel. Chiar acum, cei din est cred că v-aţi retras. Barbarii se felicită. Au aflat, cu ajutorul spionilor sau al şoimilor mesageri capturaţi, de greutăţile în care ne împotmolim în Herran.

Acestea erau bănuieli, dar au devenit deodată certitudini când Kestrel a văzut chipul împăratului. A insistat.

— Barbarii ştiu acum că asediul asupra zidurilor oraşului va dura ceva timp, aşa că se vor retrage dincolo de linia frontului unde i-am înfruntat şi se vor întoarce la regina lor, să-i împărtăşească veştile bune. Nu vor lăsa decât câteva batalioane pe terenul despre care cred că nu mai e nevoie să-l apere. Dar dacă ar fi să trimiteţi forţele *înapoi* şi să-i luaţi pe barbari prin surprindere…

— Înţeleg. Împăratul şi-a împreunat mâinile şi şi-a aşezat degetele încrucişate, ca o piramidă, sub bărbie. Dar uiţi faptul că Herranul e o *colonie*. Casele pe care herranii le vor înapoi aparţin senatorilor mei.

— Barbarii au aur. Îmbogăţiţi-i pe senatorii dezamăgiţi cu prada din est.

— Chiar şi aşa, soluţia ta nu ar fi populară.

— Maiestatea Voastră e împăratul. De ce vă pasă de opinia publică?

Bărbatul a ridicat sprâncenele.

— Un asemenea comentariu mă face să mă întreb dacă nu cumva fie eşti naivă, fie încerci să mă manipulezi. Împăratul a cercetat chipul fetei. Eşti prea isteaţă ca să fii naivă.

Kestrel ştia prea bine că nu era momentul potrivit să vorbească.

— Eşti fiica celui mai cunoscut general din istoria valoriană.

Fata nu înţelegea ce formă luau gândurile împăratului.

— Şi nici urâtă nu eşti.

Privirea lui Kestrel a fulgerat spre ochii bărbatului.

— Am un fiu, a zis împăratul.

Da, fata ştia asta, deşi, ce avea moştenitorul la tron cu…

— O nuntă imperială, a continuat bărbatul. Una care să facă armata să mă iubească. Una care să distragă atenţia senatorilor şi a familiilor lor, astfel ca îngrijorarea lor principală să fie primirea unei invitaţii. Îmi plac planurile tale în legătură cu Herranul şi cu estul, Kestrel, dar mi-ar plăcea şi mai mult dacă te-ai mărita cu fiul meu.

Nu te bâlbâi în faţa unui împărat. Kestrel a inspirat şi şi-a ţinut răsuflarea până ce a reuşit să vorbească liniştit:

— Poate că fiul Maiestăţii Voastre preferă pe altcineva.

— Nu.

— Nici nu ne-am întâlnit vreodată.

— Şi?

Chipul împăratului s-a îngustat, străbat de ceva ce Kestrel recunoştea a fi cruzime. Însă în aceeaşi clipă şi-a amintit şi că tatăl ei îl admirase mereu pe conducător.

— Există vreun motiv pentru care refuzi şansa de a deveni nora mea? Există un motiv anume pentru care pledezi aşa de arzător pentru cauza herranilor? Zvonurile umblă prin capitală. Nu sunt singurul care a auzit de duelul tău cu Lordul Irex. Nu, Kestrel, faţa nevinovată nu o să te ajute cu nimic. Am stabilit deja că eşti prea inteligentă pentru a fi inocentă. Ar trebui să te bucuri că nu mă interesează acest aspect la nora mea. Am, totuşi, nevoie să faci o alegere. Căsătoreşte-te cu fiul meu şi voi renunţa la asediu, voi trimite armata în est şi voi face faţă urmărilor politice. Refuză şi va exista un al doilea război herran, cu altfel de consecinţe. Alege.

41

Când Arin a văzut marea flotă valoriană ancorând în port, s-a simţit uşurat. A răsuflat, cu inima uşoară, când duşmanii au distrus cele câteva nave capturate în noaptea Balului, iar lemnul aprins a zgâriat suprafaţa apei şi epavele arzând mocnit s-au scufundat.

Herranii îşi găseau curajul în ceea ce credeau a fi neînfricarea lui Arin. Tânărul nu îşi putea imagina reacţia lor dacă ar fi ştiut că el invitase războiul în casa lor şi că expresia de pe chipul lui era, de fapt, bucurie.

Arin mai mult simţise decât văzuse furtuna verde care zbuciumase coasta la două zile după plecarea lui Kestrel. Furtuna parcă se închisese înăuntrul lui şi zdruncinase totul până ce în locul ei nu rămăsese decât un spaţiu vid urlând de reproşuri pentru ceea ce făcuse, aducându-i în amintire imaginea micii bărci de pescuit împinse şi aruncate de valuri. Îşi imaginase o gură plină de apă de mare, lupta lui Kestrel cu valurile. Membrele fetei se înmuiau, apoi se pierdeau într-un labirint de talazuri.

Începutul asediului însemna probabil moartea lui Arin. Dar însemna, de asemenea, că Kestrel era în viaţă.

Aşa că herranii gândeau că pe faţa lui se scălda plăcerea nebună a unui războinic aflat în faţa luptei. Arin îi lăsa să creadă întocmai. *Tu eşti zeul minciunilor,* îi spusese Kestrel. Arin s-a uitat la oamenii lui şi a zâmbit, iar zâmbetul era mincinos, precum scrisul din oglindă, a cărui reflexie este inversul adevărului.

După ce plecase fata, Arin ordonase să se distrugă cheiul. Însă când sosiseră valorienii, luptătorii aruncaseră ancora cât mai aproape de mal putuseră şi trimiseseră

ingineri la ţărm, în bărci mai mici. Docurile au fost iute reconstruite sub pază armată, iar herranii nu puteau face altceva decât să privească şi să aştepte dincolo de ziduri. Arin instalase tunuri de-a lungul parapetelor, dar portul nu se afla în bătaia lor. Ar fi fost sinucidere curată dacă deschideau porţile şi trimiteau oameni ca să împiedice reconstrucţia cheiului, aşa că herranii priveau soarele apunând şi răsărind asupra armatei valoriene venite la mal să descarce armele de asediu. Oamenii ridicau tunuri, rostogoleau butoaie cu pulbere neagră, organizau caii şi infanteria şi reuşiseră cumva să trimită deja soldaţi împrejurul oraşului, pe latura dinspre munţi. Arin primea rapoarte despre insignele de pe jachetele lor şi ştia că soldaţii erau Vânători Călare, o brigadă de elită formată din luptători care îndeplineau rolul de cercetaşi şi se pricepeau la subterfugii. Oamenii se topeau rapid în peisaj, camuflându-se drept pietre sau copaci dezgoliţi.

Cu o lună înainte, Arin ordonase să fie săpat un şanţ în jurul oraşului. Când zilele de dinainte de furtuna verde aduseseră vânt cald ce făcuse iarna să fie din ce în ce mai umedă, herranii îndesaseră resturi în şanţul mocirlos – mobilă, copaci ciopârţiţi, sticle sparte. Pământul îngheţase iar.

Arin privea un bărbat păşind spre marginea şanţului adânc şi presărat cu gunoaie. Chipul omului era ascuns de coif, dar Arin l-ar fi recunoscut pe bărbat şi dacă nu ar fi avut steagul imperial pictat pe armură. Observase şi înainte pasul măsurat al generalului, greutatea felului în care se mişca. Generalul Trajan a inspectat şanţul. Şi-a aruncat privirea spre caii ce erau scoşi de pe nave. Arin l-a văzut observând problemele pe care aveau să le întâmpine când să treacă armata dincolo – haosul, picioarele rupte ale cailor, sticla înţepenită în copite şi înţepând tălpile cizmelor. Bărbatul a mers apoi să discute cu un grup de ingineri.

Au apărut, în scurt timp, scândurile. S-au ridicat fundaţii. Într-o săptămână, valorienii traversaseră podurile lor improvizate şi se apropiaseră de zid.

Valorienii păstrau, precauţi, distanţa, după ce herranii aruncaseră hârtie şi lemn înfăşurate în smoală încinsă luată din şantierele portuare. Au fost şi victime. O căruţă valoriană cu provizii a fost lovită şi a ars imediat. Dar alţi soldaţi s-au apropiat, ocupând locurile rămase libere, iar celelalte căruţe au tras în dreptul rândurilor din spate. Valorienii au început apoi să construiască trei rambleuri.

— Omorâţi-i, le-a zis Arin celor mai buni arcaşi ai lui, aşa puţini câţi erau, cu un talent înnăscut pentru trasul cu arcul şi cu arbaleta şi doar cu scurtul antrenament pe care-l oferise cucerirea ţinutului.

Zeul războiului a fost de partea lor. Inginerii au căzut răpuşi. Dar soldaţii le-au luat locul. Maldărele de pământ şi piatră continuau să se ridice, întărite de lemn de la podurile dezasamblate. Apoi valorienii au început să înalţe turnuri. Arin ştia că nu mai era decât o chestiune de timp până ce turnurile ajungeau la înălţimea zidului şi se făceau poduri ca să umple golul, iar valorienii aveau să se reverse peste ei.

— Un tunel pe sub zid, le-a zis Arin soldaţilor. Săpaţi până ce ajungeţi la turnuri. Apoi goliţi-le de jos.

N-au trecut decât câteva zile până ce valorienii să-şi dea seama că turnurile păreau să se scufunde. Arin l-a auzit pe general răcnind un ordin. Cazmalele săpau în pământul din jurul turnurilor. Când uneltele au spart, în cele din urmă, zidul de humă, soldaţii au căzut în hăul din interior.

— Astupaţi tunelurile! a urlat Arin.

Heranii l-au ascultat. Valorienii nu au reuşit să intre astfel în oraş. Calea de acces le era blocată, aşa cum a fost şi pentru herranii lăsaţi să moară în tuneluri.

Turnurile s-au ridicat iar. Arin nu avea decât câteva proiectile de tun şi o cantitate mică de pulbere neagră, dar a folosit mare parte din ele ca să arunce turnurile în aer.

Valorienii au înaintat catapulte şi au bombardat oraşul cu foc. În curând, s-a iscat incendiul.

Ninsoarea fâsâia atingând focul şi îi ajuta pe herrani să-l stingă. Trecuseră trei săptămâni de când plecase Kestrel, iar Arin – extenuat şi negru de funingine – îşi amintea cât de încrezător o asigurase pe fată că herranii puteau rezista unui asediu timp de un an. Ca şi cum tot ce le-ar fi trebuit nu era decât o cantitate mare de grâne şi de apă.

Arin a folosit ultimele ghiulele de tun ca să distrugă catapultele. După aceea, herranilor nu le-a mai rămas decât zidul şi ce puteau arunca de pe el ca să se protejeze.

Activitatea inamicilor încetinise. Arin s-a gândit că zăpada înmuiase hotărârea valorienilor sau că generalul îşi plănuia următoarea mişcare. Dar când latura dinspre munţi a zidului a răsunat de o explozie şi a tremurat ca o fiinţă vie, Arin şi-a dat seama că pauza făcuse parte din plan. Vânătorii bombardau zidul.

*

Herranii au turnat apă fiartă şi smoală de-a lungul zidului, asupra Vânătorilor. Soldaţii au ţipat, au căzut, dar generalul Trajan auzise, la fel ca şi Arin, sunetul succesului. Generalul şi-a adus trupele. Abia acum îşi dădea seama Arin că soldaţii fuseseră astfel dispuşi în jurul oraşului, pregătiţi pentru acel moment. În curând aveau să-şi aducă grosul forţelor ca să pună la pământ zidul slăbit. Oamenii aveau să împingă în bucăţile de piatră, să izbească faţada ruinată, până ce o gaură urma să se arate, din ce în ce mai largă. Atunci aveau să deschidă spărtura cu cârligele legate de maşinăriile de asediu. Avea să pătrundă în oraş.

Masacrul era iminent.

Arin se poziţionase pe zidul dinspre munte şi nu a văzut corabia care intră în port, dar a văzut un şoim – o pasăre mică, un vindereu – care a zburat ca o săgeată asupra oraşului şi a coborât spre general.

Omul a tras tubul ataşat de piciorul zburătoarei şi l-a deschis. Generalul a rămas neclintit. Apoi a dispărut printre rândurile de soldaţi.

Armata valoriană îşi oprise asaltul.

Picioarele lui Arin se mişcau de-a lungul zidului, gonind spre mare şi, deşi nu ar fi putut spune că ştia ce se întâmplase, ştia că se produsese o schimbare, iar în mintea lui nu exista decât o singură persoană care-i putea schimba lumea.

Un alt şoim stătea cocoţat pe parapetul dinspre mare. Pasărea îl privea – avea capul înclinat, ciocul ascuţit şi ghearele strânse tare pe piatră. Zăpada îi drapa aripile.

Mesajul pe care-l purta şoimul era scurt.

Arin,
Lasă-mă să intru.
Kestrel.

42

Kestrel a văzut cum poarta se deschide cu un geamăt greu. Arin a păşit afară, iar poarta s-a trântit în urma sa, astfel că zidul era în spatele lui, iar marea se întindea în spatele ei. Arin a păşit spre Kestrel. Apoi privirea i-a fulgerat spre fruntea ei, aşa cum făcuse şi generalul, cu doar câteva clipe mai înainte. Arin a pălit.

Peste sprâncenele lui Kestrel era o dungă de praf auriu şi ulei de mirt. Era semnul valorian al femeii logodite. Ea a încercat să zâmbească.

— N-ai avut suficientă încredere în mine ca să mă laşi să intru, Arin? Ei, înţeleg.

— Ce-ai făcut?

Vocea lui chinuită o durea pe Kestrel. Totuşi, s-a ţinut tare.

— Dar Ronan… Arin a ezitat. Cum, Kestrel? *Cine?*

— Felicită-mă. Mă voi mărita cu moştenitorul imperiului.

Kestrel a văzut că el o credea. A văzut trădarea inundându-i o clipă chipul, apoi a văzut înţelegerea. Kestrel îi vedea gândurile.

Oare nu se smulsese ea din braţele lui, nu fugise pe acoperiş şi nu fusese cât pe ce să-l ameninţe cu arma?

Ce însemna el pentru Kestrel?

Şi lui Kestrel îi plăcea să câştige. Miza de a fi într-o zi împărătească era una tentantă. Puterea reuşise să o convingă, aşa cum nu reuşise să o facă Ronan.

Concluzia lui Arin era crudă, dar Kestrel nu a făcut nimic să o schimbe. Dacă ar fi ştiut condiţiile reale ale propunerii împăratului, atunci Arin nu ar fi acceptat niciodată oferta.

— Oricât de plăcut ar fi să discut detaliile nunţii mele, a zis ea, ne presează nişte treburi mai urgente. Împăratul are un mesaj pentru tine.

Ochii lui Arin se întunecaseră. Vocea lui era muşcătoare.

— Un mesaj?

— Îţi oferă libertate ţie şi neamului tău. Te numeşte guvernator. Vei jura, bineînţeles, credinţă împăratului, îi vei primi emisarii şi vei răspunde în faţa lui. Dar îţi vei putea conduce oamenii cum vei crede de cuviinţă, dacă treburile voastre nu vor privi direct imperiul. Kestrel i-a întins o foaie de hârtie: Aceasta este o listă de taxe şi tributuri pe care Herran ar trebui să le plătească, pentru onoarea de a face parte din imperiu.

Arin a mototolit hârtia în pumn.

— E un truc.

— Predaţi-vă acum şi acceptă oferta generoasă sau predaţi-vă curând, când tata va sparge zidul şi vei vedea sfârşitul poporului herran. Ar putea fi un truc, dar alegerea este a ta.

— De ce ar face împăratul una ca asta?

Kestrel a ezitat:

— De ce?

— Dacă este reală, atunci oferta chiar *este* una generoasă. Dar nu are niciun sens.

— Te sfătuiesc să nu te îndoieşti de înţelepciunea împăratului. Când vezi o oportunitate bună, profită de ea. Kestrel a fluturat o mână, arătându-şi blănurile albe, aurul ce o împodobea, bijuteriile, şi a adăugat: *Eu* am profitat, cu siguranţă.

În Arin se crea o tensiune oribilă, una care îi amintea lui Kestrel de vioara lui din copilărie. Fusese prea încordat, pentru prea mult timp. Când a vorbit, în cele din urmă, răspunsul lui a sunat ca un mârâit profund:

— Accept.

— Atunci dă ordin să se deschidă poarta. Tata va intra şi îi va escorta pe toţi valorienii din oraş înapoi în capitală.

— Accept, a continuat Arin, cu o singură condiţie. Ai pomenit ceva despre emisari. Nu accept decât *un singur*

emisar al imperiului. Pe tine.

— Pe mine?

— Pe tine te înţeleg. Pe tine ştiu cum să te citesc.

Kestrel nu era sigură ce putea răspunde.

— Cred că e acceptabil, a zis ea, vrând să uite cât de mult îşi dorea acea condiţie, cât de mult avea să profite de orice ocazie de a-l vedea, chiar şi dacă asta ar fi însemnat să impună voinţa împăratului.

Dar pentru că nu se putea întoarce din faţa propriilor trăiri, fata şi-a întors chipul de la Arin.

— Te rog, nu face asta, a zis el. Kestrel, tu nu ştii. Nu înţelegi.

— Văd lucrurile destul de limpede.

Kestrel a pornit în întâmpinarea tatălui ei, în ai cărui ochi, fiica lui făcuse, în sfârşit, un lucru de care era mândru.

— Nu înţelegi, a spus iar Arin.

Ea s-a prefăcut că nu-l aude. Privea cum cerul alb se dizolva în fulgi de nea şi tremura deasupra mării de plumb. Kestrel simţea ace de gheaţă înţepându-i pielea. Zăpada cădea pe ea, cădea pe el, dar fata ştia că niciun fulg nu avea vreodată să-i atingă pe amândoi.

Kestrel nu a privit înapoi când Arin a vorbit din nou:

— Nu înţelegi, Kestrel, chiar dacă zeul minciunilor te iubeşte.